

การดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
๒๐ มกราคม ๒๕๖๖

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กองพัฒนาระบบงานยุติธรรมฯ โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๓๖๐๓

ที่ ยธ ๐๖๐๙๗/ว ๙๓

วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง แจ้งยกเลิกคำสั่งแนวทางและประกาศใช้แนวทางการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติ

ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

เรียน หัวหน้าหน่วยงานในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตามที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้จัดทำแนวทางการปฏิบัติในการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติในการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยมีคำสั่งกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ ๙๗๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ และได้มีการปรับปรุงแนวทางดังกล่าวให้มีความสอดคล้องกับระเบียบ ข้อบังคับ และสถานการณ์ในปัจจุบันแล้วตามคู่มือการปฏิบัติงานการดำเนินคดีอาญา ฉบับปรับปรุงแก้ไข (ครั้งที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๕ ต่อมาพระราชบัญญัติกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะมีผลใช้บังคับวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๖ ซึ่งมีการกำหนดให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมกำหนดระยะเวลาดำเนินงานทุกขั้นตอนให้ชัดเจน นั้น

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจึงได้ดำเนินการปรับปรุง แก้ไขแนวทางการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้สอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและสถานการณ์ในปัจจุบัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานด้านคดีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรฐานเดียวกัน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จึงขอยกเลิกคำสั่งกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ ๙๗๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ และยกเลิกคู่มือการปฏิบัติงานการดำเนินคดีอาญา ฉบับปรับปรุงแก้ไข (ครั้งที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๖๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติในการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ และประกาศใช้แนวทางการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

พันตำรวจโท

(วรรณพงษ์ คชรักษ์)

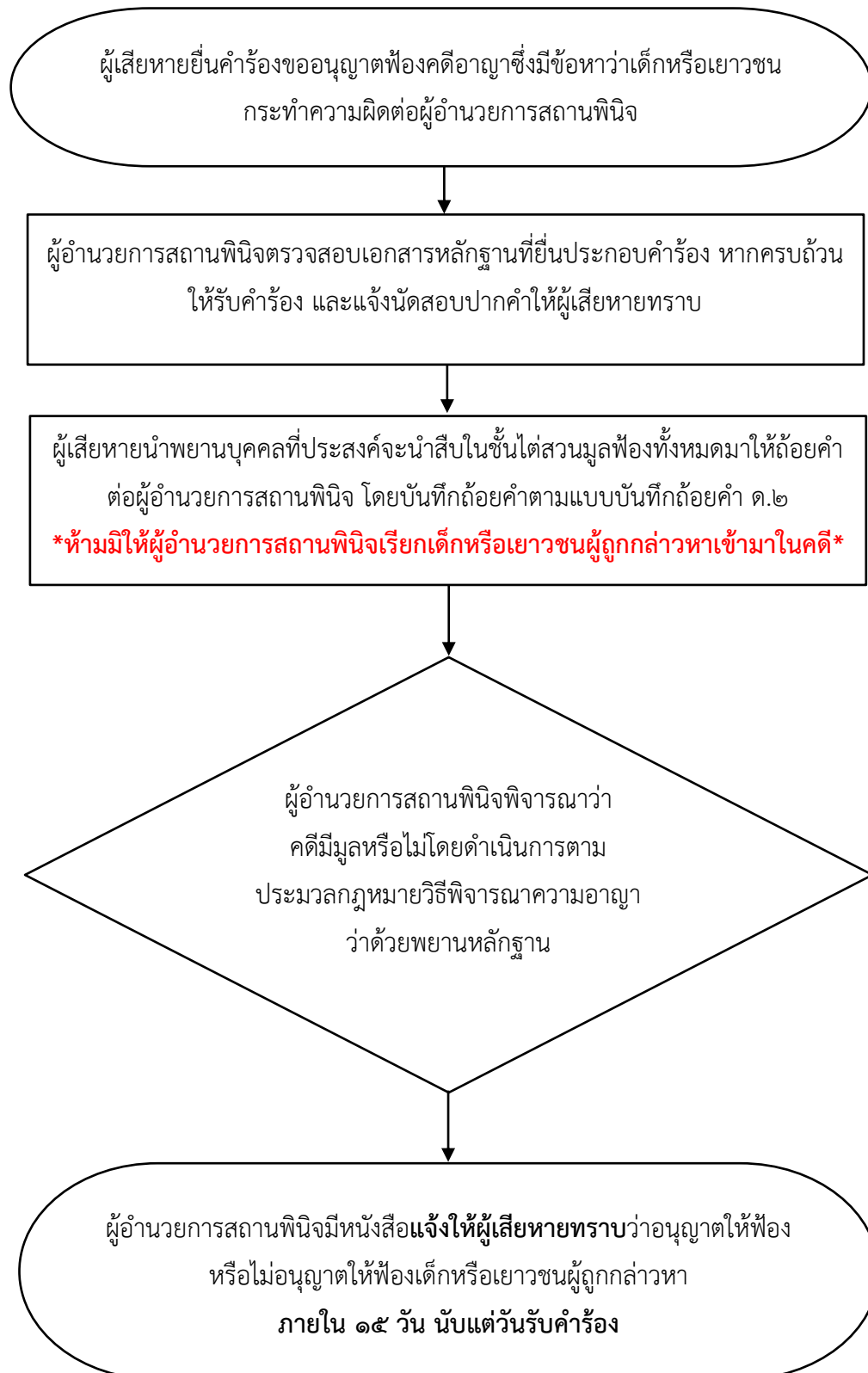
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

**แนวทางการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓**

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีพันธกิจสำคัญในการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพของเด็ก เยาวชนและผู้เยาว์ ยกระดับคุณภาพในการดูแล แก้ไข บำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ส่งเสริมการใช้กระบวนการ ยุติธรรมทางเลือกและมาตรการอื่นในการแก้ไข บำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ซึ่งกลไกทางกระบวนการยุติธรรม เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่สำคัญประการหนึ่ง คือ กระบวนการฟ้องคดีอาญาเด็กและเยาวชนที่มีความแตกต่าง จากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ กล่าวคือ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๙ กำหนดให้ผู้ที่ต้องการจะฟ้องคดีอาญาเด็กหรือเยาวชน จะต้องขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเสียก่อน เมื่อผู้อำนวยการสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนอนุญาตจึงจะสามารถดำเนินการฟ้องคดีอาญาเด็กหรือเยาวชนผู้นั้นได้ ซึ่งกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเองได้ยึดถือเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์ และสวัสดิภาพของเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่ให้ถูกฟ้องคดีโดยไม่มีเหตุอันสมควร

ดังนั้น กระบวนการในชั้นขออนุญาตไปจนถึงมีคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ฟ้องคดีอาญา จึงต้องดำเนินการอย่างระมัดระวัง รอบคอบและมีมาตรฐานเดียวกัน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตระหนักถึงความสำคัญของเจตนารมณ์ของกฎหมายและเพื่อให้การดำเนินการตามมาตรา ๙๙ ของสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรฐานเดียวกัน จึงได้จัดทำ กระบวนการดำเนินการดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในรูปแบบผังการดำเนินการ รวมถึงแนวทางการพิจารณาอนุญาต หรือไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดีอาญาเด็กหรือเยาวชนตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชน และครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

กระบวนการดำเนินการตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ขั้นตอนการดำเนินการ

๑. ในกรณีที่ผู้เสียหายประสงค์จะฟ้องคดีอาญาซึ่งมีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดต่อศาลเยาวชนและครอบครัว ให้ผู้เสียหายยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจซึ่งสามารถยื่นคำร้องขออนุญาตได้ ๒ กรณีดังนี้

- กรณีจะฟ้องต่อศาลที่เด็กหรือเยาวชนที่ถูกกล่าวหา มีถิ่นที่อยู่ปกติ ให้ยื่นคำร้องขออนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจในเขตอำนาจซึ่งเด็กหรือเยาวชนที่ถูกกล่าวหา มีถิ่นที่อยู่ปกติ

- กรณีจะฟ้องต่อศาลในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด ให้ยื่นคำร้องขออนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจในเขตอำนาจซึ่งเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด

* การฟ้องคดีอาญาเด็กหรือเยาวชนควรเริ่มต้นคดีด้วยการยื่นคำร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เพราะจะได้มีการตรวจสอบในเรื่องของพยานหลักฐานจากพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ ดังนั้นเมื่อผู้เสียหายมีความประสงค์จะยื่นฟ้องด้วยตนเอง สถานพินิจฯ ควรแนะนำให้ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์และดำเนินการตามขั้นตอนปกติก่อน แต่หากผู้เสียหายยืนยันและมีความประสงค์จะยื่นฟ้องด้วยตนเอง สถานพินิจมีหน้าที่ต้องรับคำร้องขออนุญาตในการฟ้องคดีของผู้เสียหายเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ทั้งนี้ ผู้อำนวยการสถานพินิจที่อยู่ในเขตอำนาจซึ่งเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดจะพิจารณา ไม่รับคำร้องกรณี ที่ผู้เสียหายขออนุญาตฟ้องคดีต่อศาลในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดไม่ได้

คำร้องควรประกอบด้วยเอกสารดังต่อไปนี้

๑) หนังสือขออนุญาตฟ้อง ต่อผู้อำนวยการสถานพินิจฯ

๒) ร่างคำฟ้อง และเอกสารที่ประสงค์ให้นำสืบในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง

๓) สำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี

๔) บัตรประจำตัวประชาชน, ทะเบียนบ้าน ของผู้ร้อง พยาน และเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา

๕) หนังสือมอบอำนาจ, ใบแต่งตั้งนาย, สำเนาใบอนุญาตว่าความ

๖) พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำเนาภาพถ่าย สำเนาบทสนทนาที่กระทำความผิด หนังสือสอบถามความคืบหน้าคดีจากพนักงานสอบสวน เป็นต้น

๒. เมื่อผู้เสียหายยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญาซึ่งมีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนต่อผู้อำนวยการสถานพินิจแล้ว ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจตรวจสอบว่าเอกสารหลักฐานประกอบในคำร้องฯ มีความครบถ้วนและเพียงพอที่จะใช้ประกอบการพิจารณามีคำสั่งอนุญาต/ไม่อนุญาต ให้ฟ้องคดีหรือไม่ หากตรวจสอบแล้วว่าเอกสารครบถ้วนจึงดำเนินการรับคำร้อง และแจ้งวันนัดสอบถ้อยคำให้ผู้เสียหายทราบ

๓. ให้ผู้เสียหายเข้าให้ถ้อยคำตามนัดหมาย และนำพยานบุคคล และเอกสารหลักฐานที่ผู้เสียหายประสงค์จะนำสืบในชั้นไต่สวนมูลฟ้องทั้งหมดมาให้ถ้อยคำต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ โดยบันทึกถ้อยคำตามแบบบันทึกถ้อยคำ ด.๒

*** ห้ามมิให้ผู้ผู้อำนวยการสถานพินิจเรียกเด็กหรือเยาวชนที่ถูกฟ้องเข้ามาร่วมในคดี ***

๔. ในการพิจารณาว่าคดีมีมูลหรือไม่ ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยพยานหลักฐาน

ในกรณีที่พิจารณาแล้วเห็นว่าพยานหลักฐานที่ผู้ร้องแสดงต่อผู้อำนวยการสถานพินิจมีความผิดให้พิจารณาว่ามีเหตุสมควรอนุญาตฟ้องหรือไม่ เช่น ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ไว้แล้ว และคดีอยู่ระหว่างพนักงานสอบสวนดำเนินการ หรือพนักงานอัยการดำเนินการ ก็ยังไม่มีเหตุอันสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดี

แต่ถ้าร้องทุกข์ไว้นานแล้ว คดีล่าช้าผิดปกติ บางข้อหาใกล้ขาดอายุความ ย่อมเป็นเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี

ถ้าผู้เสียหายร้องขอมาหลายข้อหา อาจอนุญาตบางข้อหา หรือไม่อนุญาตในบางข้อหากก็ได้ ซึ่งในกรณีที่ผู้อำนวยการสถานพินิจไม่อนุญาตให้ฟ้อง ผู้ร้องจะร้องต่อศาลขอให้ศาลอนุญาตก็ได้

ทั้งนี้ การพิจารณาคำขออนุญาตฟ้องคดีของผู้ร้องต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์ของกฎหมาย ที่ไม่ต้องการให้ฟ้องเด็กหรือเยาวชนหากไม่มีเหตุอันสมควร

๖. ในการทำความเข้าใจผู้อำนวยการสถานพินิจสรุปข้อเท็จจริง พร้อมเหตุผลประกอบอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาความเห็นแล้วเสร็จ ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทราบว่าอนุญาตให้ฟ้องหรือไม่อนุญาตให้ฟ้องเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องและตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องครบถ้วน* กรณีผู้เสียหายยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง ฯ ผ่านระบบให้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เสียหายทราบผ่านระบบด้วย

๖.๑ ในกรณีที่ผู้อำนวยการสถานพินิจอนุญาตให้ฟ้องคดี ผู้เสียหายสามารถฟ้องคดีต่อศาลได้ เมื่อศาลเยาวชนและครอบครัวไต่สวนมูลฟ้องและมีคำสั่งประทับฟ้องของผู้เสียหายแล้ว ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจดำเนินการตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามควรแก่กรณี

๖.๒ ในกรณีที่ผู้อำนวยการสถานพินิจไม่อนุญาตให้ฟ้องคดีเด็กหรือเยาวชนผู้เสียหายจะร้องต่อศาลขอให้สั่งอนุญาตก็ได้ ในกรณีนี้ศาลจะเรียกผู้อำนวยการสถานพินิจมาสอบถามและสั่งตามที่เห็นสมควร คำสั่งศาลให้เป็นที่สุด

๗. เมื่อแจ้งคำสั่งให้ผู้ร้องทราบแล้วให้รายงานผลการพิจารณาคำร้องและแนบสำเนาคำสั่งสถานพินิจไปยังอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนภายในวันที่แจ้งผลการขออนุญาตฟ้องคดีฯ ให้ผู้เสียหายทราบเพื่อให้ทราบ ฯ ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง

* เนื่องจากระยะเวลาตามกระบวนการดำเนินการตามมาตรา ๘๙ ผู้อำนวยการสถานพินิจต้องแจ้งคำสั่งให้ผู้เสียหายทราบภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่รับคำร้อง หากดำเนินการล่าช้าโดยไม่เหตุอันสมควร อาจมีความผิดตามพระราชบัญญัติกำหนดระยะเวลาดำเนินการในกระบวนการยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๖๕ ตามมาตรา ๗

มาตรา ๗ ให้ผู้รับผิดชอบดำเนินงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๖ หากไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้บันทึกเหตุแห่งความล่าช้าให้ปรากฏ ตลอดจนกำหนดระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด พร้อมทั้งรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุกครั้งเพื่อพิจารณาสั่งการ แล้วให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมแจ้งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้า ตลอดจนกำหนดระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด ทั้งนี้ การรายงานและการแจ้งให้เป็นไปตามวิธีการที่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมกำหนด ซึ่งต้องมีหลักฐานที่สามารถตรวจสอบได้

ในกรณีที่ไม่มีรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ หรือในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าความล่าช้านั้นเกินสมควรแก่เหตุ หรือไม่มีเหตุอันสมควร หรือไม่แจ้งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไป

แนวทางการพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดีอาญาเด็กหรือเยาวชนตามมาตรา ๙๙
แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ส่วนที่ ๑ การพิจารณาว่าคดีมีมูลหรือไม่ พิจารณาดังนี้

อำนาจฟ้อง ให้พิจารณาดังนี้

- เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย
- เป็นผู้ที่มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหาย (กรณีผู้เสียหายไม่สามารถฟ้องคดีเองได้)

การกระทำ ให้พิจารณาว่ามูลกรณีตามฟ้อง เกิดขึ้นจากเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือเป็นผู้สนับสนุน

ความเสียหาย ให้พิจารณาว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายต่อชีวิต/ ร่างกาย/ อนามัย/ เสรีภาพ/ ทรัพย์สิน/ หรือชื่อเสียง จากมูลกรณีตามคำฟ้องอย่างไร

อายุความ ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ภายใน ๓ เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ย่อมทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป

ความเห็นของพนักงานอัยการ (หากมี) บางกรณี ผู้เสียหายนำคดีมาฟ้องหลังจากพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หากพิจารณาสำนวนของพนักงานสอบสวนและความเห็นของพนักงานอัยการประกอบกันแล้ว และพนักงานอัยการเห็นว่าผู้เสียหายไม่มีพยานหลักฐานใหม่เพิ่มเติมเข้ามา ก็อาจถือเอาคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการเป็นหลักในการทำความเห็นไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีได้

ส่วนที่ ๒ หากพิจารณาแล้วว่ามีมูล ให้พิจารณาต่อไปว่ามีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องหรือไม่

เนื่องจากเจตนารมณ์ของกฎหมายมุ่งเน้นที่จะคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนไม่ให้ถูกฟ้องคดีอาญาโดยไม่มีเหตุอันสมควร ไม่ให้ถูกดำเนินกระบวนการยุติธรรมซ้ำซ้อน หรือหลายทาง ดังนั้น จึงต้องพิจารณาว่ามีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องเด็กหรือเยาวชนหรือไม่

“กรณีผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว”

- ให้สอบถามความคืบหน้าทางคดีต่อพนักงานสอบสวน หากพบว่านับแต่วันที่ผู้เสียหายร้องทุกข์จนถึงปัจจุบันพนักงานสอบสวนดำเนินการตามปกติ ก็อาจมีความเห็นว่ายังไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี เนื่องจากอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้าได้

- ให้สอบถามความคืบหน้าทางคดีต่อพนักงานสอบสวน หากพบว่า นับแต่วันที่ผู้เสียหายร้องทุกข์จนถึงปัจจุบันคดียังไม่มี ความคืบหน้า เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหาย และป้องกันไม่ให้เกิดการดำเนินกระบวนการยุติธรรมที่ล่าช้า ก็อาจมีความเห็นอนุญาตให้ฟ้องคดีได้

“กรณีผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน”

- แนะนำให้ผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน หากผู้เสียหายแสดงเจตนาแน่แท้ว่าไม่ต้องการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนก็ให้พิจารณาตามกระบวนการ และมีความเห็นอนุญาต/ไม่อนุญาตให้ฟ้องต่อไป

ส่วนที่ ๓ การพิจารณาว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่เด็กหรือเยาวชนหรือไม่ กรณีที่ผู้เสียหายขออนุญาตฟ้องคดีต่อศาลในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด

ตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติว่า “คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด ให้ศาลเยาวชนและครอบครัวซึ่งอยู่ในเขตอำนาจในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนมีถิ่นที่อยู่ปกติ มีอำนาจพิจารณาคดีเกี่ยวกับความผิดนั้น แต่ถ้าเพื่อประโยชน์แก่เด็กหรือเยาวชนให้ศาลแห่งท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดมีอำนาจรับพิจารณาคดีนั้นได้” ตามบทบัญญัติดังกล่าวเขตอำนาจศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด กฎหมายกำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวซึ่งมีเขตอำนาจในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนมีถิ่นที่อยู่ปกติเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีนั้น

เนื่องจากตามเจตนารมณ์ของกฎหมายต้องการให้มีการพิจารณาคดีในศาลที่อยู่ใกล้กับภูมิลำเนาของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย แต่ถ้าเพื่อประโยชน์แก่เด็กหรือเยาวชนให้ศาลแห่งท้องที่ที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดมีอำนาจรับพิจารณาคดีนั้นได้ ดังนั้น ผู้อำนวยการสถานพินิจจึงต้องพิจารณาว่าการที่ผู้เสียหายฟ้องคดีต่อศาลในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่เด็กและเยาวชนหรือไม่ หากเห็นว่าเป็นการเพิ่มภาระให้แก่เด็กหรือเยาวชนเกินสมควรก็อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฟ้องคดีด้วยเหตุผลว่าการฟ้องคดีต่อศาลในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดเป็นการเพิ่มภาระเกินสมควรให้แก่เด็กหรือเยาวชนก็ได้

แนวทางที่ผ่านมาในการเสนอความเห็นว่ามีเหตุสมควรอนุญาตฟ้องคดีอาญาเด็กหรือเยาวชน
ผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อมูลตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๙ – ๒๕๖๕ จำนวน ๔๓ คดี ข้อมูล ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๕

กรณีไม่อนุญาตให้ฟ้องคดี

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
แจ้งข้อความอันเป็นเท็จในคดีอาญา ม. ๑๗๒ เบิกความเท็จในการพิจารณาคดีอาญา ต่อศาล ม. ๑๗๗	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๐ : ผู้ร้องเป็นผู้บริหารสถาบันติว เยาวชนทั้ง ๙ คนได้ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนว่า เยาวชนถูกผู้ร้องที่เยาวชนอ้างว่าเป็นเจ้าของสถาบันติวหลอกลวงด้วยการแจกใบปลิวหน้าสถานศึกษาและอ้างว่าจะมีนักศึกษแพทย์จากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ มาสอน ทำให้เยาวชนหลงเชื่อและมาสมัครเรียนแต่ปรากฏว่าไม่มีนักศึกษแพทย์มาสอนจริง ผู้ร้องอ้างว่าตนไม่เคยแจกใบปลิว อีกทั้งไม่ใช่เจ้าของสถาบันตามที่เยาวชนกล่าวอ้าง ซึ่งการให้ถ้อยคำของเยาวชนทำให้ผู้ร้องถูกดำเนินคดีอาญา พนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้องและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการฟ้องผู้ร้อง จากนั้นเยาวชนทั้ง ๙ คนได้เบิกความในฐานะพยานต่อศาล ยืนยันคำให้การในชั้นพนักงานสอบสวน ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องผู้ร้อง ต่อมาพนักงานอัยการยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับศาลชั้นต้น พิพากษาว่าผู้ร้องมีความผิดฐานฉ้อโกง จำคุก ๑๐ เดือนโดยไม่รอลงอาญา ต่อมาผู้ร้องยื่นฎีกา ศาลฎีกาพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้บังคับตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น หลังจากที่ถูกผู้ร้องถูกควบคุมในเรือนจำ ทำให้สถาบันกวดวิชาของผู้ร้องจำนวน ๑๐ สาขาถูกปิด ก่อนขออนุญาตฟ้อง ผู้ร้องไม่เคยร้องทุกข์ดำเนินคดีกับเยาวชนทั้ง ๙ คนมาก่อน เนื่องจากประสงค์ดำเนินคดีด้วยตนเอง ส่วนคดีแพ่งผู้ร้องได้ยื่นฟ้องต่อศาล คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา	คดีไม่มีมูล เนื่องจากการที่พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการฟ้องผู้ร้องนั้นเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบตามกฎหมายพิจารณาพยานหลักฐานต่าง ๆ แล้วเห็นว่าผู้ร้องกระทำความผิดจริง จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าเยาวชนทั้ง ๙ คน แจ้งข้อความอันเป็นเท็จในคดีอาญาและเบิกความอันเป็นเท็จในคดีอาญาและการที่สื่อมวลชนต่าง ๆ นำเสนอข่าวของผู้ร้องนั้น จากพยานหลักฐานไม่ปรากฏว่าเยาวชนให้ข้อมูลใส่ความผู้ร้อง แต่เป็นการนำเสนอของสำนักข่าวเอง จึงไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องเยาวชนเป็นคดีอาญา
	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๒ : ผู้ร้องได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของเพื่อนกลับบ้าน เพื่อนของผู้ร้องได้มาดักตีทำร้ายเยาวชนซึ่งเป็นคู่กรณีเยาวชนบาดเจ็บ ต่อมาได้มีการจับกุมเพื่อนของผู้ร้องและขยายผลมาถึงผู้ร้อง จนถูกจับกุมในฐานะผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้ร้องเห็นว่าเยาวชนเบิกความและชี้ตัวในการพิจารณาคดีต่อศาลเป็นเท็จ และเป็นข้อสำคัญในคดีซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ร้องถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุก	คดีไม่มีมูล ผู้ร้องไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนเพิ่มเติม จึงไม่มีเหตุอนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดีอาญา

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
แจ้งข้อความอันเป็นเท็จในคดีอาญา ม. ๑๗๒ เบิกความเท็จในการพิจารณาคดีอาญา ต่อศาล ม. ๑๗๗	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องรับราชการเป็นครู คดีเกิดขึ้นเมื่อได้มีผู้ปกครองของเด็กนักเรียนได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจเพื่อให้ดำเนินคดีอนาจารกับผู้ร้อง ต่อมาพนักงานสอบสวนได้เรียกผู้ร้องไปแจ้งข้อกล่าวหาว่า ผู้ร้องกระทำอนาจารเด็กนักเรียน โดยมีเด็กผู้ถูกกล่าวหาเป็นประจักษ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งในชั้นพนักงานสอบสวน เด็กนักเรียนได้ให้ถ้อยคำเป็นพยานผ่านนักวิชาชีพล่าว่าหาว่า ผู้ร้องได้ใช้มือจับอวัยวะเพศของตน โดยมีเด็กผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานรู้เห็นเหตุการณ์ ต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องผู้ร้อง ระหว่างการพิจารณา บิดาของเด็กนักเรียนยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าผู้ร้องมีความผิดจริง ลงโทษจำคุก ๒ ปี ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์ โดยศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าแม้เด็กนักเรียนและเด็กผู้ถูกกล่าวหาได้เบิกความในทำนองยืนยันว่าผู้ร้องกระทำอนาจารก็ตาม แต่คำเบิกความของเด็กนักเรียนมีพิรุธ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้ผู้ร้อง พิพากษากลับให้ยกฟ้องผู้ร้อง ต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ศาลฎีการับฟังคำเบิกความของเด็กนักเรียนกับเด็กผู้ถูกกล่าวหา และพิพากษากลับให้ลงโทษจำคุกผู้ร้อง ๖ เดือน และให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่เด็กนักเรียน ผู้ร้องได้รับความเสียหายจากการที่เด็กผู้ถูกกล่าวหาเบิกความเช่นนั้น จึงขออนุญาตฟ้องเด็กผู้ถูกกล่าวหาในข้อหาเบิกข้อความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล	คดีไม่มีมูล เป็นข้อยุติว่าคำเบิกความของเด็กผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้อเท็จจริงที่ศาลฎีการับฟังและไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนเพิ่มเติมว่าเด็กเบิกความเท็จ จึงไม่อนุญาตให้ฟ้องคดี (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓๐)
ปลอมเอกสารราชการ เอกสารสิทธิ และใช้เอกสารปลอม ม. ๒๖๔ ม. ๒๖๕ และ ม. ๒๖๘	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นผู้เสียหาย ถูกเยาวชนและพวกหลอกลวงร่วมกันปลอมเอกสารราชการ คือ สำเนาบัตรประชาชนและแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร และปลอมเอกสารสิทธิ คือ หนังสือรับรองเงินเดือนเพื่อหลอกลวงให้ผู้ร้องเชื่อและให้กู้ยืมเงิน ภายหลังเกิดเหตุ ผู้ร้องฟ้องทั้งเยาวชนและพวกต่อศาล โดยมอบหมายให้ทนายความดำเนินการ ต่อมาศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะเยาวชนออกจากสารบบความ ผู้ร้องประสงค์ฟ้องเยาวชน ทนายความจึงแนะนำให้ผู้ร้องขออนุญาตยื่นฟ้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและมีหนังสือสอบถามผลการดำเนินคดีไปยังผู้กำกับสถานีตำรวจ ได้ความว่า ผู้ร้องไม่เคยแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน	คดีมีมูลแต่ผู้ร้องมิได้พยายามดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายก่อน เห็นควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมปกติเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องอีกครั้ง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๙)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่脅ด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย ม. ๒๗๖ พรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ม. ๓๑๙	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ผู้ร้องเป็นมารดาผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ เยาวชนโทรศัพท์ชักชวนผู้เสียหายไปเที่ยวงานสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่ที่ศูนย์การค้าโดยนัดหมายไปรับผู้เสียหายที่บ้านพักในเวลากลางคืน ผู้เสียหายได้ออกไปกับเยาวชนโดยที่ผู้ร้องไม่ทราบ และเยาวชนได้พาไปเที่ยวจนกระทั่งผู้เสียหายให้เยาวชนพาไปส่งที่บ้าน แต่เยาวชนกลับพาผู้เสียหายไปที่โรงแรมเพื่อมีเพศสัมพันธ์โดยใช้กำลังไม่ให้ผู้เสียหายขัดขืน ซึ่งผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจ แต่ครั้งหลังจากนั้นผู้เสียหายเต็มใจ เยาวชนได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายตลอดมาโดยไม่ยอมใส่ถุงยางอนามัย ทำให้ผู้เสียหายต้องรับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉินมาโดยตลอด ต่อมาผู้เสียหายได้ตั้งครรภ์กับเยาวชน แต่ครอบครัวเยาวชนไม่รับผิดชอบ ผู้ร้องจึงเป็นผู้พาผู้เสียหายไปฝากครรภ์ หลังจากนั้นผู้ร้องพาผู้เสียหายไปพบบิดาเยาวชนเนื่องจากต้องการให้รับผิดชอบแต่กลับถูกปฏิเสธและถูกไล่ออกมา จนกระทั่งผู้เสียหายสิ้นลมและแท้งบุตร ผู้ร้องได้ไปลงบันทึกประจำวันที่สถานีตำรวจแต่ไม่มีความคืบหน้าจึงปรึกษาทนายความโดยประสงค์ฟ้องคดีอาญาเยาวชนด้วยตนเองและเรียกค่าเสียหายจากเยาวชนด้วย	ผู้ร้องและผู้เสียหายอ้างว่าได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้วแต่ไม่มีความคืบหน้าจึงประสงค์ฟ้องคดีเอง แต่ไม่มีพยานหลักฐานที่แสดงว่ามีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้วแต่พนักงานสอบสวนไม่รับคำร้องทุกข์ หรือดำเนินการล่าช้าแต่อย่างใด จึงเห็นควรให้ผู้ร้องและผู้เสียหายดำเนินการร้องทุกข์เสียก่อน จึงยังไม่มีเหตุที่ควรอนุญาตให้ฟ้องคดี
ฆ่าผู้อื่น ม.๒๘๘	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ผู้ร้องเป็นมารดาผู้ตาย ผู้ตายได้ขับขีรถจักรยานยนต์สวนกันกับเยาวชนกับพวก และเกิดการทำร้ายกัน ผู้ก่อเหตุหนึ่งในพรรคพวกของเยาวชนใช้อาวุธมีดปลายแหลมแทงผู้ตายถึงแก่ความตาย หลังจากก่อเหตุเยาวชนและพรรคพวกก็ได้หลบหนีไปพร้อมกัน พนักงานสอบสวนสรุปสำนวนเห็นควรสั่งฟ้องเสนอต่อพนักงานอัยการ ซึ่งพนักงานอัยการดำเนินการฟ้องพวกของเยาวชนเพียงคนเดียว ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการเพราะต้องการฟ้องเยาวชนด้วย จึงขออนุญาตฟ้อง	คดีไม่มีมูล เพราะพยานหลักฐานที่ผู้ร้องนำมาแสดงต่อสถานพินิจไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเยาวชนกับพวกสมรู้ร่วมคิดและวางแผนเพื่อไปฆ่าผู้ตาย (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๔๘)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ม. ๒๙๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๐ : ผู้ร้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์ออกมาในทางถนนสายหลักที่มีรถวิ่งอยู่ แล้วขับขี่รถจักรยานยนต์ออกมาโดยที่ไม่ได้ดูว่าแถวชนขับขี่รถจักรยานยนต์บนถนนหรือไม่ ผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์มาด้วยความประมาท จึงเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของเยาวชนจนรถจักรยานยนต์ของผู้ตายเสียหลักพลิกคว่ำและเสียชีวิต	คดีไม่มีมูล และผู้ตายมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๔) ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ
	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ผู้ร้องเป็นทายาทผู้ตาย เยาวชนได้ขับขี่รถจักรยานยนต์โดยมีผู้บาดเจ็บและผู้ตายซ้อนท้ายมาด้วย เมื่อถึงบริเวณสามแยกได้มีรถยนต์ที่ขับเข้ามาด้วยความเร็วเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของเยาวชน กระแทกบริเวณฝั่งขวาของรถจักรยานยนต์เป็นเหตุรถจักรยานยนต์ล้มและครูดไปตามถนนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย โดยเยาวชนและผู้บาดเจ็บได้รับบาดเจ็บสาหัส รถทั้งสองคันเสียหาย ผู้ขับรถยนต์ได้มอบเงินส่วนตัวเพื่อช่วยเหลืองานศพ ภายหลังงานศพผู้ร้องได้ติดต่อรับเงินค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัย และติดต่อกับเยาวชนและผู้ขับรถยนต์เพื่อมาเจรจาค่าเสียหาย ผู้ขับรถยนต์ได้ติดต่อมาเพื่อชดเชยค่าเสียหาย ผู้ร้องจึงไม่ติดใจดำเนินคดีกับผู้ขับรถยนต์อีก ต่อมาพนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ขับรถยนต์ต่อพนักงานอัยการและฟ้องเยาวชนต่อศาล ผู้ขับรถยนต์ได้รับโทษจำคุกรอการลงโทษและกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติ ส่วนเยาวชนพนักงานอัยการเห็นว่าเยาวชนได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ในการขับขี่แล้ว ส่งผลให้บริษัทประกันภัยปฏิเสธการจ่ายเงินแก่ผู้ร้อง ผู้ร้องประสงค์ดำเนินคดีอาญาและเรียกค่าสินไหมทดแทนทางแพ่งกับเยาวชนและบริษัทประกันภัยที่เอาประกันภัยรถจักรยานยนต์ที่เยาวชนขับขี่ จึงยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจขออนุญาตฟ้องคดีอาญาเยาวชน	คดีไม่มีมูลเพราะพยานหลักฐานของผู้ร้องไม่เพียงพอ จึงไม่มีเหตุอันสมควรที่จะพิจารณาอนุญาตให้ฟ้องคดี

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ม. ๒๙๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องเป็นบุตรผู้ตาย เยาวชนได้ขับขี่รถจักรยานยนต์เฉี่ยวชนผู้ตาย ในขณะที่ผู้ตายนั่งคร่อมรถจักรยาน ๒ ล้อ ตอนกระปือสวนทางมาเพื่อกลับบ้านไปตามถนน ซึ่งบริเวณรอบข้างถนนที่ใช้สัญจรเป็นทุ่งนาไม่มีแสงสว่างจากเสาไฟฟ้าสาธารณะหรือบ้านเรือน เยาวชนมองไม่เห็นกระปือ อีกทั้งไม่สามารถหยุดรถและหักหลบพ้นได้ จึงเกิดเฉี่ยวชนกระปือ ทำให้กระปือแตกตื่นไปชนผู้ตายจนเสียชีวิตพร้อมรถจักรยาน ๒ ล้อ ได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่ได้สติ มีอาการเลือดคั่งในสมอง และผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องเยาวชนขอหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส ทรัพย์สินผู้อื่นได้รับความเสียหายต่อพนักงานอัยการ และเห็นว่าผู้ตายมีความผิดข้อหาจูง ไล่ต้อนสัตว์ หรือปล่อยสัตว์ไปบนทางในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจรและไม่มีผู้ควบคุมเพียงพอ ผู้ตายกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียงจนกระทั่งเสียชีวิตที่บ้านพัก ต่อมาพนักงานสอบสวนแจ้งขอหาเยาวชนเพิ่มเติมและพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องเยาวชนในข้อหาขับรถโดยประมาทน่าหวาดเสียว อันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินเสียหาย ซึ่งผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๓ ไม่เห็นพ้องกับคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการและได้เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นแย้งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาชี้ขาด โดยอัยการสูงสุดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีเยาวชนขอหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ส่วนความผิดข้อหาขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินขาดอายุความไปแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไป และผู้ร้องได้ยื่นหนังสือฟ้องคดีด้วยตนเองต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญาเยาวชน	คดีไม่มีมูล อัยการสูงสุดพิจารณาพยานหลักฐานแล้วมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง และไม่พบว่าพยานหลักฐานที่ยื่นต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ มีพยานหลักฐานอื่นนอกจากที่ปรากฏในสำนวนของพนักงานสอบสวน (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓๕)
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ม. ๒๙๑ ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ ม. ๓๙๐ และทรัพย์สินผู้อื่นเสียหาย	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ผู้ร้องเป็นบิดาและมารดาผู้ตาย เยาวชนขับรถแล้วตกใจเหยียบเบรคแต่รถไม่หยุด เชื่อได้ว่าเยาวชนไม่ได้ถอนเท้าออกจากคันเร่งเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนผู้ตายที่นั่งข้างร้านสะดวกซื้อถึงแก่ความตาย ซึ่งผู้ร้องได้รับเงินจากบริษัทประกันภัยและมีการเจรจาให้ฝ่ายเยาวชนชดเชยค่าเสียหายแต่ไม่สามารถตกลงกันได้ ผู้ร้องเห็นว่าพนักงานสอบสวนไม่มีการอธิบายข้อเท็จจริงให้ทราบเท่าที่ควร และมักพูดชักจูงให้ยอมความกับบิดามารดาของเยาวชน ซึ่งเป็นผู้กว้างขวางมีอิทธิพล อาจทำให้สำนวนสอบสวนไม่เป็นไปอย่างยุติธรรม	คดีมีมูล แต่พนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาไปแล้ว ไม่มีเหตุที่จะต้องกังวลต่อไปว่าการดำเนินคดีอาญากับผู้ก่อเหตุจะไม่เป็นไปด้วยความยุติธรรมและเที่ยงตรง จึงยังไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๔๒)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
ทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ม. ๒๙๗	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ผู้ร้องกับเยาวชนเคยรู้จักกันมาก่อนแต่ไม่สนิทสนมและไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันแต่เยาวชนเข้าใจผิดว่าผู้ร้องไปรับน้องสาวเยาวชนไปเที่ยวเตร่ เยาวชนได้เข้าไปดิ่งกุญแจรถจักรยานยนต์ของผู้ร้องและขอโทรศัพท์มือถือ แต่ผู้ร้องไม่ยอม เยาวชนจึงเตะตอยที่ใบหน้าของผู้ร้องและเตะแขนขาของผู้ร้องจนหัก ใบหน้าและร่างกายบวมช้ำ ผู้ร้องแจ้งความร้องทุกข์ไว้แล้วแต่ขอยุติคดี เนื่องจากต้องการดำเนินคดีด้วยตนเองในชั้นศาล ทำให้พนักงานสอบสวนยุติการดำเนินคดีตามความประสงค์	คดีมีมูลแต่ไม่มีเหตุอันควรอนุญาตให้ฟ้องเพราะยังไม่มีเหตุอ้างได้ว่าพนักงานสอบสวนดำเนินการล่าช้าหรือผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรม (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๔๕)
พรากผู้เยาว์ไปเพื่ออนาจาร ร่วมอนาจารและข่มขืนกระทำชำเราอันเป็นลักษณะการโทรมหญิง โดยใช้กำลังประทุษร้าย ข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน และหน่วงเหนี่ยวให้เสื่อมเสียอิสรภาพ ม. ๒๗๖ ม. ๒๗๘ ม. ๒๘๔ ม.๓๐๙ ม. ๓๑๐	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๒ : ผู้ร้องบรรยายข้อเท็จจริงว่าเยาวชนใช้กลอุบายหลอกลวงผู้ร้องที่อยู่ในสภาพมึนเมาอย่างหนักว่าจะพาไปส่งที่หอพักเพื่อนผู้ร้อง แต่กลับพาตัวผู้ร้องไปที่โรงแรมและรูมโถรม ต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องเยาวชนแต่ผู้ร้องเห็นว่าพนักงานอัยการฟ้องไม่ครบองค์ประกอบทุกฐานความผิด ยังขาดข้อหาหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังให้เสื่อมเสียอิสรภาพ พนักงานอัยการจึงนัดหมายชี้แจงและผู้ร้องยังคงไม่เห็นด้วยกับพนักงานอัยการ ต่อมาผู้ร้องได้เข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ปรากฏว่าผู้ร้องให้การขัดแย้งกันเอง โดยในชั้นพนักงานสอบสวนให้การว่าไม่มีการบังคับหรือจำกัดอิสรภาพ แต่เมื่อให้การกับพนักงานคุมประพฤติกลับแจ้งว่าถูกจำกัดอิสรภาพ	พฤติการณ์แห่งคดีไม่ชัดเจนว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา และไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องเนื่องจากพนักงานอัยการได้มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องในประเด็นนี้ (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓๙)
พรากเด็กอายุยังไม่เกิน ๑๕ ปี ม.๓๑๗ พรากเด็กอายุยังไม่เกิน ๑๕ ปี เพื่อการอนาจาร ม. ๓๑๗ วรรคสอง	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ เยาวชนกับผู้เยาว์คบหากันเป็นคนรัก เยาวชนไปรับผู้เยาว์ที่บ้านโดยไม่พาผู้เยาว์กลับบ้าน ผู้ร้องไปตามผู้เยาว์ที่บ้านของเยาวชน และเจรจาไกล่เกลี่ยกับบิดามารดาเยาวชนว่าบิดามารดาเยาวชนจะส่งผู้เยาว์คืนผู้ร้องภายในกำหนดเวลา หากไม่ปฏิบัติตามจะดำเนินคดี ต่อมาเยาวชนพาผู้เยาว์ไปอีกและบิดามารดาเยาวชนไม่พาผู้เยาว์กลับมาคืนผู้ร้องซึ่งผิดข้อตกลงที่มีต่อกัน ผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยติดตามผู้เสียหายอีกทาง แต่ไม่มีความคืบหน้า	คดีมีมูล แต่เห็นควรให้ผู้ร้องใช้สิทธิตามกระบวนการยุติธรรมปกติเสียก่อน ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริงเบื้องต้น	แนวทางการพิจารณา
พรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากพรากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ม. ๓๑๙	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องเป็นบิดาและมารดาผู้เยาว์ เยาวชนได้ชักชวนผู้เยาว์ไปเที่ยวเตร่และพาผู้เยาว์ไปนั่งเล่นที่บ้านของมารดาเยาวชนและได้กอดหอมผู้เยาว์ นอกจากนี้ได้พาผู้เยาว์เที่ยวเตร่ และมีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์โดยที่ผู้เยาว์ยินยอม ต่อมาผู้เยาว์ได้แจ้งให้ผู้ร้องทั้งสองทราบว่าได้คบหาเยาวชนในฐานะคนรัก ซึ่งผู้ร้องทั้งสองก็มีได้ห้ามปราม จนกระทั่งผู้เยาว์หายตัวไปโดยหนีออกจากบ้านหลังจากที่ตามตัวผู้เยาว์กลับมาได้ พบว่าผู้เยาว์มีอาการซึมเศร้า สาเหตุมาจากการถูกล่วงล่าวหาพยายามตีตัวออกห่าง ผู้เยาว์ได้ยอมรับกับผู้ร้องทั้งสองว่าตนและเยาวชนมีเพศสัมพันธ์กันตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ผู้ร้องจึงให้ครอบครัวของเยาวชนแสดงความรับผิดชอบและได้มีการไกล่เกลี่ยแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้ร้องทั้งสองได้พาผู้เยาว์ไปตรวจภายในที่โรงพยาบาลและได้รับใบรับรองแพทย์ว่าผู้เยาว์ผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ผู้ร้องทั้งสองประสงค์ดำเนินคดีด้วยตนเอง เนื่องจากเห็นว่ามีความสะดวกและรวดเร็วกว่าการแจ้งความดำเนินคดีตามขั้นตอนปกติ ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลายาวนานทำให้คดีล่าช้าเกินสมควร ผู้ร้องจึงไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และได้มอบอำนาจให้ทนายความยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญาเยาวชน	คดีมีมูล แต่ผู้ร้องมิได้พยายามดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีเยาวชน เห็นควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมปกติเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓๗) หมายเหตุ: สถานพินิจไม่ได้ปฏิเสธที่จะรับทำคดี แต่ในการพิจารณานั้น พิจารณาภายใต้เจตนารมณ์ของกฎหมายที่ไม่ต้องการฟ้องคดีต่อเด็กหรือเยาวชนโดยไม่มีเหตุอันสมควร

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
	คดีปี พ.ศ.๒๕๕๙ : ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ถูกเยาวชนพาดพิงในรายการออกอากาศโทรทัศน์ โดยเยาวชนให้สัมภาษณ์นักข่าวภาคสนามว่า “ลำนํ้าฮวยได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรมเหมืองแร่ทองคำ โดยลำนํ้าฮวยมีสารปนเปื้อน ทำให้ใช้ดื่ม ใช้กินไม่ได้ ” โดยข้อความดังกล่าวไม่เป็นความจริง มีลักษณะเป็นการใส่ความ เพราะมีหนังสือยืนยันจากกรมอุตสาหกรรมและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรมยืนยันว่า ผลการตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำไม่พบการแพร่กระจายของสารปนเปื้อน จึงขออนุญาตฟ้องเยาวชนขอหาหมิ่นประมาท	คดีไม่มีมูล เพราะเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริต ไม่ผิดตาม ม. ๓๒๙ และไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี เพราะฟ้องที่กรุงเทพฯ (ฟ้องที่จังหวัดเลยได้) การไปฟ้องที่กรุงเทพฯ เป็นการเพิ่มภาระอันควรให้แก่เยาวชน
หมิ่นประมาท ม. ๓๒๖ ม. ๓๒๘ ม. ๓๒๙ ดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ม. ๓๙๓	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๑ : ผู้ร้องเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจ ผู้ร้องได้เห็นชายวัยรุ่น อายุประมาณ ๒๕ ปี ขับรถกระบะบรรทุกไม้แปรรูปผ่านบ้านของผู้ร้อง ผู้ร้องเกิดความสงสัยจึงขับรถตามไปจนพบรถคันดังกล่าว และได้โทรศัพท์แจ้งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและเจ้าหน้าที่ป่าไม้ในพื้นที่มาตรวจสอบ เจ้าหน้าที่ป่าไม้ให้ชายวัยรุ่นไปชี้จุดต่อไม้ที่เลื้อยมา เมื่อพบว่าจุดเลื้อยอยู่นอกเขตอนุรักษ์สัตว์ป่าจึงปล่อยตัวชายคนดังกล่าวไป วันรุ่งขึ้นญาติของผู้ร้องแจ้งว่ามีคนลงข้อความในเฟซบุ๊กกล่าวถึงผู้ร้องในทางเสียหาย เมื่อผู้ร้องเข้าไปตรวจสอบพบว่าเยาวชนโพสต์รูปผู้ร้องที่แอบถ่ายไว้พร้อมข้อความเชิงต่อว่าการใช้อำนาจของผู้ร้องในฐานะเจ้าพนักงานตำรวจ ผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนสรุปสำนวนทำความเห็นควรสั่งฟ้องเยาวชนไปยังพนักงานอัยการ ต่อมาพนักงานอัยการเห็นว่าข้อความดังกล่าวยังไม่เป็นการดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือลงข้อความเท็จ คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้องจึงมีคำสั่งไม่ฟ้องเยาวชนและได้เสนอคำสั่งไม่ฟ้องไปยังผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ซึ่งผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ เห็นชอบและไม่แย้งคำสั่งไม่ฟ้อง ผู้ร้องเห็นว่าคำสั่งไม่ฟ้องเยาวชนไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่ได้รับความเป็นธรรมจึงมีความประสงค์ดำเนินคดีกับเยาวชน จึงยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจเพื่อขออนุญาตฟ้องคดีเยาวชน	คดีไม่มีมูล เนื่องจากข้อความของเยาวชนยังไม่ถึงกับเป็นการดูหมิ่น หมิ่นประมาท ลงข้อความเท็จ หรือใส่ความผู้อื่น จึงขาดองค์ประกอบของการกระทำผิดมาตรา ๓๒๖ และ มาตรา ๓๒๘ ประกอบกับไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนเพิ่มเติม จึงไม่มีเหตุสมควรที่จะพิจารณาอนุญาตให้ฟ้องคดีเยาวชน

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
หมิ่นประมาท ม. ๓๒๖	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เสียหาย เยาวชนทั้งสามรายได้กดติดตามผู้เสียหายในอินสตาแกรม และได้เข้าถึงภาพที่อยู่ในไดรฟ์ของผู้เสียหายโดยผู้เสียหายได้อนุญาตให้เข้าถึงแล้ว เยาวชนได้ติดต่อภาพผู้เสียหายในลักษณะลามกอนาจารและติดต่อภาพผู้เสียหายกับบิดาผู้เสียหายในลักษณะมุ่งประสังศิให้ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้เสียหายกับบิดาผู้เสียหายเป็นคนรักกัน ผู้ร้องจึงพาผู้เสียหายไปยังกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี (บก.ปอท.) เพื่อร้องทุกข์กล่าวโทษ แต่ไม่ปรากฏรูปภาพในไดรฟ์ จึงไม่สามารถร้องทุกข์ได้ ผู้เสียหายเชื่อว่าเยาวชนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ทนายความผู้ร้องได้ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตฟ้องและผู้ร้องพาผู้เสียหายเข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับเยาวชน	คดีไม่มีมูล เยาวชนแจ้งหรือไขข่าวไปเฉพาะกลุ่มบุคคลเท่านั้น ยังไม่ถึงกับเป็นการกระจายไปสู่สาธารณชนหรือประชาชนทั่วไป ไม่ครบองค์ประกอบ ม.๓๒๘ และผู้ร้องได้ใช้สิทธิตามกระบวนการและปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง
ม. ๓๒๘ ม. ๓๒๙ ดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ม. ๓๙๓	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องใช้เฟซบุ๊กโพสต์รูปหลักฐานการโอนเงิน และข้อความในลักษณะว่าเป็นคำจ้างกลุ่มบุคลากรทางกฎหมายให้ฟ้องร้องดำเนินคดีกับบุคคลที่มาแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์เสียสืตนเองในทางลบ ลงในกลุ่มเพจ “จ๊อกจ๊อกนางงาม” ซึ่งกลุ่มดังกล่าวเป็นสื่อสังคมออนไลน์ที่มีผู้ใช้งานเป็นจำนวนมาก ต่อมาเยาวชนได้คัดลอกข้อความบางส่วนและรูปหลักฐานการโอนเงินของผู้ร้อง และโพสต์แสดงความเห็นเชิงดูหมิ่นผู้ร้อง ผู้ร้องจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน	คดีมีมูลเพียงแคเป็นการดูหมิ่นด้วยการโฆษณาแต่ไม่ถึงขนาดเป็นหมิ่นประมาทหรือทำให้เสียชื่อเสียง แต่ยังไม่ถึงเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง เนื่องจากผู้ร้องได้ใช้สิทธิตามกระบวนการปกติและปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่ หน้า ๒๐)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
หมิ่นประมาท ม. ๓๒๖ ม. ๓๒๘ ม. ๓๒๙ ดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ม. ๓๙๓	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้เสียหายเป็นผู้ใช้เฟซบุ๊กและมีเพจขายสินค้า ผู้เสียหายมีคนงานและผู้เสียหายรู้จักกับเยาวชน โดย เยาวชนได้โทรศัพท์มาด่าทอผู้เสียหายด้วยถ้อยคำที่หยาบคายและพูดจาข่มขู่ เนื่องจากเข้าใจว่าผู้เสียหายไม่จ่ายค่าจ้างให้กับคนงาน และนอกจากนั้นเยาวชนยังได้โพสต์ข้อความในเฟซบุ๊กตนเองซึ่งตั้งค่าเป็นสาธารณะโดยพิมพ์ข้อความในลักษณะเป็นการหมิ่นประมาทพร้อมนำรูปภาพหน้าเฟซบุ๊กของผู้เสียหายที่มีรูปของผู้เสียหายปรากฏอยู่ด้วยมาใส่ และมีการโพสต์ข้อความแสดงความเห็นในลักษณะหมิ่นประมาทผู้เสียหายอีกหลายครั้ง กระทั่ง ผู้เสียหายได้ไปพบพนักงานสอบสวนและแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่เยาวชนและผู้เสียหายได้มายื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานีเพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญาเยาวชน	คดีมีมูล เยาวชนได้ใช้ถ้อยคำหยาบคาย เจตนาดูหมิ่นเหยียดหยามผู้ร้อง แต่ผู้ร้องได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นการใช้สิทธิตามกระบวนการปกติแล้ว และปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานีเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๒๒)
ฉ้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๒ : ผู้ร้องที่ ๑ เป็นนิติบุคคล ผู้ร้องที่ ๒ เป็นบุคคลธรรมดา เยาวชนหลอกผู้ร้องที่ ๑ ว่ามีลูกค้าของผู้ร้องที่ ๑ ได้ว่าจ้างให้บริษัทขนส่งซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ร้องทั้งสองขนส่งสินค้าให้ลูกค้าและให้เก็บเงินค่าสินค้าจากลูกค้าของผู้ร้องหลายครั้ง หลายรายการโดยเมื่อขนส่งสินค้าและเก็บเงินค่าสินค้าแล้วให้นำเงินค่าสินค้าเข้าบัญชีของเยาวชนกับพวก โดยเยาวชนกับพวกได้แก้ไขการนำเข้าข้อมูลในระบบฐานข้อมูลเพื่อเพิ่มบัญชีตนเองโดยไม่ได้รับความยินยอม เพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่าสามารถโอนชำระค่าสินค้าเข้าบัญชีของตนเองได้ ผู้ร้องทั้งสองไม่ได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแต่อย่างใด	คดีมีมูล แต่ผู้ร้องยังมีได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานีเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องอีกครั้ง

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องตกลงซื้อขายไอทีเกมเกินชิน อิมแพค ของเยาวชนในราคา ๓๕,๐๐๐ บาทโดยซื้อผ่านคนกลาง ซึ่งทางบริษัทพัฒนาเกมได้มีนโยบายชัดเจนว่า ไม่ให้ผู้เล่นเกมเติมเงินผ่านช่องทางที่ไม่เป็นทางการหรือใช้บุคคลที่สามเติมเงินแทนโดยเด็ดขาด หลังจากนั้นผู้ร้องสามารถเล่นเกมได้ตามปกติแต่ได้รับจดหมายจากในเกมแจ้งว่ามีการเรียกเงินคืนจากเกม ๖,๐๐๐ บาท เพชรในเกมหายไปคิดเป็นเงินมูลค่า ๕๗,๐๐๐ บาท เมื่อสอบถามเยาวชนได้ความว่า บริษัทที่โอนเงินซื้อของในเกมปิดตัวลงไป และปฏิเสธความรับผิดชอบ ผู้ร้องจึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน	คดีไม่มีมูล ไม่มีหลักฐานเพียงพอว่าเยาวชนกระทำความผิด ผู้ร้องได้ใช้สิทธิตามกระบวนการปกติและปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง
น้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นพี่สาวร่วมบิดามารดาเดียวกับบิดาของเยาวชน บิดามารดาของเยาวชนมักจะมาเยี่ยมเงินของผู้ร้องและให้ผู้ร้องชำระหนี้เงินกู้รายวันแทน ต่อมาบิดามารดาเยาวชนนำโฉนดที่ดินที่มีชื่อเยาวชนมาประกันหนี้เงินกู้และผิวนัดชำระหนี้ ผู้ร้องพยายามทวงถามแต่กลับเพิกเฉย ผู้ร้องทราบว่ามารดาของเยาวชนและเยาวชนได้นำโฉนดที่ดินที่ค้ำประกันหนี้ของผู้ร้องไปขายฝากกับผู้อื่นโดยทราบจากสำนักงานที่ดินว่าเยาวชนมาแจ้งว่าโฉนดดังกล่าวสูญหายและขอออกใบแทนโฉนดไป ซึ่งมารดาของเยาวชนนำใบแทนโฉนดดังกล่าวไปทำนิติกรรมขายฝากแทนเยาวชน และศาลได้สั่งอนุญาตพร้อมทั้งตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจกำกับดูแลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินในนิติกรรมดังกล่าวโดยได้มีการเบิกเงินหมดบัญชีแล้วและยุติการกำกับการปกครองไปแล้ว ผู้ร้องจึงยื่นฟ้องบิดามารดาของเยาวชนต่อศาลแขวงในข้อหาร่วมกันฉ้อโกง ส่วนเยาวชนซึ่งอายุเพียง ๑๕ ปีเศษ ผู้ร้องตั้งทนายความยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจโดยไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนมาก่อน ต่อมาผู้ร้องไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อเป็นหลักฐานและจะดำเนินการทางศาลด้วยตนเอง	คดีไม่มีมูล เยาวชนยังอยู่ในเกณฑ์ผู้เยาว์มีความด้อยประสบการณ์และต้องอยู่ภายใต้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาซึ่งเป็นผู้ปกครอง กับทั้งการทำนิติกรรมกู้ยืมนั้นเยาวชนย่อมไม่อาจกระทำได้โดยลำพัง พฤติการณ์จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเยาวชนมีเจตนาในการกระทำความผิดแต่อย่างใด จึงไม่เห็นควรอนุญาตให้ฟ้องคดี (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๑๒)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
น้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องทั้งสิบคนพบเห็นประกาศโฆษณาในอินสตาแกรมส่วนตัวของเยาวชนรับสมัครตัวแทนจำหน่ายไอแพด gen ๘ ราคาถูกกว่าท้องตลาด ผู้ร้องทั้งสิบคนมีความสนใจที่จะสั่งซื้อไอแพดกับเยาวชนเพื่อนำไปจำหน่าย จึงได้ติดต่อเข้าร่วมกลุ่มตัวแทนจำหน่ายและทำการสั่งซื้อผ่านแอปพลิเคชันไลน์ โดยผู้ร้องทั้งสิบคนได้โอนเงินให้แก่เยาวชนตามราคาสินค้าที่สั่งซื้อ หลังจากโอนเงินเรียบร้อยแล้วเยาวชนจะดำเนินการจัดส่งสินค้าให้ผู้ร้องทั้งสิบคน แต่เมื่อถึงกำหนดเยาวชนไม่ได้ส่งสินค้าให้ผู้ร้องทั้งสิบคน เมื่อผู้ร้องทั้งสิบคนติดตามทวงถาม เยาวชนแจ้งว่าได้จัดส่งสินค้าให้แล้ว แต่เมื่อนำหมายเลขติดตามสินค้าไปตรวจสอบปรากฏว่าไม่พบข้อมูลการจัดส่ง ผู้ร้องทั้งสิบคนจึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชน และได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่กองบัญชาการตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี (บช.สอท.) ให้ดำเนินคดีกับเยาวชนและพวก แต่พฤติการณ์ในการกระทำความผิดยังไม่เข้าข่ายตามหลักเกณฑ์ จึงได้ส่งประเด็นการสอบสวนกลับไปสถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ ต่อมาทนายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องทั้งสิบคนได้ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจเพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา หลังจากนั้นทนายความผู้รับมอบอำนาจได้มีหนังสือขอทราบความคืบหน้าการสอบสวน และสถานีพินิจได้มีหนังสือไปถึงสถานีตำรวจที่ผู้ร้องทั้งสิบคนไปแจ้งความร้องทุกข์ เพื่อขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหาย ซึ่งปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน	คดีมีมูลแต่ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓๓)
	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : เยาวชนหลอกขายสินค้าชุดไฟสำหรับปลูกต้นไม้และดอกกุหลาบ ๒ กรัมผ่านเฟซบุ๊กให้แก่ผู้ร้อง ผู้ร้องได้โอนเงินและส่งหลักฐานการโอนให้แก่เยาวชน ซึ่งเยาวชนแจ้งว่าจะส่งสินค้าให้แต่ไม่ได้ระบุเวลา ต่อมาเยาวชนแจ้งว่ายังไม่ได้ส่งสินค้าให้แต่จะส่งให้วันอื่น ผู้ร้องเกิดความสงสัยจึงเข้าไปตรวจสอบประวัติและพบชื่อของเยาวชนว่าเคยขายสินค้าแต่ไม่ส่งสินค้าให้แก่ผู้อื่นมาแล้วหลายราย ผู้ร้องจึงส่งข้อความไปขอเงินคืนซึ่งเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแจ้งว่าจะโอนคืนให้และบล็อกผู้ร้องไป ต่อมาผู้ร้องไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนตามกฎหมาย	คดีมีมูล แต่ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องอีกครั้ง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๒๔)

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ฉ้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ยาวชนกับพวกหลอกลวงผู้ร้องว่าเปิดร้านค้าสินค้าแบรนด์เนมมือสองและหลอกขายนาฬิกาข้อมือ ๒ เรือนแก่ผู้ร้อง ผู้ร้องหลงเชื่อคิดว่าเป็นนาฬิกาแท้แต่ปรากฏว่าเป็นสินค้าปลอม ผู้ร้องจึงติดต่อไปยังร้านค้าของยาวชนกับพวกตามหมายเลขโทรศัพท์ที่ระบุไว้ในใบรับประกันสินค้า แต่ไม่สามารถติดต่อได้ ผู้ร้องจึงส่งข้อความทางแอปพลิเคชันไลน์แจ้งให้ร้านค้าของยาวชนกับพวกทราบเพื่อชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย ผู้ร้องไม่สามารถติดต่อให้ยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ร้องได้จึงติดต่อและปรึกษานายความเพื่อดำเนินคดีกับยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกตามขั้นตอนของกฎหมาย และได้ยื่นฟ้องคดีพวกของยาวชนต่อศาลแขวงในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง ซึ่งศาลแขวงได้นัดไต่สวนมูลฟ้องและเห็นว่าคดีมีมูลจึงประทับฟ้องไว้พิจารณา ในส่วนของยาวชน ผู้ร้องประสงค์จะดำเนินคดีด้วยตนเอง โดยผู้ร้องมอบอำนาจให้นายความยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญายาวชน และเนื่องจากคดีใกล้ขาดอายุความ ผู้ร้องจึงมอบอำนาจให้นายความไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อแจ้งความร้องทุกข์และดำเนินคดีตามกฎหมายแก่ยาวชน สถานพินิจได้สอบถามความคืบหน้าของคดีไปยังผู้กำกับการสถานีตำรวจ ได้ความว่าปัจจุบันอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน	คดีมีมูลแต่ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า สมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๑๗)
โกงเจ้าหนี้ ม. ๓๕๐	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๐ : ผู้ร้องเป็นญาติฝ่ายบิดาของยาวชน และผู้ร้องได้ฟ้องบิดาของยาวชนในคดีมรดกเนื่องจากบิดายาวชนแบ่งมรดกไม่เป็นธรรม ผู้ร้องจึงฟ้องบิดามารดายาวชนต่อศาลจังหวัด ซึ่งศาลมีคำพิพากษาให้บิดามารดายาวชนชำระเงินพร้อมดอกเบี้ย ต่อมาศาลจังหวัดออกหมายบังคับคดีให้เจ้าพนักงานบังคับคดีจัดการยึดทรัพย์บิดายาวชน ในระหว่างสืบทรัพย์ บิดายาวชนได้นำเงินทรัพย์มรดกไปซื้อทรัพย์สินในชื่อมารดายาวชนซึ่งเป็นภริยาที่มีได้จดทะเบียนสมรส ต่อมาผู้ร้องทราบว่ายาวชนได้รับโอนที่ดินจากมารดาของยาวชน จึงขออนุญาตฟ้องยาวชนในฐานะเป็นตัวการร่วมกับบิดาและมารดาโกงเจ้าหนี้ต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ	คดีไม่มีมูล เพราะไม่ปรากฏว่ายาวชนได้จำหน่าย จ่าย โอน หรือกระทำการอื่นใดกับที่ดินที่รับโอน ทำให้ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่ายาวชนมีเจตนาในการกระทำความผิด ไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ยักยอกทรัพย์ ม. ๓๕๒	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องเป็นสมาชิกวงแชร์ของเยาวชน ๕ วง เยาวชนเป็นนายวงแชร์ (ท้าวแชร์) และไม่จ่ายเงินค่าแชร์ให้ผู้ร้องเพราะกิจการบ้านแชร์ปิดตัวลง หลังจากเยาวชนไม่คืนเงินแก่ผู้ร้อง ผู้ร้องจึงไปพบพนักงานสอบสวนและแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมาย พนักงานสอบสวน ได้ดำเนินการส่งคำร้องทุกข์ไปยังท้องที่เกิดเหตุเพื่อดำเนินการต่อไป สถานีพินิจ ได้สอบถามความคืบหน้าคดีไปยังผู้กำกับสถานีตำรวจ ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน	คดีมีมูล ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า เห็นควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๒๘)
พบบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ม. ๒๘๓ ทวิ พรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ม. ๓๑๙ บุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน ม. ๓๖๒ ม.๓๖๕ (๓)	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นมารดาผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ เยาวชนคบหากับผู้เสียหายเป็นคนรักและได้พาผู้เสียหายไปกระทำชำเรา มีความสัมพันธ์เรื่อยมาและบุกรุกเข้าไปในบ้านพักที่ผู้อื่นเช่าไว้โดยไม่ยินยอมเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหาย จนกระทั่งเลิกรักกันและผู้เสียหายตั้งครุภรรยา และฝ่ายเยาวชนไม่รับผิดชอบ ผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว	คดีมีมูล แต่ความผิดตามมาตรา ๒๘๓ ทวิ ขาดอายุความไปแล้วเนื่องจากผู้ร้องไม่ได้ร้องทุกข์ภายใน ๓ เดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ส่วนความผิดอื่นๆ อยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้าเห็นควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมปกติเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง ก็ไม่ตัดสิทธิที่จะยื่นขออนุญาตฟ้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจอีกครั้ง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๕๓)
ฉ้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องถูกหลอกให้ลงทุนในหุ้น โดยผู้หลอกหลวงแจ้งให้ผู้ร้องโอนเงินลงทุนเข้าไปยังบัญชีของเยาวชนเพื่อลงทุน และโอนเงินกำไรคืนให้ผู้ร้องในช่วงแรกเพื่อเป็นการทำให้ผู้ร้องไว้วางใจและลงทุนจำนวนมากขึ้น เมื่อผู้ร้องหลงเชื่อลงทุนมากขึ้น ผู้หลอกหลวงก็อ้างเหตุต่างๆ และปฏิเสธที่จะโอนเงินต้นและกำไรคืนแก่ผู้ร้อง เมื่อผู้ร้องทราบว่าถูกฉ้อโกงจึงเข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และยื่นขออนุญาตฟ้องเยาวชนต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ	คดีมีมูล ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า เห็นควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้วก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๗๐)

กรณีอนุญาตให้ฟ้องคดี

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุ ยังไม่เกิน ๑๕ ปี ซึ่งมีไข้ ภริยาตน โดยใช้กำลัง ประทุษร้ายอันมีลักษณะ เป็นการโทรมหญิง ม.๒๗๗	คดีปี พ.ศ.๒๕๕๙ : ยោวชนขับขี่รถจักรยานยนต์ปาดหน้ารถจักรยานยนต์ผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์อายุ ๑๓ ปี เศษ ขณะกำลังขับขี่มุ่งหน้ากลับบ้านแล้วขึ้นนั่งคร่อมจักรยานยนต์ของผู้เยาว์ ขับขี่จักรยานยนต์คันดังกล่าว พาตัวผู้เยาว์ไปที่อ่างเก็บน้ำ บังคับตี้มเบียร์จนผู้เยาว์มีเมมา และพาตัวผู้เยาว์ไปกระทำอนาจารที่โรงแรม ผู้ ร้องพร้อมบิดาเลี้ยงผู้เยาว์ได้พาผู้เยาว์ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนส่งตัว ผู้เยาว์ไปตรวจร่างกายกับแพทย์ พร้อมแจ้งผู้ร้องว่าเบื้องต้นจะแจ้งข้อกล่าวหาเยาวชนก่อนและให้ผู้ร้องรอ ผลการตรวจ ระหว่างนี้ผู้ร้องสอบถามความคืบหน้ากับพนักงานสอบสวนเรื่อยมาและได้ความว่าผลตรวจ ส่งไปให้พนักงานอัยการแล้ว ต่อมาสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวมีหนังสือถึงผู้ร้องแจ้งสิทธิ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในวันก่อนเริ่มสืบพยานหรือก่อนศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดคดี ปรากฏว่าในวันเริ่ม สืบพยาน ผู้ร้องทราบผลการตรวจว่า ผู้เยาว์อาจถูกข่มขืน และเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ๑ ล้านบาท ผู้ พิพากษาแนะนำให้ไปยื่นฟ้องเป็นคดีแพ่งต่างหาก เพราะเป็นเงินจำนวนมาก ทั้งนี้ศาลพิพากษาให้เยาวชนมี ความผิดจริงและกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติ ผู้ร้องไม่คัดค้าน เมื่อครบกำหนดอุทธรณ์ ผู้ร้องไม่ได้ อุทธรณ์แต่ประสงค์ยื่นฟ้องเยาวชนในข้อหาตามมาตรา ๒๗๗ เพื่อนำผลคดีอาญาไปฟ้องเรียกค่าเสียหาย ในคดีแพ่งต่อไป	คดีมีมูล และกรณีตามมาตรา ๓๙ (๔) แห่งประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกรณีที่จะมีผลต่อการ รับฟ้องหรือไม่รับฟ้องซึ่งเป็นประเด็นที่จะต้องพิจารณาถึง ข้อกฎหมายที่ผู้เสียหายระบุในคำขอท้ายคำฟ้อง จึงเป็น ประเด็นที่ศาลเยาวชนและครอบครัวต้องพิจารณาวินิจฉัย เอง เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับคู่ความที่จะใช้สิทธิต่อสู้ ทางคดีตามกระบวนการยุติธรรม ไม่ตัดโอกาสเข้าถึงความ ยุติธรรม ประกอบกับการพิทักษ์และคุ้มครองเยาวชนและ ผู้เยาว์ จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ ที่หน้า ๕๙)
ฆ่าผู้อื่น ม. ๒๘๘ ม.๒๘๙	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๐ : ยោวชนใช้อาวุธมีดปลายแหลมเหล็กชุดซาร์ปแทงประทุษร้ายผู้ตายจำนวนหลายครั้งจน เสียชีวิตหน้าวิทยาลัยเทคนิค อัยการสูงสุดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องเยาวชนในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นเนื่องจาก เห็นว่าผู้ตายมีส่วนร่วมในการกระทำผิดและก่อเหตุ แต่มีคำสั่งฟ้องข้อหาพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านและ ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันควร ผู้ร้องเห็นว่าผู้ตายไม่มีส่วนร่วมในการกระทำผิดและก่อเหตุนั้นด้วยตามที่ อัยการสูงสุดสั่ง จึงขออนุญาตฟ้องคดีเยาวชนข้อหาฆ่าผู้อื่น	คดีมีมูล และมีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องเพราะมี หลักฐานพอฟ้องคดีและคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของอัยการ จังหวัดไม่ตัดสิทธิผู้ร้องที่ประสงค์จะฟ้องคดีเองและ ผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจมีอำนาจพิจารณาอนุญาตได้

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ม. ๒๙๐	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ผู้ร้องเป็นมารดาผู้ตาย ผู้ตายได้ขับขี่รถจักรยานยนต์สวนกันกับเยาวชนและพวกจนเกิดการทำร้ายกัน ซึ่งเยาวชนอยู่ร่วมกับผู้ก่อเหตุ หนึ่งในพรรคพวกของเยาวชนใช้อาวุธมีดปลายแหลมแทงผู้ตายบาดเจ็บและในที่สุดก็ถึงแก่ความตาย หลังจากก่อเหตุ เยาวชนและพรรคพวกก็ได้หลบหนีไปพร้อมกัน พนักงานสอบสวนสรุปสำนวนเห็นควรสั่งฟ้องเสนอต่อพนักงานอัยการ ซึ่งพนักงานอัยการดำเนินการฟ้องพวกของเยาวชนเพียงคนเดียว ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการเพราะต้องการฟ้องเยาวชนด้วย จึงขออนุญาตฟ้อง	คดีมีมูลในฐานความผิดทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย และมีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๔๘)
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ม. ๒๙๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๑ : ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้ตาย เยาวชนขับขี่รถจักรยานยนต์ด้วยความเร็วสูงในทางเดินรถที่สามนับจากขอบทางด้านซ้ายโดยไม่ใช้ความระมัดระวัง ประกอบกับมีผู้ขับขี่รถยนต์กระบะออกมาจากถนนที่มีใช้ทางเดินรถทางหลัก จึงชนเข้ากับผู้ตายที่กำลังขับขี่รถจักรยานยนต์เปลี่ยนช่องทางไปอีกช่องหนึ่ง ผู้ตายได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตในเวลาต่อมา พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ขับขี่รถยนต์กระบะแต่ไม่สั่งฟ้องเยาวชน ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับความเห็นของพนักงานสอบสวนจึงยื่นหนังสือขอความเป็นธรรมไปยังพนักงานสอบสวนให้สอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมและให้แจ้งข้อกล่าวหาเยาวชน แต่ผู้ร้องได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวนทางโทรศัพท์ว่าพนักงานสอบสวนได้ส่งเรื่องไปยังพนักงานอัยการแล้ว คดีจึงไม่อยู่ในอำนาจที่จะดำเนินการตามที่ร้องขอได้	คดีมีมูลและผู้ร้องได้ดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมปกติครบถ้วนแล้ว การที่พนักงานสอบสวนได้ใช้ดุลพินิจไม่ดำเนินคดีกับเยาวชนย่อมทำให้ผู้ร้องถูกจำกัดสิทธิในการให้รัฐดำเนินคดีแทนผู้เสียหายตามกระบวนการยุติธรรมและไม่ได้รับสิทธิอันพึงมีพึงได้ในการรับเงินค่าสินไหมทดแทน ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้ร้องที่จะใช้สิทธิฟ้องเยาวชนโดยขออนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจเสียก่อน จึงมีเหตุอันสมควรที่จะพิจารณาอนุญาตให้ฟ้องคดี

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ม. ๒๙๕ ทำให้เสียทรัพย์ ม.๓๕๘	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : เพื่อนผู้เสียหายมีปากเสียงกับเยาวชนแล้วได้ออกติดตามเพื่อไปเจรจาปัญหา ผู้เสียหายติดตามไปด้วยและถูกทุบด้วยท่อนไม้บริเวณศีรษะ ท้ายทอยและถูกทำร้ายด้วยมีด รถจักรยานยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายถูกทำลาย ภายหลังเกิดเหตุ ผู้ร้องกับบิดาผู้เสียหายพาผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ แต่พนักงานสอบสวนแจ้งให้รอผลชันสูตรบาดแผลเสียก่อน แพทย์วินิจฉัยว่าบาดเจ็บจริง ต่อมาพนักงานสอบสวนนัดวันสอบปากคำผู้เสียหาย ผู้ร้องและบิดาผู้เสียหายและสอบปากคำพร้อมกับพยาน แต่คดีไม่คืบหน้า ผู้ร้องจึงไปติดตามผลคดี ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนไม่ได้ลงบันทึกประจำวัน จึงประสงค์ฟ้องคดีด้วยตนเอง	คดีมีมูล ผู้ร้องได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน มีการสอบปากคำแล้วแต่คดีไม่คืบหน้า ไม่สามารถติดต่อพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนได้ ถือว่าผู้ร้องพยายามใช้สิทธิในชั้นพนักงานสอบสวนแล้ว แต่ไม่ปรากฏความคืบหน้าทางคดี จึงมีเหตุอันสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๗)
ทำร้ายร่างกายผู้อื่นได้รับ อันตรายสาหัส ม. ๒๙๗ พาอาวุธผิดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ม. ๓๗๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๒ : ผู้ร้องไม่เคยรู้จักกับเยาวชนทั้งสองมาก่อนแต่ถูกเยาวชนที่ ๒ ขับรถจักรยานยนต์ตามเยาวชนที่ ๑ ตะโกนบอกว่าผู้ร้องลิมของ ผู้ร้องจึงหยุดรถแล้วถูกเยาวชนที่ ๑ ใช้อาวุธมีดหัวตัดฟันที่ขาซ้ายและหมายจะฟันบริเวณศีรษะแต่ผู้ร้องใช้แขนป้องกันไว้ได้ จึงถูกฟันแขนได้รับบาดเจ็บสาหัส พักรักษาตัว ๓๐ วัน หลังเกิดเหตุผู้ร้องเข้าพบพนักงานสอบสวนและติดตามความคืบหน้าของคดี ทราบว่าพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาเยาวชนที่ ๑ แล้วแต่ไม่ได้ฟ้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ส่วนเยาวชนที่ ๒ ยังไม่ได้มีการดำเนินคดี นับตั้งแต่เกิดเหตุเป็นเวลา ๑ ปี ๗ เดือน	คดีมีมูล การดำเนินคดีเป็นไปอย่างล่าช้า ไม่ปรากฏว่ามี การฟ้องคดีต่อศาล อีกทั้งเยาวชนไม่เคยติดต่อขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม หากปล่อยปละละเลยอาจส่งผลเสียต่อผู้ร้องเพราะเป็นการกระทำอุกอาจ จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๖๕)
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น ได้รับอันตรายสาหัส ม. ๓๐๐	คดีปี พ.ศ.๒๕๕๙ : เยาวชนขับขี่รถจักรยานยนต์ซึ่งไม่มีไฟส่องสว่างมาด้วยความเร็ว และเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องและเยาวชนได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังจากเกิดเหตุผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน แต่พนักงานสอบสวนกลับให้ผู้ร้องเจรจากับผู้ปกครองเยาวชนหลายครั้ง แต่ไม่สามารถเจรจากตกลงกันได้	คดีมีมูลและ หากปล่อยให้ล่าช้าออกไปจะทำให้ไม่ได้รับความเป็นธรรมและทำให้พยานหลักฐานสำคัญในคดีจะสูญหายหรือเป็นการยากในการนำมาสืบในการพิจารณาของศาล มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ม. ๓๐๐	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๒ : ยาวชนถอยรถยนต์จากซอยออกมากะทันหันจนชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้ร้องที่ขับขี่มาบนถนนทางหลัก ทำให้รถจักรยานยนต์เสียหายและผู้ร้องบาดเจ็บ ทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้และให้ฝ่ายยาวชนชดใช้ค่าเสียหาย ยาวชนไม่ชำระเงินส่วนที่เหลือให้ผู้ร้อง ปัจจุบันอยู่ระหว่างติดตามบังคับคดี	คดีมีมูล ยาวชนกระทำความผิดจริงและระยะเวลาผ่านมากกว่า ๒ ปีแล้วแต่คดียังไม่มีความคืบหน้าเจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการล่าช้าโดยไม่มีเหตุอันควร มีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ม. ๓๐๐ ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือ จิตใจ ม. ๓๔๐	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๓ : ยาวชนขับขี่รถจักรยานยนต์ไปตัดเลนฝั่งผู้ร้องในระยะกระชั้นชิดจึงเกิดเหตุเฉี่ยวชนผู้ร้องจนได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังเกิดเหตุผู้ร้องได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน คู่กรณีได้ทำบันทึกข้อตกลงเรื่องค่าเสียหายโดยยาวชนยอมรับว่าตนทำให้เกิดเหตุเฉี่ยวชนขึ้นแต่ฝ่ายยาวชนไม่ยอมชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้ร้องตามจำนวนที่เรียกร้อง	คดีมีมูล ยาวชนยอมรับว่าตนทำให้เกิดเหตุเฉี่ยวชนขึ้นและผู้ร้องได้มีการแจ้งความร้องทุกข์ไปยังพนักงานสอบสวนแล้ว ซึ่งระยะเวลาผ่านมานานแล้วแต่ยังไม่มีการฟ้องยาวชนต่อศาล จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้องคดี (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๖๔)
ฉ้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องสนใจเข้าร่วมวงแชร์ที่ยาวชนประกาศโฆษณาเชิญชวนในเฟซบุ๊กและโอนค่าแชร์เข้าบัญชียาวชน แต่ยาวชนบ่ายเบี่ยงไม่จ่ายเงินตามเงื่อนไขโดยแจ้งว่าวงแชร์ล้มและขอรับผิดชอบภายในกำหนด ปรากฏว่าเมื่อครบกำหนดก็ไม่ได้ชดใช้แต่อย่างใด ผู้ร้องทราบว่าตัวเองถูกหลอก จึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนที่สถานีตำรวจที่ไม่อยู่ในท้องที่ที่เกิดเหตุ เจ้าพนักงานตำรวจจึงแนะนำให้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจในท้องที่ที่เกิดเหตุ แต่เมื่อไปแจ้งความที่สถานีตำรวจในท้องที่ที่เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนกลับไม่รับแจ้งความโดยแจ้งว่ามีผู้เสียหายหลายคนได้แจ้งความดำเนินคดีกับยาวชนไว้แล้ว ซึ่งเป็นคดีลักษณะเดียวกันและไม่ทราบว่ายาวชนจะสามารถหาเงินมาชดใช้ผู้ร้องได้หรือไม่ ผู้ร้องจึงไม่ได้ดำเนินการต่อในชั้นพนักงานสอบสวนและได้แต่งตั้งทนายความเพื่อยื่นหนังสือขออนุญาตฟ้องต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจ สถานีพินิจได้ตรวจสอบเกี่ยวกับการแจ้งความดำเนินคดีอาญาของผู้เสียหาย พบว่าสถานีตำรวจแรกแจ้งว่าได้แนะนำให้ผู้ร้องไปแจ้งความที่สถานีตำรวจในท้องที่ที่เกิดเหตุ และได้รับหนังสือแจ้งจากสถานีตำรวจในท้องที่ที่เกิดเหตุว่าไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าผู้เสียหายมาแจ้งความร้องทุกข์	คดีมีมูล ปรากฏจากพยานหลักฐานที่ผู้ร้องนำมาแสดงในชั้นสถานพินิจ และผู้ร้องได้พยายามใช้สิทธิตามกระบวนการภายในระยะเวลาตามกฎหมายเนื่องจากผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์แล้วแต่พนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งความร้องทุกข์ และระยะเวลาล่วงเลยมาพอสมควร จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดียาวชน

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ฉ้อโกง ม. ๓๔๑	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องถูกหลอกให้โอนเงินค่ามัดจำซื้อไก่พันธุ์ไข่เข้าไปยังบัญชีที่มีชื่อเยาวชนเป็นเจ้าของบัญชี ภายหลังจากที่ผู้ร้องโอนเงินมัดจำแล้ว ผู้ร้องได้เห็นข้อความของผู้ใช้เฟซบุ๊กอื่นโพสต์ว่า ผู้ใช้เฟซบุ๊กชื่อเดียวกับเฟซบุ๊กเยาวชนเป็นผู้หลอกเอาเงินมัดจำค่าซื้อไก่พันธุ์ไข่ ผู้ร้องจึงได้ส่งข้อความสอบถามเยาวชน หลังจากนั้นผู้ร้องก็ไม่สามารถติดต่อกับผู้ใช้เฟซบุ๊กที่น่าเชื่อว่าเป็นเยาวชนได้อีก ผู้ร้องจึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ระยะเวลาล่วงเลยมาพอสมควรแล้วแต่คดียังดำเนินการไม่เสร็จสิ้นในชั้นพนักงานสอบสวน	คดีมีมูล ผู้ร้องถูกหลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีของเยาวชน ประกอบกับระยะเวลาล่วงเลยมากว่าสองปีแล้วนับแต่วันที่ผู้ร้องแจ้งความร้องทุกข์ แต่พนักงานสอบสวนยังไม่ได้ติดตามเยาวชนมารับทราบข้อกล่าวหา เป็นกรณีพนักงานสอบสวนดำเนินการล่าช้า จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๒๖)
	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๕ : ผู้ร้องถูกเยาวชนกับพวกชักชวนให้รับจ่านำโทรศัพท์มือถือจำนวนมาก โดยจะให้ดอกเบี้ยเป็นการตอบแทน ซึ่งเยาวชนกับพวกไม่ให้ผู้ร้องตรวจสอบโทรศัพท์ในกล่องโดยอ้างว่าเป็นการห่อหุ้มต่อหน้าลูกค้าที่นำโทรศัพท์มาจ่านำ หากมีการแกะกล่องเปิดดู ลูกค้าอาจจะคิดว่าการสับเปลี่ยน ผู้ร้องหลงเชื่อจึงรับจ่านำตลอดเรื่อยมา ต่อมาเยาวชนกับพวกไม่จ่ายดอกเบี้ยตอบแทนผู้ร้อง ผู้ร้องจึงแกะกล่องบรรจุโทรศัพท์เพื่อตรวจสอบและพบว่า เป็นโทรศัพท์พลาสติกโมเดลเลียนแบบ จึงเข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และฟ้องคดีพวกของเยาวชนต่อศาลซึ่งปัจจุบันพวกของเยาวชนอยู่ระหว่างหลบหนี	คดีมีมูล ผู้ร้องถูกหลอกให้รับจ่านำโทรศัพท์ปลอมและสูญเงินจำนวนมาก ประกอบกับระยะเวลาล่วงเลยมาเกือบหนึ่งปีแล้วนับแต่วันที่ผู้ร้องแจ้งความร้องทุกข์ แต่พนักงานสอบสวนยังไม่ได้ติดตามเยาวชนมารับทราบข้อกล่าวหา เป็นกรณีพนักงานสอบสวนดำเนินการล่าช้า จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้ฟ้อง (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๓๒)

กรณีฟ้องหลายข้อหา แต่อนุญาตให้ฟ้องบางข้อหา

ประเภทฐานความผิด	สรุปข้อเท็จจริง	แนวทางการพิจารณา
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ม. ๒๙๑ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นภริยาของผู้ตาย ยาวชนขับขี่จักรยานยนต์ด้วยความเร็วในระยะกระชั้นชิด โดยไม่ลดความเร็วได้ชนกับจักรยานพ่วงข้างของผู้ตาย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ผู้ร้องแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแต่ยังไม่มีการฟ้องร้องต่อศาล	เนื่องจากยาวชนไม่ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอตามวิสัยและพฤติการณ์ จึงอาจถือเป็นการขับรถโดยประมาท โดยความประมาทนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย โดยผู้ร้องได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว แต่พนักงานสอบสวนยังไม่ดำเนินการใดๆ จึงมีเหตุอันควรอนุญาตให้ฟ้อง ส่วนความผิดตามพ.ร.บ.จราจรทางบกเป็นความผิดที่รัฐมีหน้าที่ดำเนินการกับผู้กระทำความผิด เมื่อผู้ตายไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจจัดการแทน (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๕๑)
หมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ม. ๓๒๖ ม. ๓๒๘ พ.ร.บ. การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๖๐ ม.๑๔	คดีปี พ.ศ.๒๕๖๔ : ผู้ร้องเป็นนักศึกษาฝึกสอน รู้จักคู่ครองของยาวชนขณะไปเที่ยวสถานบันเทิงและได้แลกเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์และไลน์ และคุยกันมาตลอดจนกระทั่งผู้ร้องพบว่าคู่ครองของยาวชนมียาวชนเป็นคนรักแล้วจึงขอลเลิกติดต่อ ยาวชนได้โพสต์ลงโซเชียลทํานองว่าผู้ร้องยังมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว กับคู่ครองตนเอง ทำให้นักเรียนของผู้ร้องมีปฏิกิริยาต่อผู้ร้องเปลี่ยนไป ผู้ร้องเสื่อมเสียชื่อเสียง ผู้ร้องจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งระหว่างนั้นยาวชนยังคงไม่หยุดใส่ความผู้ร้อง	การกระทำของยาวชนเป็นการใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียงตามมาตรา ๓๒๖ ประกอบ มาตรา ๓๒๘ คดีมีมูล และผู้ร้องได้มีการแจ้งความร้องทุกข์ไปยังพนักงานสอบสวนแล้วและระยะเวลาการดำเนินการฟ้องคดีกับยาวชนอาจล่าช้าเกินควร จึงอนุญาตให้ฟ้องคดี ส่วนความผิดตามมาตรา ๑๔ พ.ร.บ. การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น ได้บัญญัติไว้ว่า ความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญาไม่ถือว่าเป็นความผิดตามมาตรา ๓๒๖ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ายาวชนมีความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา จึงไม่เข้าองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๑๔ (ดูตัวอย่างคำสั่งได้ที่หน้า ๕๖)

ภาคผนวก

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

ที่ / ๒๕.....

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา เด็ก/เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ (ผู้ร้อง) อายุ ปี ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา
..... (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ปี ในข้อกล่าวหา
..... ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา
ต่อศาลเยาวชนและครอบครัว..... ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติ
ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสาร
ที่ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่.....
.....
.....
.....
.....
.....

ต่อมา.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

..... จึงรับฟังได้ว่าการกระทำของ.....ผู้ถูกกล่าวหา
มีมูลความผิดฐาน..... ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา.....

คดียังมี...

คดียังมีปัญหาต้องพิจารณาในอีกประเด็นหนึ่งว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่
ปรากฏจากพยานหลักฐาน
.....
.....
.....

.....จึงเห็นว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรอนุญาตให้..... (ผู้ร้อง)
ฟ้องคดีอาญา.....(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศาล
เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความใน
มาตรา ๘๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกระบี่
ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา เยาวชน
ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ผู้ร้อง ซึ่งเป็นมารดาและเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของ

ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ในข้อหาพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๗ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดกระบี่ ตามมาตรา ๙๙
แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้องและพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงว่า
เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ผู้ร้องทราบว่าผู้เสียหายกับ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา
ได้มีการติดต่อพูดคุยกันผ่านทางโทรศัพท์เป็นประจำ แต่ยังไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์กันลักษณะใด ต่อมาวันที่
๒๑ มีนาคม ๒๕๖๔ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ผู้เสียหายได้ออกจากบ้านและเขียนจดหมายทิ้งไว้ว่า
ผู้เสียหายออกไปกับเยาวชน ผู้ร้องกับบิดาผู้เสียหายจึงได้ติดตามไปที่บ้านของเยาวชน แต่ไม่พบผู้เสียหาย
ต่อมาเวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกา ของวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ บิดาเยาวชนแจ้งผู้ร้องว่าผู้เสียหาย
อยู่กับเยาวชน ผู้ร้องจึงได้แจ้งให้ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓ พายเยาวชน พร้อมด้วยผู้เสียหาย ไปเจรจาไกล่เกลี่ยกัน
ที่บ้านของผู้ร้อง โดยทั้งสองฝ่ายอนุญาตให้เยาวชนกับผู้เสียหายคบหากันฉันคนรัก และผู้เสียหายต้องอยู่ในขอบเขต
ความดูแลของผู้ร้องเพื่อเรียนหนังสือ ต่อมาวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๔ เยาวชนได้ไปรับผู้เสียหายที่บ้านพักอีก
ผู้ร้องจึงได้ไปแจ้งความบันทึกประจำวัน ที่สถานีตำรวจภูธรปลายพระยา และผู้ร้องให้ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓
บิดามารดาเยาวชนช่วยติดตามให้เยาวชนพาผู้เสียหายกลับไปยังในความดูแลของผู้ร้อง โดยบิดามารดาเยาวชน
รับปากว่าจะพาผู้เสียหายกลับไปยังกับผู้ร้องในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๔ แต่เมื่อถึงกำหนดบิดามารดาเยาวชน
ไม่สามารถพาตัวผู้เสียหายมาให้ผู้ร้องได้ ทั้งสองฝ่ายจึงได้ทำบันทึกข้อตกลง โดยให้ฝ่ายเยาวชนพาตัวผู้เสียหาย
ส่งให้ผู้ร้องภายในวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๔ หากไม่ปฏิบัติตามจะดำเนินคดีกับฝ่ายเยาวชน แต่เมื่อถึงกำหนด
ฝ่ายเยาวชนไม่สามารถทำตามบันทึกข้อตกลงได้ ต่อมาวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ผู้เสียหายได้ส่งข้อความผ่าน
โทรศัพท์มือถือแจ้งผู้ร้องว่าผู้เสียหายได้กลับมาอยู่ที่บ้านของเยาวชน และเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๔ ฝ่าย
ผู้ร้องได้พาผู้ใหญ่บ้านไปที่บ้านของบิดามารดาเยาวชนเพื่อเจรจาไกล่เกลี่ยนำตัวผู้เสียหายกลับบ้าน
โดยผู้เสียหายแจ้งว่าหากจะให้ผู้เสียหายกลับบ้าน ต้องให้เยาวชนกลับไปพร้อมด้วย ฝ่ายผู้ร้องจึงยินยอม
ต่อมาวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๔ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา บิดาเยาวชนได้มารับเยาวชนและผู้เสียหาย
ไปช่วยประกอบอาชีพรับจ้างเก็บผลปาล์มน้ำมัน แต่หลังจากนั้นบิดาเยาวชนไม่ได้พาผู้เสียหายไปส่งที่บ้านของผู้ร้อง
ฝ่ายผู้ร้องจึงได้นัดหมายให้ฝ่ายเยาวชนไปเจรจาไกล่เกลี่ยกันอีกในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เพื่อให้ฝ่าย

เยาวชน...

เยาวชนนำตัวผู้เสียหายส่งให้แก่ฝ่ายผู้ร้อง แต่เมื่อถึงกำหนดนัดฝ่ายเยาวชนไม่มาตามนัดและไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทราบ ฝ่ายผู้ร้องจึงให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยติดตามผู้เสียหายอีกทาง แต่ไม่มีความคืบหน้า จากข้อเท็จจริงดังกล่าวอาจถือได้ว่าเป็นการแยกผู้เสียหายออกไปจากอำนาจปกครองของผู้ร้อง และทำให้อำนาจปกครองของผู้ร้องถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยผู้ร้องไม่รู้เห็นยินยอมด้วยเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้ร้อง การกระทำของเยาวชนจึงเป็นการพรากผู้เสียหายไปเสียจากอำนาจปกครองของผู้ร้องผู้เป็นมารดา ดังนั้น จึงมีเหตุที่น่าเชื่อถือได้ว่าการกระทำของเยาวชนมีมูลความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๗

เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องซึ่งเป็นมารดาของผู้เสียหายได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว จึงถือได้ว่าผู้ร้องได้ใช้สิทธิตามกระบวนการปกติและปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้าแต่อย่างใด ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงยังไม่มีเหตุที่จะอนุญาตให้

ผู้ร้องซึ่งเป็นมารดาและเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของ

ผู้เสียหาย ฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาล

เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างใด

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพะเยา

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ผู้เสียหาย (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

คดีอาญา

เยาวชน ในฐานความผิดฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๓๔๑ มาตรา ๓๔๓ ประกอบมาตรา ๙๑ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑) (๕) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดพะเยา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้องและพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงว่า เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน - ตุลาคม ๒๕๖๓ ผู้ร้องเห็นประกาศโฆษณาเชิญชวนให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกวงแชร์ ออมเงิน ในเฟซบุ๊ก ชื่อ “ ” ผู้ร้องมีความสนใจจะเข้าร่วมออมเงินกับวงแชร์ จึงติดต่อเพื่อสอบถามรายละเอียดการออมเงินที่เฟซบุ๊กดังกล่าว ซึ่งเป็นเฟซบุ๊กส่วนตัวของ

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เยาวชนได้เสนอเงื่อนไขการออมเงิน พร้อมทั้งผลตอบแทน และรายละเอียดเกี่ยวกับ วงแชร์แก่ผู้ร้อง จนทำให้ผู้ร้องเชื่อว่าวงแชร์ดังกล่าวน่าจะมีอยู่จริง และหลงเชื่อเข้าร่วมเป็นสมาชิกวงแชร์ ตามที่เยาวชนเชิญชวน โดยผู้ร้องได้โอนเงินค่าแชร์เข้าบัญชีเงินฝากของเยาวชน จำนวน ๕ ครั้ง รวมเป็นเงิน จำนวน ๕๙,๐๐๐ บาท แต่เมื่อครบกำหนดที่ผู้ร้องจะได้รับเงินผลตอบแทนตามเงื่อนไข เยาวชนกลับบ่ายเบี่ยง ไม่จ่ายเงินตามเงื่อนไข หรือข้อตกลงที่ได้แจ้งไว้กับผู้ร้อง โดยแจ้งผู้ร้องว่าวงแชร์ล้มและจะขอรับผิดชอบชดใช้ คืนให้แล้วเสร็จภายใน ๓ เดือน คือ ภายในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๓ หากครบกำหนดแล้วเยาวชนไม่ทำตาม ที่แจ้งไว้ ให้สมาชิกวงแชร์ดำเนินคดีตามกฎหมาย แต่เมื่อครบกำหนดปรากฏว่าผู้ร้องยังไม่ได้รับการชดใช้เงินคืน แต่อย่างใด จากนั้นผู้ร้องพยายามติดตามทวงถาม และพยายามหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับจำนวนสมาชิกวงแชร์ จากเยาวชน แต่เยาวชนไม่สามารถให้ข้อมูลและบ่ายเบี่ยงมาโดยตลอด จนกระทั่งผู้ร้องทราบว่าวงแชร์ ที่เยาวชนประกาศเชิญชวนนั้นไม่มีอยู่จริงและรู้ว่าตนเองถูกหลอก ผู้ร้องจึงไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดี กับเยาวชนที่สถานีตำรวจภูธรแม่ใจ แต่เนื่องจากคดีนี้เหตุเกิดในท้องที่สอบสวนของสถานีตำรวจภูธรดอกคำใต้ เจ้าพนักงานตำรวจจึงแนะนำให้ผู้ร้องไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรดอกคำใต้ เมื่อผู้ร้องไปแจ้งความ ตามคำแนะนำ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรดอกคำใต้ไม่รับแจ้งความ โดยแจ้งผู้ร้องว่ามีผู้เสียหายอีก หลายคนได้แจ้งความดำเนินคดีกับเยาวชนไว้ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นคดีในลักษณะเดียวกันและไม่ทราบว่าเยาวชน จะสามารถหาเงินมาชดใช้กับผู้ร้องได้หรือไม่ ผู้ร้องจึงไม่ได้ดำเนินการใดต่อในชั้นของพนักงานสอบสวน โดยผู้ร้องประสงค์ที่จะฟ้องคดีนี้ด้วยตนเอง จากข้อเท็จจริงดังกล่าวอาจถือได้ว่าการที่เยาวชนประกาศโฆษณา

เชิญชวน...

เชิญชวนให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกวงแชร์ออมเงิน ในเฟซบุ๊กซึ่งเป็นสื่อออนไลน์ โดยเยาวชนได้หลอกลวงผู้ร้องด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงผู้ร้องนั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินอันเป็นเงินของผู้ร้อง และยังมีผู้เสียหายในวงแชร์อีกหลายคนถูกหลอกลวงในลักษณะเดียวกัน อันเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ดังนั้น จึงมีเหตุที่น่าเชื่อได้ว่าการกระทำของเยาวชนมีมูลความผิดฐานฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ มาตรา ๓๔๓ ประกอบมาตรา ๙๑ และนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน และเผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลอันเป็นเท็จ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑) (๕)

ในประเด็นว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า เมื่อถึงกำหนดที่ผู้ร้องจะได้รับผลตอบแทนตามเงื่อนไข เยาวชนแจ้งผู้ร้องว่าวงแชร์ล้มและจะขอรับผิดชอบค่าใช้จ่ายคืนให้แล้วเสร็จภายใน ๓ เดือน คือ ภายในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๓ หากครบกำหนดแล้ว เยาวชนไม่ทำตามที่ได้แจ้งไว้ ให้สมาชิกวงแชร์ดำเนินคดีตามกฎหมาย ผู้ร้องจึงยังไม่ได้ดำเนินการแจ้งความ เพราะเชื่อโดยสุจริตว่าจะได้รับการชดใช้เงินคืน แต่เมื่อครบกำหนดปรากฏว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ชดใช้เงินคืน ผู้ร้องจึงไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนที่สถานีตำรวจภูธรแม่ใจ และสถานีตำรวจภูธรดอกคำใต้ตามลำดับ โดยประสงค์ที่จะดำเนินคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องได้พยายามแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนที่สถานีตำรวจภูธรแม่ใจ ซึ่งเจ้าพนักงานตำรวจแนะนำให้ผู้ร้องไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรดอกคำใต้ ที่เป็นท้องที่ที่คดีนี้เกิดเหตุ และไม่ได้รับคำร้องทุกข์ของผู้ร้องไว้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๔ นายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้อง ได้ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพะเยา เพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า ผู้ร้องได้พยายามใช้สิทธิตามกระบวนการภายในระยะเวลาตามกฎหมายโดยปรากฏหลักฐานยืนยันจากถ้อยคำของเจ้าพนักงานตำรวจที่ให้ต่อเจ้าหน้าที่สถานีพินิจฯ ซึ่งพิเคราะห์แล้วตามประมวลกฎหมายอาญาวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๔ ให้สิทธิผู้ร้องซึ่งเป็นผู้เสียหายสามารถร้องทุกข์ได้ทั่วราชอาณาจักร ประกอบกับระยะเวลาได้ล่วงเลยมาพอสมควรและปรากฏจากพยานหลักฐานที่ผู้ร้องนำมาแสดงในชั้นสถานีพินิจฯ จึงอาจเชื่อได้ว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง ด้วยเหตุผลดังกล่าวเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม จึงมีเหตุควรอนุญาตให้

ผู้เสียหาย โจทก์ ฟ้องคดีอาญา

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง

โดย

ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้ร้อง

ความอาญา

คดีนี้

โดย

ผู้แทนโดยชอบธรรม

ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

และ

เป็นคดีอาญา

ในข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ มาตรา ๙๑ มาตรา ๒๙๕ และมาตรา ๓๕๘ โดยบรรยายข้อเท็จจริงในคำร้องว่า เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๒๔.๐๐ นาฬิกา

และ พร้อมกับพวก ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และทำให้เสียทรัพย์ จึงขออนุญาตฟ้อง กับ

เป็นคดีอาญาในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย และความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ทางสืบสวนสอบสวน ผู้ร้อง ผู้เสียหาย และบิดาผู้เสียหาย แจ้งข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๒๔.๐๐ นาฬิกา ระหว่างที่ ผู้เสียหาย

กับ อยู่บริเวณภายในซอยร่วมพัฒนา ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ ได้มีปากเสียงกับวัยรุ่นจำนวน ๓ คน เมื่อกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวขับขี่

รถจักรยานยนต์ออกไป กลุ่มของผู้เสียหายจึงได้ออกติดตามวัยรุ่นดังกล่าวเพื่อไปเจรจาปัญหากัน ระหว่างทาง ผู้เสียหายได้ขับขี่รถจักรยานยนต์แยกออกจากกลุ่มของผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายขับขี่รถไปถึงบริเวณ

ภายในหมู่บ้านภูมิไฉนเวศน์ ๑ ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ ผู้เสียหายได้ถูกกลุ่มของวัยรุ่นจำนวน ๗ คน ที่วิ่งออกมาจากบ้านพักอาศัยบริเวณนั้น โดยถือท่อนไม้จำนวน

๒ ท่อน ยาวท่อนละประมาณ ๒ เมตร วิ่งเข้ามาทุบตีบริเวณศีรษะและท้ายทอยของผู้เสียหาย คนละ ๑ ครั้ง จากนั้นผู้เสียหายเข้าไปซ่อนตัวบริเวณป่าข้างทางในซอยร่วมพัฒนา ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอพระสมุทรเจดีย์

จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งห่างออกไปประมาณ ๕๐๐ เมตร จากนั้นประมาณ ๕ นาที ผู้เสียหายเห็นแสงไฟ หน้ารถจักรยานยนต์ที่กำลังขับขี่มา ผู้เสียหายจึงเดินออกมาจากที่หลบซ่อน ปรากฏว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ติดตาม

ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงถูกรุมทุบตีอีกประมาณ ๕ นาที จากนั้นกลุ่มของวัยรุ่นจึงแยกย้ายกันหลบหนี ต่อมา ผู้เสียหายได้ถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลพระสมุทรเจดีย์สวทยานนท์ จังหวัดสมุทรปราการ หลังจากเกิดเหตุ

ผู้เสียหายทราบจากเพื่อนในกลุ่มและมีพยานพบเห็นว่า และ

เยาวชนและเด็กผู้ถูกล่าวหา กับพวกเป็นผู้ทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย โดยใช้อาวุธมีด อาวุธไม้ทุบตีผู้เสียหาย และ ทุบทำลายรถจักรยานยนต์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหาย

ภายหลัง ...

ภายหลังเกิดเหตุ ผู้ร้องกับบิดาผู้เสียหายได้พาผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ เพื่อดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าให้รอผลชันสูตรบาดแผลของผู้เสียหายก่อน เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ จึงได้ทำใบนำส่งตัวผู้เสียหายเพื่อตรวจร่างกาย แพทย์วินิจฉัยว่า ผู้เสียหายมีแผลฉีกขาดที่คาง ศีรษะได้รับกระแทกกระเทือน เห็นควรพักรักษาตัวในโรงพยาบาล เป็นเวลา ๓ วัน ตั้งแต่วันที่ ๑๙ - ๒๑ มกราคม ๒๕๖๓ ต่อมาประมาณวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวสอบปากคำผู้เสียหาย ผู้ร้องกับบิดาผู้เสียหายได้พาผู้เสียหายไปให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบปากคำผู้เสียหาย พร้อมกับพยาน คือ

และ ต่อมาคดีไม่สืบหน้า ผู้ร้องจึงไปติดตามผลคดี ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ลงบันทึกประจำวัน เมื่อผู้ร้องสอบถามก็ไม่ได้คำตอบ ผู้ร้องกับบิดาผู้เสียหายจึงประสงค์จะฟ้องคดีนี้ด้วยตนเอง

เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำของผู้เสียหาย ผู้ร้อง บิดาผู้เสียหาย พยาน สำเนาใบนำส่งผู้บาดเจ็บหรือศพให้แพทย์ตรวจชันสูตร สถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ สำเนาใบรับรองแพทย์ ข้อเท็จจริงดังกล่าวปรากฏว่า เด็กและเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุและอาจจะเป็นผู้ร่วมกระทำความผิด ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ทำให้เสียทรัพย์ จึงน่าจะเชื่อได้ว่าคดีมีมูล ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ มาตรา ๓๕๘ ประกอบมาตรา ๘๓ มาตรา ๙๑

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาว่าสมควรอนุญาตให้ผู้เสียหายฟ้องคดีหรือไม่ พบว่า

ผู้เสียหาย ถูกเด็กและเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ร่วมกันทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ทำให้เสียทรัพย์ ซึ่งในวันที่ผู้ร้องพาผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำใบนำส่งตัวให้ผู้เสียหายไปตรวจร่างกายก่อน จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวสอบปากคำผู้เสียหายและพยาน โดยได้ดำเนินการสอบปากคำแล้ว แต่ต่อมาคดีไม่สืบหน้า ผู้ร้องจึงไปติดตามผลคดี ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ลงบันทึกประจำวัน ต่อมาสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ได้มีหนังสือถึงผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ เพื่อขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหาย แต่ยังไม่ได้รับการตอบกลับหรือการติดต่อประสานแจ้งผลการดำเนินคดีของผู้เสียหาย เมื่อเจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ติดต่อขอทราบความคืบหน้าทางคดีกลับไม่สามารถติดต่อพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนได้ กรณีดังกล่าวอาจถือได้ว่าผู้ร้องได้พยายามใช้สิทธิร้องทุกข์ในชั้นพนักงานสอบสวนแล้ว แต่ไม่ปรากฏความคืบหน้าในการดำเนินการ ดังนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม จึงมีเหตุควรอนุญาตให้

มารดาในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม ของ

ผู้เสียหาย โจทก์

ฟ้องคดีอาญา

และ

เยาวชนและเด็กผู้ถูกกล่าวหา

ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

โดย

ผู้รับมอบอำนาจ (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้อง

ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ในฐานะความผิดร่วมกันปลอมเอกสารราชการ

เอกสารสิทธิ และร่วมกันใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๘๓ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง ผู้เสียหาย พยาน และพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงว่า ผู้ร้องกับผู้เสียหายรู้จักกับ ซึ่งประกอบอาชีพรับราชการครูที่โรงเรียนวัดทองคั้ง จังหวัดสมุทรปราการ เนื่องจากเคยกู้ยืมเงินผู้เสียหายมาแล้วหลายครั้ง ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้พา มารดาของ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา

มาพบผู้เสียหายเพื่อขอกู้ยืมเงินจำนวน ๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท โดย อ้างว่าจะนำเงินไปชำระหนี้ สหกรณ์ออมทรัพย์ครูแล้วจะกู้ยืมเงินมาใหม่เพื่อชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหาย โดย รับรองว่า ประกอบอาชีพรับราชการครูที่โรงเรียนเดียวกัน ในวันดังกล่าวยังมี

และเยาวชน มาพบผู้เสียหายด้วย และแจ้งกับผู้เสียหายว่าทั้งสี่คนเป็นข้าราชการครูที่โรงเรียนเดียวกัน หลังจากนั้น และ พบผู้เสียหายอีก ๓ ครั้ง แต่ละครั้งจะขอเบิกเงินที่จะกู้ยืมไปใช้จ่ายก่อนครั้งละ ๑๐,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ บาท และขอค่าเดินทางเป็นค่าน้ำมันรถยนต์อีก ๕๐๐ บาท ผู้เสียหายก็ยินยอมให้เงินตามจำนวนนั้นทุกครั้ง ต่อมาวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงนัดทำสัญญากู้ยืมเงิน โดยนางปริญาพรขอให้ผู้เสียหายรวมเงินจำนวนที่นำไปก่อนหน้านี้กับยอดเงินกู้ รวมเป็นยอดเงินกู้ทั้งสิ้น ๑,๔๔๗,๕๐๐ บาท เป็นผู้เขียนสัญญาเงินกู้ ๑ ฉบับ โดยมี บุตรของผู้ร้อง

กับผู้เสียหาย เป็นผู้ให้กู้ร่วมด้วย และทำสัญญาค้ำประกัน ๒ ฉบับ โดยเยาวชนได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาทั้งสามฉบับ หลังจากนั้นผู้ร้องกับผู้เสียหายได้ติดตามทวงถามให้ ชำระหนี้ แต่ได้รับแจ้งว่า

สหกรณ์ออมทรัพย์ครูยังไม่อนุมัติเงินกู้ จึงทวงถามไปยัง อีกทางหนึ่ง แต่ต่อมาไม่สามารถติดต่อทั้งสองคนได้ ผู้ร้องกับผู้เสียหายจึงปรึกษา ทนายความ เพื่อให้ดำเนินการติดตามทวงถาม

ทนายความจึงได้เดินทางไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนวัดทองคั้ง จึงทราบว่าเป็นปลอมลายมือชื่อ

ผู้อำนวยการและใช้ตราประทับของโรงเรียนประทับลงในหนังสือรับรองเงินเดือนของ

ซึ่ง กับพวกไม่ได้เป็นข้าราชการครูที่โรงเรียนวัดทองคั้งตามที่ กล่าวอ้าง

และยังทราบอีกว่า ไม่มีตัวตนอยู่จริง เมื่อตรวจสอบจากเลขบัตรประชาชนพบว่า

คือ

โดยได้ปลอมเอกสารทางราชการและใช้เอกสารนั้นประกอบ

สัญญา...

สัญญากู้ยืมเงิน ผู้เสียหายจึงมอบอำนาจให้ผู้ร้องดำเนินการแทน ต่อมาวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๑ นายความ
ได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดสมุทรปราการ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ระหว่าง
โดย ผู้รับมอบอำนาจ โจทก์ จำเลยที่ ๑,

และ

จำเลยที่ ๒,๓,๔ และ ๕ ตามลำดับ ในฐานะความผิด ร่วมกันปลอมเอกสาร ใช้เอกสารปลอม ฉ้อโกง ต่อมาวันที่
๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๑ ศาลนัดพิจารณาคดีแต่จำเลยทั้งห้าไม่มาศาล และเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๓
ศาลจังหวัดสมุทรปราการมีการพิจารณาคดีและพบว่าเยาวชนมีอายุขณะกระทำความผิดเพียง ๑๗ ปีเศษ
จึงต้องแยกไปดำเนินคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งประทับฟ้อง
และจำหน่ายคดีเฉพาะของเยาวชนออกจากสารบบความ ส่วนจำเลยทั้งสี่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาล
แต่ หลบหนี ส่วน เสียชีวิต ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔ ศาลจังหวัดสมุทรปราการ
มีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดง ว่า และ มีความผิดตามกฎหมาย
ให้จำคุกทั้งสองคนละ ๖ เดือน ในส่วนของเยาวชนนั้นผู้ร้องประสงค์จะดำเนินคดีตามกฎหมาย แต่ไม่ทราบ
รายละเอียดการดำเนินคดี จึงมอบหมายให้นายความเป็นผู้ดำเนินการ ต่อมานายความเคยไปปรึกษา
พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบางเสาธง ๑ ครั้ง แต่อ้างว่าไม่ได้รับความสะดวกในการดำเนินคดี
จึงไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์และผู้เสียหายประสงค์จะดำเนินคดีด้วยตนเอง จากข้อเท็จจริงดังกล่าวอาจถือได้ว่า
การที่เยาวชนกับ และ

ยื่นยันรับรองกับผู้เสียหายว่า

มารดาเยาวชน เป็นผู้ที่มีชื่อว่า

และเยาวชนกับพวกได้ทำและแสดงเอกสารปลอม คือ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
สำเนาแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร ชื่อ และหนังสือรับรองเงินเดือน
ของ ระบุว่า เป็นข้าราชการครูของโรงเรียนวัดทองคั้ง ซึ่งในหนังสือรับรอง
เงินเดือนดังกล่าวมีลายมือชื่อของผู้อำนวยการโรงเรียนวัดทองคั้ง และ ซึ่งประกอบอาชีพ
รับราชการครู ยื่นยันรับรองในเอกสารว่า มีเงินเดือนในโรงเรียนวัดทองคั้งจริง โดยเยาวชน
กับพวกได้มอบเอกสารดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหายกับ ตกลงทำสัญญา
กู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และสัญญาค้ำประกันสองฉบับ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙
โดยเยาวชนได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาทั้งสามฉบับ ดังนั้น จึงมีเหตุที่น่าเชื่อถือได้ว่าการกระทำของเยาวชน
มีมูลความผิดฐานปลอมเอกสารราชการ เอกสารสิทธิ และร่วมกันใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๘๓

ในประเด็นว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้ว
เห็นว่า เมื่อผู้เสียหายได้มอบอำนาจให้ผู้ร้องและนายความดำเนินการในทางคดีแทนและเคยไปปรึกษา
พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบางเสาธง ๑ ครั้ง โดยไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์และผู้เสียหายประสงค์
จะดำเนินคดีด้วยตนเอง เมื่อนายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องได้ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานี
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ต่อมาวันที่
๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ สถานีพิทักษ์และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ได้มีหนังสือไปถึงผู้กำกับการ
สถานีตำรวจภูธรบางเสาธง เพื่อขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหาย และได้รับการแจ้ง
รายละเอียดการสอบสวนผู้เสียหายว่า นายความฝ่ายผู้เสียหาย ได้มาปรึกษาพนักงานสอบสวน
สถานีตำรวจภูธรบางเสาธง เมื่อประมาณ ๔-๕ ปี ที่ผ่านมาและจำไม่ได้ว่าเป็นพนักงานสอบสวนนายใด
โดยไม่มีการสอบสวนปากคำหรือลงบันทึกประจำวันไว้ และได้ยื่นคำร้องฟ้องจำเลยต่อศาลโดยไม่ผ่าน
พนักงานสอบสวนแต่อย่างใด

พฤติการณ์...

พฤติการณ์ถือได้ว่าผู้เสียหายยังมิได้ดำเนินการตามกระบวนการในชั้นพนักงานสอบสวน
ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์และสวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูก
กล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กหรือเยาวชน จึงเห็นสมควรให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการ
ยุติธรรมปกติเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ก็ไม่ตัด
สิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติ
ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงยังไม่มีเหตุที่จะอนุญาตให้

ผู้ร้อง ฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ตามมาตรา ๙๙ แห่ง

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างไร

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชน
และครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุรินทร์

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขออนุญาต

ฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ในฐานะความผิดฉ้อโกงทรัพย์ ตามประมวลกฎหมาย

อาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสุรินทร์ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยาน และพยานเอกสารที่ผู้เสียหายนำมาแสดงว่า บิดามารดาเยาวชนได้มาขอกู้ยืมเงินจากผู้เสียหายเป็นเงินจำนวน ๗๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายไม่กล้าให้บิดามารดาเยาวชนกู้ยืมเงินตามจำนวนดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าเป็นเงินจำนวนมากเกรงว่าจะไม่ได้รับการชำระคืน บิดามารดาเยาวชนจึงแจ้งว่าจะนำโฉนดที่ดินเลขที่ ตำบลนอกเมือง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ เนื้อที่ประมาณ ๔๕ ตารางวา ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของเยาวชนให้แก่ผู้เสียหายไว้เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้เงินกู้ ผู้เสียหายจึงตกลงยินยอม โดยนัดทำสัญญากู้ยืมเงินในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๑ ที่สำนักงานทนายความ เลขที่ ถนนหลักเมือง ตำบลในเมือง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ในวันทำสัญญาเยาวชนได้เดินทางมาพร้อมกับบิดามารดาเยาวชน โดยเยาวชนได้ร่วมทำสัญญากู้ยืมเงินในฐานะผู้กู้ด้วย โดยมีข้อตกลงจะให้ผู้กู้ชำระเงินตามสัญญาชัดเจน พร้อมกับได้มอบโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงได้ตรวจสอบโฉนดที่ดิน พบว่าหลังโฉนดที่ดินมีชื่อ เยาวชน ผู้ถูกกล่าวหา เป็นผู้รับสัญญา เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๐ และไม่พบความผิดปกติ จึงเก็บโฉนดที่ดินดังกล่าวไว้ จากนั้นผู้เสียหายได้มอบเงินสดจำนวน ๗๐๐,๐๐๐ บาท (เจ็ดแสนบาทถ้วน) ให้แก่เยาวชนและบิดามารดาเยาวชน หลังจากนั้นเมื่อถึงกำหนดนัดชำระเงินกู้ยืมตามสัญญา ปรากฏว่าเยาวชนและบิดามารดาเยาวชนไม่ยอมชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายทวงถามบิดามารดาเยาวชนจะบอกปิดและเริ่มขาดการติดต่อ ซึ่งนับตั้งแต่ทำสัญญากู้ยืมเงินจนถึงปัจจุบันผู้เสียหายไม่เคยได้รับการชำระเงินกู้ยืม โดยผู้เสียหายพยายามติดตามทวงถามตลอดมาแต่ทั้งบิดามารดาเยาวชน และเยาวชนก็เพิกเฉย ต่อมาเมื่อประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ผู้เสียหายจึงทราบว่ามีมารดาเยาวชนและเยาวชนได้นำโฉนดที่ดินแปลงที่ให้กับผู้เสียหายเป็นประกันการชำระหนี้เงินกู้นั้นไปทำนิติกรรมขายฝากกับบุคคลอื่น ผู้เสียหายจึงได้ไปติดต่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวจากเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ จึงทราบว่าเยาวชนได้ไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ว่าโฉนดที่ดินแปลงที่เยาวชนถือกรรมสิทธิ์อยู่นั้นได้สูญหายไปและขอออกใบแทนโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ และได้รับใบแทนโฉนดที่ดินเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ซึ่งจากการตรวจสอบของทนายความ ผู้เสียหายพบว่า มารดาเยาวชนได้นำโฉนดที่ดินที่ได้ออกใบแทนไปยื่นคำร้องขออนุญาตทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์

(เยาวชน)...

(เยาวยชน) ต่อศาลเยาวยชนและครอบครัวจังหวัดสุรินทร์ ตามคดีหมายเลขคำที่ คดีหมายเลขแดงที่ ซึ่งศาลได้มีคำสั่งอนุญาตให้ทำนิติกรรมเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ และตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวยชนจังหวัดสุรินทร์ กำกับดูแลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินที่ได้จากการทำนิติกรรมขายฝากที่ดินดังกล่าวของเยาวยชน โดยได้มีการเบิกเงินหมดบัญชีแล้ว สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวยชนจังหวัดสุรินทร์ได้ยุติการกำกับกำกับการปกครองเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๓ ต่อมาวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๔ ผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องบิดามารดาเยาวยชนต่อศาลแขวงสุรินทร์ ในฐานความผิดร่วมกันฉ้อโกงทรัพย์ คดีหมายเลขคำที่ ส่วนเยาวยชนขณะทำสัญญากู้ยืมเงินอายุอยู่ในเกณฑ์เยาวยชน ผู้เสียหายจึงได้แต่งตั้งให้

ทนายความผู้รับมอบอำนาจ ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวยชนจังหวัดสุรินทร์ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๔ เพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหา โดยผู้เสียหายยังไม่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีในชั้นพนักงานสอบสวนมาก่อน ต่อมาวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ผู้เสียหายได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ เพื่อเป็นหลักฐาน และจะไปดำเนินการทางศาลด้วยตนเอง จากข้อเท็จจริงดังกล่าวอาจถือได้ว่าการที่เยาวยชนได้ร่วมกับบิดามารดาเยาวยชนหลอกลวงผู้เสียหายด้วยการปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งและการหลอกลวงนั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินอันเป็นเงินของผู้เสียหาย และต่อมาผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องบิดามารดาเยาวยชนต่อศาลแขวงสุรินทร์ ในฐานความผิดร่วมกันฉ้อโกงทรัพย์ ซึ่งศาลได้ประทับฟ้อง ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๔ คดีหมายเลขคำที่ ดังนั้นจึงมีเหตุที่น่าเชื่อได้ว่าการกระทำของเยาวยชนมีมูลความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓

ในประเด็นว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วเห็นว่าเมื่อประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ผู้เสียหายทราบว่ามารดาเยาวยชนและเยาวยชนได้นำโฉนดที่ดินแปลงที่ให้ไว้กับผู้เสียหายเป็นประกันการชำระหนี้เงินกู้ไปทำนิติกรรมขายฝากกับบุคคลอื่น โดยทราบอีกว่าเยาวยชนได้ไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ว่าโฉนดที่ดินแปลงที่เยาวยชนถือกรรมสิทธิ์อยู่นั้นได้สูญหายไปและขอออกใบแทนโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวก่อนที่จะทำสัญญากู้ยืมเงินจากผู้เสียหาย และมารดาเยาวยชนยังได้นำโฉนดที่ดินที่ได้ออกไปยื่นคำร้องขออนุญาตทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ (เยาวยชน) ต่อศาลเยาวยชนและครอบครัวจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งศาลได้มีคำสั่งอนุญาตให้ทำนิติกรรม และตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวยชนจังหวัดสุรินทร์ กำกับดูแลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินที่ได้จากการทำนิติกรรมขายฝากที่ดินดังกล่าวของเยาวยชน โดยได้มีการเบิกเงินหมดบัญชีแล้ว สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวยชนจังหวัดสุรินทร์ได้ยุติการกำกับการปกครอง ต่อมาทนายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายได้ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวยชนจังหวัดสุรินทร์ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๔ เพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหา โดยผู้เสียหายยังไม่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีในชั้นพนักงานสอบสวนมาก่อน ต่อมาวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ผู้เสียหายได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ เพื่อเป็นหลักฐาน และจะไปดำเนินการทางศาลด้วยตนเอง เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำไว้ต่อสถานพินิจฯ รับฟังได้ว่าเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหาพร้อมทั้งผู้ปกครองได้มาทำสัญญากู้ยืมเงินกับผู้เสียหายพร้อมลงลายมือชื่อในฐานะผู้กู้โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการกู้ยืมเงินมาก่อนหรือไม่แต่อย่างใด ประกอบกับเมื่อพิเคราะห์ถึงอายุและวุฒิภาวะของเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหาแล้ว เห็นว่าเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหา ยังมีอายุอยู่ในเกณฑ์ผู้เยาว์ มีความด้อยประสบการณ์และต้องอยู่ภายใต้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาซึ่งเป็นผู้ปกครอง กับทั้งการทำนิติกรรมการกู้ยืมนั้นเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหา ย่อมไม่อาจกระทำได้โดยลำพังตนเอง พฤติการณ์จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าเยาวยชนผู้ถูกกล่าวหา มีเจตนากระทำความผิดแต่อย่างใด ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงไม่เห็นควรอนุญาตให้ผู้เสียหาย โจทก์ ฟ้องคดีอาญา

เยาวยชนผู้ถูกกล่าวหาได้

ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.
๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง
เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ
ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปทุมธานี

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๖ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาฉ้อโกง อันเป็นความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดปทุมธานี ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสาร ที่ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้หาข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนหุ้น จากแอปพลิเคชันเฟซบุ๊ก ปรากฏว่ามีผู้ส่งข้อความเข้ามาในกล่องข้อความของผู้เสียหาย แนะนำตนเองว่า ชื่ออาจารย์เมย์ เป็นพนักงานบริษัทหลักทรัพย์ ซีจีเอส – ซีไอเอ็มบี (ประเทศไทย) จำกัด จะขอเป็นผู้แนะนำ ในการลงทุน และแนะนำผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านให้ผู้เสียหาย เพื่อเป็นผู้ดูแลผู้เสียหายตลอดการลงทุน ผู้เสียหาย จึงแจ้งตอบว่า “สนใจ” และให้หมายเลขโทรศัพท์ และชื่อผู้ใช้งานไลน์ (ID Line) ของผู้เสียหายไป จากนั้น บุคคลที่อ้างชื่อว่า อาจารย์เมย์ได้ส่งรหัสการใช้งานให้แก่ผู้เสียหาย โดยใช้ชื่อผู้ใช้งานว่า

รหัสผ่าน

รหัสผ่านและรหัสถอนเงินเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของ

ผู้เสียหาย) และแจ้งว่าจะส่งข้อมูลของผู้เสียหายให้แก่อาจารย์เลย ซึ่งจะเป็นผู้ชำนาญการและแนะนำการลงทุน ให้ผู้เสียหาย

ในเวลาต่อมา ได้มีผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” ส่งข้อความมาหา ผู้เสียหายแนะนำการลงทุนในหุ้นโดยให้ผู้เสียหายโอนเงินลงทุนเข้าไปในบัญชีเงินฝากกลางของบริษัท ชื่อบัญชี เลขที่บัญชี ธนาคารกสิกรไทย ซึ่งเป็นบัญชีของเยาวชน ผู้ถูกกล่าวหา ผู้เสียหายได้ตรวจสอบข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแล้วเห็นว่าชื่อบริษัทดังกล่าวอยู่จริง ผู้เสียหาย จึงตัดสินใจลงทุนโดยโอนเงินเข้าบัญชี เลขที่บัญชี ธนาคารกสิกรไทย ซึ่งผู้ที่อ้างชื่อว่าอาจารย์เลยแจ้งว่าเป็นบัญชีเงินฝากกลางของบริษัท จำนวนทั้งสิ้น ๘ ครั้ง รวมเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน ๗๒๑,๗๑๔.๒๘ บาท ทั้งยังแจ้งให้ผู้เสียหายต้องโอนเงินอีกจำนวน ๑๔๙,๙๙๙ บาท เพื่อเป็นการ ยืนยันบัญชี และทางบริษัทจะโอนเงินให้ผู้เสียหายทั้งหมดเป็นเงินจำนวน ๒,๗๔๕,๔๙๔.๖๒ บาท แต่ผู้เสียหายไม่โอนเงิน ผู้ที่อ้างตัวว่าชื่อ แจ้งกับผู้เสียหายว่าหากผู้เสียหายไม่โอน ก็จะไม่ได้รับเงินทั้งหมดเพราะผู้เสียหายไม่ทำตามกติกา ผู้เสียหายจึงทราบว่าถูกหลอก

การที่...

การที่ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” ได้แสดงข้อความอันเป็นเท็จหลอกลวงผู้เสียหายว่า เป็นผู้ดูแลให้คำแนะนำการลงทุนให้ผู้เสียหาย และดูแลผู้เสียหายตลอดการลงทุน โดยอาศัยความที่ผู้เสียหายไม่รู้เรื่องการลงทุน และอ้างว่าเป็นการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ ทั้งที่ในขณะเกิดเหตุอยู่นอกเวลาเปิดทำการของตลาดหลักทรัพย์ซึ่งจะไม่สามารถซื้อขายหุ้นได้อย่างแน่นอน ถือได้ว่าเป็นการหลอกลวงผู้อื่น โดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง กล่าวคือ ผู้เสียหายหลงเชื่อและยอมโอนเงินลงทุนให้แก่ผู้กระทำความผิดจำนวน ๘ ครั้ง เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๗๒๑,๗๑๔.๒๘ บาท โดยผู้เสียหายได้โอนเงินลงทุนดังกล่าวไปยังบัญชีที่ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” แจ้งไว้ ซึ่งเป็นบัญชีของ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) นั้น ถือได้ว่าผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” ได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ แล้ว แม้ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่าผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” และ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) เป็นบุคคลเดียวกัน แต่เลขบัญชีที่ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” แจ้งให้ผู้เสียหายโอนเงินลงทุนนั้นเป็นบัญชีของ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” และ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) มีความเกี่ยวข้องกันในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงครั้งนี้

คดีนี้ปรากฏพยานหลักฐานต่อว่า เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้ไปร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ และแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่ผู้กระทำความผิดจนกว่าคดีจะถึงที่สุด จึงถือได้ว่าผู้เสียหายได้ดำเนินการใช้สิทธิฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนปกติแล้ว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปทุมธานีได้สอบถามความคืบหน้าคดีไปยังพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงเห็นสมควรให้ผู้เสียหายดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว จึงเห็นว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรอนุญาตให้ ผู้เสียหายฟ้องคดีอาญา เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความในมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

(ผู้ร้อง) อายุ ๔๓ ปี ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๗ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาร่วมกันฉ้อโกง อันเป็นความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลา
ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสารที่
ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องได้เดินชมสินค้าภายในงานจำหน่าย
ผลิตภัณฑ์ OTOP สู้ภัยโควิด - ๑๙ ซึ่งจัดอยู่ ณ ลานโปรโมชั่น ชั้น ๑ ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลเฟสติวัลหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา โดย

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับ

ได้ออกบูธและจัดจำหน่ายสินค้าใช้ชื่อร้านว่า “ ” จำหน่ายสินค้า

ประเภทเครื่องประดับ แหวนเพชร นาฬิกา แว่น กำไลข้อมือ ฯลฯ ต่อมาวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๔
ผู้ร้องได้เดินทางไปชมสินค้าที่ร้านของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาพร้อมกับพวกอีกครั้ง โดย ทำหน้าที่
เป็นผู้ให้บริการและดูแลผู้ร้อง ส่วน ได้หลอกลวงผู้ร้องว่า ร้านค้าของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา
กับพวกมีหลายสาขา หากผู้ร้องต้องการซื้อ ขยาย แลกเปลี่ยนสินค้า สามารถติดต่อกับร้านค้าได้ทุกสาขา
ทำให้ผู้ร้องหลงเชื่อและเห็นว่าร้านค้าของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวกมีความน่าเชื่อถือ และเชื่อว่าสินค้า
ในร้านเป็นสินค้าแบรนด์เนมมือสองของแท้ นอกจากนี้หญิงไม่ทราบชื่อ ซึ่งทำหน้าที่ดูแลลูกค้าในร้าน
ได้แสดงข้อมูลเกี่ยวกับนาฬิกาแบรนด์เนมมือหนึ่ง เพื่อเปรียบเทียบราคากับสินค้าภายในร้าน ผู้ร้องเห็นว่าเป็น
ราคาที่เหมาะสมจึงตกลงซื้อสินค้าจากร้านค้าของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวก จำนวน ๒ รายการ คือ

๑. นาฬิกาข้อมือ ยี่ห้อ Rolex Submariner Date ตัวเรือนเหล็ก สายเหล็ก หน้าปัดนาฬิกา
สีดำ ราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาทถ้วน)

๒. นาฬิกาข้อมือ ยี่ห้อ Panerai Luminor Date Gmt ๑๐ days ตัวเรือนสีทองชมพู (Pink Gold)
สายหนังสีน้ำตาล ราคา ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

ราคาสินค้ารวมเป็นจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน) โดยผู้ร้องแจ้งความประสงค์จะชำระค่าสินค้า
ด้วยบัตรเครดิต แต่

โดย แจ้งให้ผู้ร้องชำระค่าสินค้าด้วยการโอนเงินทางอิเล็กทรอนิกส์
ได้นำกระดาดที่ระบุเลขบัญชีธนาคารจำนวนหลายบัญชีมาแสดงต่อผู้เสียหาย
และแจ้ง...

และแจ้งให้ผู้ร้องชำระค่าสินค้าโดยการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารกสิกรไทย เลขบัญชี XXXXXX
ชื่อบัญชี ซึ่งเป็นบัญชีธนาคารของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ผู้ร้องจึงโอนเงินจำนวน
๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน) เข้าบัญชีดังกล่าว และได้แสดงหลักฐานการโอนเงินแก่
จากนั้นหญิงไม่ทราบชื่อจึงได้ออกใบรับประกันให้กับผู้ร้อง

เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องไปติดต่อห้าง ซึ่งเป็นร้านจัดจำหน่ายนาฬิกาและ
เครื่องประดับที่เชื่อถือได้เพื่อตรวจสอบนาฬิกาที่ซื้อมาโดย เป็นผู้ตรวจสอบ
ด้วยการเปรียบเทียบกับนาฬิกาแบรนด์เนมของแท้ ตรวจสอบอุปกรณ์และอะไหล่ของนาฬิกาทั้ง ๒ เรือน
และแจ้งให้ผู้ร้องทราบความจริงว่า นาฬิกาข้อมือทั้ง ๒ เรือน ที่ผู้ร้องซื้อจากร้านค้าของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา
กับพวกเป็นของปลอม ผู้ร้องจึงติดต่อไปยังร้านค้าของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหมายเลขโทรศัพท์
ที่ระบุไว้ในใบรับประกันสินค้า แต่ไม่สามารถติดต่อได้ ผู้ร้องจึงส่งข้อความทางแอปพลิเคชันไลน์แจ้งให้ร้านค้า
ของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกทราบ เพื่อชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย ปรากฏว่ามีการเปิดอ่านข้อความ
แต่ไม่มีการตอบกลับ หลังจากนั้นผู้ร้องได้ตรวจสอบและทราบว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกไม่ได้เปิดร้านค้า
และไม่มีสาขาอยู่จริง ตามเอกสารแผ่นพับ (โบรชัวร์) ที่วางแสดงไว้ในร้านแต่อย่างใด จากข้อเท็จจริงดังกล่าว
ถือได้ว่าการที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกที่เปิดร้านจัดจำหน่ายสินค้าปลอม และร่วมกันแสดงข้อความ
อันเป็นเท็จผ่านเอกสารแผ่นพับ (โบรชัวร์) โดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ร้อง รวมเป็นเงิน
๓๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น จึงมีเหตุน่าเชื่อถือได้ว่าการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกมีมูลความผิดฐาน
ร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓

ในประเด็นว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ เมื่อปรากฏจากพยานหลักฐานว่า
ผู้ร้องไม่สามารถติดต่อให้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ร้องได้ จึงติดต่อและปรึกษา
ทนายความเพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกตามขั้นตอนของกฎหมาย และได้ยื่นฟ้องคดี

และ ต่อศาลแขวงสงขลาในความผิดฐานร่วมกัน

ฉ้อโกง คดีหมายเลขดำที่ ซึ่งวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๕ ศาลแขวงสงขลาได้นัดไต่สวนมูลฟ้อง
และเห็นว่าคดีมีมูลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ จึงประทับรับฟ้องไว้พิจารณา
ในส่วนของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ผู้ร้องประสงค์จะดำเนินคดีด้วยตนเอง โดยวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ร้องจึง
มอบอำนาจให้ทนายความยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา
เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญา เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด
สงขลา ในข้อกล่าวหาพร้อมกันฉ้อโกง อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ประกอบ
มาตรา ๘๓ และเนื่องจากคดีใกล้ขาดอายุความ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ร้องจึงมอบอำนาจให้
ทนายความไปพบพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาเพื่อแจ้งความร้องทุกข์ ดำเนินคดี
ตามกฎหมายแก่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกจนกว่าคดีจะถึงที่สุด และเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๕ สถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ได้สอบถามความคืบหน้าของคดีไปยังผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธร
หาดใหญ่ ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น
เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตาม
หลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงยังไม่มีเหตุที่จะอนุญาตให้

ผู้เสียหาย ฟ้องคดีอาญา เยาวชน มาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ
ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง...

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความใน
มาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

(ผู้ร้อง) อายุ ๒๒ ปี ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๖ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา, ดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๖, ๓๒๘, ๓๙๓ และตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ (๑) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสาร ที่ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องใช้เฟซบุ๊กชื่อบัญชีว่า “ ” ได้โพสต์รูปหลักฐานการโอนเงิน และข้อความในลักษณะว่าเป็นค่าจ้างกลุ่มบุคคลากรกฎหมาย ให้ฟ้องร้องดำเนินคดีกับบุคคลที่มาแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์เสียตีสู้ผู้เสียหายในทางลบ ลงในกลุ่มเฟซ “จ๊อจ๊อนางงาม” ซึ่งกลุ่มดังกล่าวเป็นสื่อสังคมออนไลน์ (Social media) มีผู้ใช้งานเป็นจำนวนมาก

ต่อมาเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งใช้เฟซบุ๊กชื่อบัญชีว่า “ ” ได้คัดลอกข้อความบางส่วน และรูปหลักฐานการโอนเงินของผู้ร้อง และโพสต์แสดงความคิดเห็นว่า “เก็บเงินให้พร้อมนะคะอีพวกจะเทร่อเข้าคุกได้เลอ แบบนี้” จากนั้นได้มีสมาชิกบางส่วนเข้ามาสอบถาม เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจึงตอบกระทู้ของสมาชิกเฟซบุ๊กชื่อ “ไม่ใช่ค่ะ ประมาณนางตั้งโพสต์เรื่องแอนยาคุมไรจ้ แล้วมีคนเข้าไปคอมเมนต์ แล้วนางก็วินไล่อ่ากันนางก็รับไม่ได้ ฟ้อง นางบอกมีเลข IP เฟซละ จะตามตัวได้นางก็โอนไป ๗,๙๐๐ บาท ໄง่มาก ค่าสรุปคดี” โดยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ ให้ความหมายคำว่า “ໄง่” ไว้ว่า “เขลา, ไม่ฉลาด, ไม่รู้” เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องกำลังศึกษาอยู่คณะเทคนิคการสัตวแพทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง ย่อมแสดงว่าผู้ร้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ปัญญาและความสามารถ มิได้เป็นอย่างที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาใส่ความแต่อย่างใด ข้อความดังกล่าวจึงเป็นเพียงการกล่าวถ้อยคำดูหมิ่น สบประมาทผู้ร้องเท่านั้น ไม่ถึงขนาดเป็นการหมิ่นประมาทผู้ร้อง หรือทำให้ผู้ร้องเสียชื่อเสียง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๖ และการดูหมิ่นนั้นไม่ได้เป็นนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ อันเป็นเท็จ โดยทุจริต หรือหลอกลวง ซึ่งจะเป็นองค์ประกอบความผิด ตามมาตรา ๑๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงรับฟังได้เพียงว่าการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดฐานดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๙๓

คดียังมี...

คดียังมีปัญหาต้องพิจารณาในอีกประเด็นหนึ่งว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ ปรากฏจากพยานหลักฐาน เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๕ ได้ไปร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขน กรุงเทพมหานคร และแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจนกว่าคดีจะถึงที่สุด จึงถือได้ว่า ผู้เสียหายได้ดำเนินการใช้สิทธิฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนปกติแล้ว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนกรุงเทพมหานครได้โทรศัพท์ติดต่อสอบถามความคืบหน้าคดีไปยังพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจ นครบาลบางเขน กรุงเทพมหานคร ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏ เหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพ ของเยาวชนตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงเห็นว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรอนุญาตให้

(ผู้ร้อง) ฟ้องคดีอาญา (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความใน มาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ในข้อหาข่มขืนด้วยการโฆษณา หมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา และหรือความผิดอื่นที่เกี่ยวข้อง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ , ๓๒๘ , ๓๓๒ , ๓๙๓ , ๙๐ และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสาร ที่ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นผู้ใช้ชื่อเพชบุรีว่า “ ” และมีเพชขายสินค้า ชื่อว่า ผู้เสียหายมีคณงานชื่อ

และผู้เสียหายรู้จักกับ

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา โดยเมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม

๒๕๖๔ เยาวชนได้โทรศัพท์มาด่าทอผู้เสียหายด้วยถ้อยคำที่หยาบคายและพุดจาบช้อน เนื่องจากเข้าใจว่าผู้เสียหาย ไม่จ่ายค่าจ้างให้กับ และนอกจากนั้นเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ยังได้โพสต์ข้อความในเฟซบุ๊ก ตนเองซึ่งตั้งค่าเป็นสาธารณะโดยพิมพ์ข้อความในลักษณะเป็นการหมิ่นประมาทพร้อม นำรูปภาพหน้าเฟซบุ๊ก ของผู้เสียหายที่มีรูปของผู้เสียหายปรากฏอยู่ด้วยมาใส่ และมีการโพสต์ข้อความแสดงความเห็นในลักษณะ หมิ่นประมาทผู้เสียหายอีกหลายครั้ง กระทั่งเมื่อวันที่ วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๕ กระทั่งเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายจึงได้ไปพบพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก กรุงเทพมหานคร และแจ้งความ ร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจนกว่าคดีจะถึงที่สุดและเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้มายื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญา (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัว ในข้อกล่าวหาหมิ่นประมาท และดูหมิ่นซึ่งหน้าอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ , ๓๒๘ , ๓๓๒ , ๓๙๓ , ๙๐

จากข้อเท็จจริง การที่

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ส่งข้อความแสดง

ความคิดเห็น (คอมเมนต์) ในโพสต์วิดีโอไลฟ์สดว่า “ที่บิตไป คีนยัง” เป็นคำที่มีลักษณะเป็นการตั้งคำถาม และคำดังกล่าวบุคคลที่สามอาจจะเข้าใจความหมายที่แตกต่างกันออกไปยังไม่ถึงขั้นทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ส่วนกรณีที่เยาวชนได้โพสต์ข้อความและภาพถ่ายบัญชีเฟซบุ๊กของผู้เสียหายลงใน เฟซบุ๊กของเยาวชนซึ่งเป็นสื่อโซเชียลที่มีผู้ใช้งานเป็นจำนวนมาก ในลักษณะเป็นคำด่าหยาบคาย และกล่าวหา ว่าผู้เสียหายไม่จ่ายเงินเดือนลูกจ้าง ซึ่งทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังย่อมมีมูลความผิด ฐานหมิ่น...

ฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ ประกอบ ๓๒๘ สำหรับกรณีที่ผู้เสียหายได้โพสต์ข้อความที่เป็นสาธารณะในเฟซบุ๊กเกี่ยวกับ ข้อกฎหมายหมิ่นประมาท ต่อมาเยาวชนได้แสดงความคิดเห็นในโพสต์ ข้อความดังกล่าวว่า “ควยไรไอส์ส” เป็นคำด่า คำหยาบคาย มีเจตนาดูถูกเหยียดหยาม ทำให้อับอาย และมีลักษณะของการทำให้แพร่หลายออกไป จึงรับฟังได้ว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา มีมูลความผิดฐานดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓

กรณีมีเหตุสมควรฟ้องหรือไม่นั้น พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้เสียหายได้ไปร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก กรุงเทพมหานคร แล้วเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๕ และพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งความร้องทุกข์แล้ว จึงถือได้ว่าผู้เสียหายได้ดำเนินการใช้สิทธิฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนปกติแล้ว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานครได้โทรศัพท์ติดต่อสอบถามความคืบหน้าคดีไปยังพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก กรุงเทพมหานคร ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวนโดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้าแต่อย่างใด ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงยังไม่มีเหตุที่จะอนุญาตให้ ผู้เสียหายฟ้องคดีอาญา เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความใน มาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดราชบุรี

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

(ผู้ร้อง) อายุ ๒๒ ปี ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๗ ปีเศษ ในข้อกล่าวฉ้อโกง อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดราชบุรี ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง พยานบุคคล และพยานเอกสาร ที่ผู้ร้องนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๖๕ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งใช้เฟซบุ๊กชื่อ บัญชีว่า “ ” ได้ประกาศขายสินค้าลงในกลุ่มเฟซบุ๊ก โดยใช้ข้อความว่า “ปล่อยครับ ไฟบาร์ ๒๔๐ w ชิปไฟ samsung hlg superbud ไม่มีตำหนิ ไฟติดทุกดวง ราคา ๒๕๐๐ บาท พร้อม โอนจบลดได้ นั้ดรับ สงคราม สนใจไอบี” ซึ่งผู้ร้องสนใจ และได้ติดต่อสั่งซื้อชุดไฟสำหรับปลุกต้นไม้ในราคา ๒,๕๐๐ บาท และดอกกัญชา ๒ กรัม ราคา ๕๐๐ บาท จากเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา โดยตกลงซื้อพร้อมทั้งโอนเงินไปยังบัญชีธนาคาร ไทยพาณิชย์ เลขที่บัญชี ชื่อบัญชี และส่งหลักฐานการโอนให้แก่ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแจ้งว่าจะส่งสินค้าให้แต่ยังไม่ได้รับเวลา

ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๕ เมื่อผู้ร้องขอทราบเลขส่งพัสดุ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา แจ้งว่ายังไม่ได้รับสินค้าให้แต่จะส่งให้ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ผู้ร้องเกิดความสงสัยจึงเข้าไป ที่แอปพลิเคชัน Blacklistseller เพื่อตรวจสอบประวัติและพบชื่อของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาว่าเคยขายสินค้า แต่ไม่ส่งสินค้าให้แก่ผู้ซื้ออื่นมาแล้วหลายราย ผู้ร้องจึงส่งข้อความไปขอเงินคืน ซึ่งเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแจ้งว่า จะโอนคืนให้ในช่วงสาย หลังจากนั้นได้บล็อกการติดต่อไป จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ถือได้ว่าการที่เยาวชน ผู้ถูกกล่าวหาแสดงข้อความอันเป็นเท็จขายสินค้าลงในกลุ่มเฟซบุ๊ก โดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไป ซึ่งทรัพย์สินจากผู้ร้อง รวมเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท ดังนั้น จึงมีเหตุน่าเชื่อถือได้ว่าการกระทำของเยาวชน ผู้ถูกกล่าวหา มีความผิดฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑

ในประเด็นว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ เมื่อปรากฏจากพยานหลักฐาน เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ได้ไปร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจนครบาลบางนา กรุงเทพมหานคร และแจ้งความ ร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจนกว่าคดีจะถึงที่สุด จึงถือได้ว่าผู้ร้อง ได้ดำเนินการใช้สิทธิฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนปกติแล้ว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จังหวัด...

จังหวัดราชบุรีได้โทรศัพท์ติดต่อสอบถามความคืบหน้าคดีไปยังพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางนา กรุงเทพมหานคร ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพของเยาวชนตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงเห็นว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรอนุญาตให้ (ผู้ร้อง) ฟ้องคดีอาญา (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความใน มาตรา ๘๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง
ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา คดีอาญา เยาวชน
ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา
(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๙ ปีเศษ ซึ่งอายุขณะกระทำความผิดคือ ๑๗ ปี ๒ เดือน ในข้อกล่าวหาฉ้อโกง อันเป็น
ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดลำปาง ตามมาตรา
๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง พยานบุคคล และพยานเอกสาร
ที่ผู้ร้องนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๓ ผู้ร้องซึ่งใช้เฟซบุ๊กชื่อ บัญชีว่า “ ”
ได้เข้าไปหาซื้อไก่พันธุ์ไข่ ในกลุ่มเฟซบุ๊กที่ชื่อว่า “ผู้เลี้ยงไก่พันธุ์ไข่รายย่อย” ซึ่งผู้ร้องเห็นว่าสมาชิกในกลุ่ม
เฟซบุ๊กที่ใช้ชื่อว่า “ ” ประกาศขายไก่พันธุ์ไข่อยู่ ผู้ร้องจึงได้ส่งข้อความติดต่อสอบถาม และตกลง
สั่งซื้อไก่พันธุ์ไข่กับผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” จำนวน ๓๐ ตัว ในราคาตัวละ ๑๒๐ บาท เป็นจำนวน
ทั้งสิ้น ๓,๖๐๐ บาท ซึ่งผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” ให้ผู้ร้องโอนเงินมัดจำค่าซื้อไก่ดังกล่าวจำนวน
๑,๖๐๐ บาท ให้แก่ผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” และตกลงกันว่า หากผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ”
ได้รับเงินมัดจำแล้วจะจัดส่งไก่ให้ผู้ร้องในวันดังกล่าวทันที จากนั้นผู้ร้องได้โอนเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท ไปยัง
บัญชีธนาคารที่ผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” แจ้งให้ผู้ร้องโอน คือ บัญชีธนาคารกสิกรไทย เลขที่บัญชี
ชื่อบัญชี ซึ่งเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าของบัญชี

ภายหลังจากที่ผู้ร้องโอนเงินมัดจำแล้ว ผู้ร้องได้เห็นข้อความของผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ”
ที่โพสต์ว่า ผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” เป็นผู้หลอกเอาเงินมัดจำค่าซื้อไก่พันธุ์ไข่ ผู้ร้อง
จึงได้ส่งข้อความสอบถามไปยังผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” ว่าข้อความดังกล่าวเป็นความจริงหรือไม่
ซึ่งได้รับคำตอบว่าไม่เป็นความจริง และกำลังจะไปแจ้งความบุคคลที่ใส่ร้ายอยู่หลังจากนั้นผู้ร้องก็ไม่สามารถ
ติดต่อกับผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” ได้อีก จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ต้องมีองค์ประกอบความผิดดังนี้ ๑) ผู้ใดหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความ
อันเป็นเท็จ หรือปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง ๒) โดยการหลอกลวงดังกล่าวนั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สิน
ของผู้ถูกหลอกลวง ๓) โดยทุจริต การที่ผู้ที่ใช้เฟซบุ๊กชื่อว่า “ ” ได้แสดงข้อความอันเป็นเท็จหลอกลวง
ผู้ร้องว่า มีไก่พันธุ์ไข่จำหน่าย ซึ่งแท้จริงแล้วไม่มี ถือได้ว่าเป็นการหลอกลวงผู้อื่น โดยการหลอกลวงดังกล่าวนั้นได้
ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง กล่าวคือ ผู้ร้องหลงเชื่อและยอมซื้อสินค้าของผู้ใช้

เฟซบุ๊ก...

เฟชบุ๊กชื่อว่า " " คือ ไก่พันธุ์ไข่จำนวน ๓๐ ตัว ในราคาตัวละ ๑๒๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓,๖๐๐ บาท โดยผู้ร้องได้โอนเงินมัดจำค่าสินค้าจำนวน ๑,๖๐๐ บาทไปยังบัญชีที่ผู้ใช้เฟชบุ๊กชื่อว่า " " แจ้งไว้ซึ่งเป็นบัญชีของ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) นั้น ถือได้ว่าผู้ใช้เฟชบุ๊กชื่อว่า " " ได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ แล้ว แม้ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่า ผู้ใช้เฟชบุ๊กชื่อว่า " " และ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) เป็นบุคคลเดียวกัน แต่เลขบัญชีที่ผู้ใช้เฟชบุ๊กชื่อว่า " " แจ้งให้ผู้เสียหายโอนเงินมัดจำนั้นเป็นบัญชีของ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้เฟชบุ๊กชื่อว่า " " และ (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) มีความเกี่ยวข้องกันในการกระทำความผิดนี้ ประกอบระยะเวลาได้ล่วงเลยมานานกว่า ๒ ปีแล้วนับแต่วันที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน แต่คดียังอยู่ระหว่างพนักงานสอบสวนดำเนินการออกหมายเรียกเยาวชนให้มาพบ ด้วยเหตุผลดังกล่าวและเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม จึงเห็นควรมีคำสั่งอนุญาตให้ (ผู้ร้อง) ฟ้องคดีอาญา (ผู้ถูกกล่าวหา) ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุพรรณบุรี

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

(ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๘ ปีเศษ ซึ่งอายุขณะกระทำความผิดคือ ๑๗ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาภัยคุกคามร้ายแรงอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๕๒ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสุพรรณบุรี ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสาร ที่ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้ค้นหาวงแชร์ผ่าน อินเทอร์เน็ตเฟซบุ๊กจึงได้รู้จักกับ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ใช้เฟซบุ๊กว่า “ ” และใช้บัญชีแอฟฟลิเคชันไลน์ชื่อว่า “ ” ซึ่งเป็นนายวงแชร์ (ท้าวแชร์) ประกอบกิจการบ้านแชร์ชื่อว่า “แชร์เงินแชร์ทองบ้านหมูหลุม” มีสมาชิกในกลุ่มประมาณ ๗,๐๐๐ คน ผู้เสียหายเข้าไปดูบ้านแชร์ดังกล่าวและ ศึกษารายละเอียดของวงแชร์ ดูประวัติการรับจ่ายเงิน การพูดคุยของสมาชิกภายในกลุ่ม รวมถึงในกลุ่มมีการ แสดงสลิปการโอนเงินค่างวด ซึ่งดูแล้วมีความน่าเชื่อถือ ทำให้ผู้เสียหายเกิดความสนใจเข้าร่วมเป็นสมาชิกใน กลุ่ม โดยเริ่มเล่นวงเล็กก่อน เงินต้น ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งมีจำนวนผู้เล่น ๔๐ มือ จ่ายทุกวันๆละ ๑๑๕ บาท ผู้เสียหายไม่พบปัญหาในการเล่น จึงเล่นเพิ่มขึ้นหลายวงแชร์ และเพิ่มจำนวนเงินต้นขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งผู้เสียหายได้ ปฏิบัติตามกฎหมายกติกาของบ้านแชร์นี้ทุกประการ ได้จ่ายเงินค่างวดให้แก่เยาวชนครบทุกงวด ไม่เคยผิดนัดหรือค้าง จ่าย

จนกระทั่งเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๕ เมื่อถึงกำหนดวันที่ผู้เสียหายจะได้รับเงินค่าแชร์ เยาวชนเริ่มส่งยอด ที่ผู้เสียหายจะได้รับเงินล่าช้า โดยผู้เสียหายมีกำหนดรับเงินในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๕ จำนวน ๔๖,๐๐๐ บาท แต่เยาวชนไม่ได้ส่งมอบเงินให้ ต่อมาวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้จ่ายค่างวด ของวงแชร์อื่น ๆ ที่ยังคงเล่นอยู่ โดยไม่เคยผิดนัดชำระ เยาวชนแจ้งว่าขอจ่ายเงินค่าแชร์ที่ผู้เสียหายจะได้รับ ล่าช้ากว่ากำหนด อ้างว่ามีปัญหาติดขัดเรื่องเงินของสมาชิกคนอื่น และได้คิดจำนวนเงินที่ผู้เสียหายต้องได้รับ หักลบยอดกับค่างวดแชร์ที่ผู้เสียหายต้องจ่ายให้กับวงแชร์อื่น ซึ่งหลังจากนั้นผู้เสียหายยังได้รับเงินค่าแชร์ จากเยาวชน ผู้เสียหายเริ่มรู้สึกไม่มั่นใจ จึงตัดสินใจยกเลิกวงแชร์ที่ผู้เสียหายกำลังจะลงเล่น มีเงินต้นจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท มีผู้เล่นจำนวน ๒๐ มือ ซึ่งผู้เสียหายจะต้องจ่ายเงินค่าแชร์งวด ๆ ละประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากเห็นว่าเป็นเงินจำนวนมาก จึงกลัวจะเกิดปัญหา แต่เยาวชนกลับไม่ให้ยกเลิกทั้งที่ยังไม่ได้เปิดวงแชร์ โดยอ้างว่าเป็นกฎของบ้านแชร์ที่ตั้งไว้ ผู้เสียหายจึงยอมเล่นแชร์ต่อไป

ต่อมา...

ต่อมาวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๕ (วันเกิดเหตุ) เยาวชนได้ประกาศปิดกิจการบ้านแซร์ ไม่ได้ส่งมอบเงินค่าแชร์ให้ผู้เสียหายต้องได้รับ ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย ซึ่งขณะนั้นผู้เสียหายมีสิทธิได้รับเงินค่าแชร์จำนวน ๕ วงแชร์ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓๗,๖๐๐ บาท หลังจากเยาวชนประกาศปิดกิจการบ้านแซร์ ยังมีผู้เล่นบางวงแชร์ส่งเงินค่างวดตามปกติให้กับเยาวชน ผู้เสียหายได้ติดตามทวงเงินที่ถึงกำหนดได้รับ (จำนวน ๕ วงแชร์ข้างต้น) และจำนวนเงินที่ส่งค่างวดในวงแชร์อื่นๆ แต่ยังไม่ถึงกำหนดรับเงินนอกเหนือจาก ๕ วงแชร์ดังกล่าวจากเยาวชนผ่านแอปพลิเคชันไลน์ รวมเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นจำนวน ๑,๔๗๖,๖๕๕ บาท ซึ่งเยาวชนหักเงินที่ผู้เสียหายยังต้องส่งค่างวดต่อในบางวงแชร์จนจบ เป็นเงินจำนวน ๑๓๓,๕๐๐ บาท รวมแล้วผู้เสียหายต้องได้รับเงินค่าแชร์จากเยาวชนเป็นเงินจำนวน ๑,๓๔๓,๑๕๕ บาท โดยเยาวชนตกลงรับว่าจะหาเงินมาให้ผู้เสียหายแต่ภายหลังเยาวชนก็บ่ายเบี่ยงที่จะคืนเงินตลอดเวลาที่ถูกผู้เสียหายติดตามทวงถาม

เยาวชนในฐานะนายวงแชร์ (หัววงแชร์) มีหน้าที่รวบรวมเงินค่าแชร์จากสมาชิกในวงแชร์ และส่งมอบค่าแชร์ให้แก่ผู้เสียหายตามสิทธิ และภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ กลับบ่ายเบี่ยงที่จะส่งมอบค่าแชร์ดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของ ทั้งที่ผู้เสียหายได้พยายามติดตามทวงถามเงินดังกล่าวคืน ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา แสดงให้เห็นว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่เจตนาเปิดเผยเอาทรัพย์สินของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยนั้นเป็นของตนโดยทุจริต อันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานยักยอก จึงมีเหตุน่าเชื่อได้ว่า การกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๕๒

คดีนี้ปรากฏจากพยานหลักฐานต่อมาว่า หลังจากเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาบ่ายเบี่ยงที่จะคืนเงินแก่ผู้เสียหาย เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายจึงไปพบพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรสูงเม่น จังหวัดแพร่ และแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสูงเม่น ได้รับคำร้องทุกข์ไว้ และดำเนินการส่งคำร้องทุกข์ไปยังท้องที่เกิดเหตุเพื่อดำเนินการต่อไป จึงถือได้ว่าผู้เสียหายได้ดำเนินการใช้สิทธิฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนปกติแล้ว และเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ สถานีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุพรรณบุรี ได้สอบถามความคืบหน้าคดีไปยังผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรดอนเจดีย์ ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการตามขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความในมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพะเยา

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เด็ก

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ ผู้เสียหาย ได้มีหนังสือมอบอำนาจให้ อายุ ๖๖ ปีเศษ ซึ่งเป็นพี่ชายร่วมบิดามารดาเดียวกันกับผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา อายุขณะกล่าวหาว่ากระทำความผิดอายุ ๘ ปีเศษ ปัจจุบันเด็กอายุ ๑๑ ปีเศษ ในข้อกล่าวหา เบิกข้อความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาลความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี อันเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๗๗ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดพะเยา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยาน และพยานเอกสารที่ผู้เสียหาย นำมาแสดงได้ความว่า เดิมผู้เสียหายรับราชการเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนบ้านพวงพยอม โดยเริ่มทำการเรียนการสอน ที่โรงเรียนพวงพยอมมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๗ ต่อมาต้นเดือนสิงหาคม ๒๕๖๐ ได้มีผู้ปกครองของ

อายุ ๗ ปีเศษได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรจุนเพื่อให้ดำเนินคดีอาญาร่วมกับผู้เสียหาย ต่อมาพนักงานสอบสวนได้เรียกผู้เสียหายไปแจ้งข้อกล่าวหาว่า ผู้เสียหายกระทำความผิด โดยมิ

อายุในขณะนั้น ๗ ปีเศษ เป็นประจักษ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งในชั้นพนักงาน

สอบสวน ได้ให้ถ้อยคำเป็นพยานผ่านนักวิชาชีพล่าว่า ในช่วงเดือนสิงหาคม ๒๕๖๐

ผู้เสียหายได้ใช้มือจับอวัยวะเพศของ ๒ ครั้ง โดยมี เป็นพยานรู้เห็น

เหตุการณ์ว่า ผู้เสียหายได้ใช้มือไปจับอวัยวะเพศของ จริง ต่อมาวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงคำได้ยื่นฟ้อง (ผู้เสียหาย) ในฐานความผิดกระทำความผิดแก่เด็กอายุ

ไม่เกินสิบห้าปีผู้อยู่ในความดูแลของตนตามหน้าที่ราชการโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และเด็กอยู่ในภาวะ

ที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ระหว่างการพิจารณา โดย บิดาผู้แทน

โดยชอบธรรมยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลอนุญาตและยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้อง

ขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อร่างกาย ชื่อเสียง และการทรมานทุกขทรมาน เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

(หนึ่งแสนบาทถ้วน) พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

แก่โจทก์ร่วม ซึ่งศาลอนุญาต ต่อมาวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๑ ศาลจังหวัดเชียงคำมีคำพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๗๙ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๘๕ จำคุก ๒ ปี ต่อมาจำเลย (ผู้เสียหาย)

ได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่าแม้โจทก์ร่วม

และ ได้เบิกความในทำนองยืนยันว่าจำเลยกระทำความผิดโจทก์ร่วมโดยใช้มือจับอวัยวะเพศ

ของโจทก์ร่วมก็ตาม ซึ่งคำเบิกความของโจทก์ร่วมมีพิรุธ เมื่อโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีพยานหลักฐานอื่นอีก

นอกจากนี้ ลำพังพยานหลักฐานดังกล่าวจึงตกอยู่ในความสงสัยตามสมควรว่า

จำเลย...

จำเลยกระทำอนาจารแก่โจทก์ร่วมจริงตามฟ้องจริงตามฟ้องหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานของจำเลยและอุทธรณ์ข้ออื่นของจำเลยต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง อุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้นพิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์และยกคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วม

คดีนี้พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ได้ยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ไปยังศาลฎีกา จนเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาได้พิพากษากลับว่า จำเลย (ผู้เสียหาย) มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๙ วรรคสอง(เดิม) ประกอบมาตรา ๒๘๕ จำคุก ๖ เดือน และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นบาทถ้วน) พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่โจทก์ร่วมนับตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม

ตามที่ (ผู้เสียหาย) มาขอดำเนินคดีกับ (ผู้ถูกล่าวหา) โดยอ้างประเด็นข้อสงสัยในคำเบิกความของ (โจทก์ร่วม) และ (ผู้ถูกล่าวหา) ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ มีคำพิพากษายกฟ้องจำเลย (ผู้เสียหาย) ซึ่งข้อสงสัยดังกล่าว ศาลฎีกาได้โปรดวินิจฉัยและให้เหตุผลในการรับฟังคำเบิกความของ (โจทก์ร่วม) และ (ผู้ถูกล่าวหา) เป็นพยานไว้แล้วว่า เนื่องจากสภาพจิตใจของเด็กในวัยนี้ เมื่อผ่านเหตุการณ์อันเป็นที่โจษขานของชาวบ้านโดยตนเป็นนักเรียนคนหนึ่งซึ่งตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดย่อมมีความอ่อนไหว ไม่มั่นคงเท่ากับผู้ใหญ่ เชื่อว่าอารมณ์ที่อ่อนไหว ไม่ต้องการถูกตอกย้ำว่าตนเป็นผู้ถูกล่วงละเมิดและเป็นบุคคลที่น่าอาย สัญชาตญาณในการปกป้องตนเองจึงแสดงออกด้วยการปฏิเสธหรือไม่ยอมรับว่าตนคือเหยื่อที่ถูกจำเลยล่วงละเมิด จึงทำให้โจทก์ร่วมเบิกความเลียงไปว่าจำเลยจับไม่ถูกอวัยวะเพศของตน การเบิกความของโจทก์ร่วมซึ่งแตกต่างกันในพฤติการณ์ดังวินิจฉัยมา ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อพิรุธอันจะทำให้รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมดังที่ได้เบิกความตอบโจทก์และเคยให้การไว้ในชั้นสอบสวน ขณะเดียวกัน ประจักษ์พยานโจทก์ก็เบิกความยืนยันอย่างหนักแน่นว่าเห็นจำเลยใช้นิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้จับกระโปรงโจทก์ร่วมถูกอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมจริง จึงสอดคล้องกับที่โจทก์ร่วมเบิกความในตอนต้นและที่เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวน ทำให้มีน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมจริง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าศาลฎีกาได้รับฟังคำเบิกความของ (โจทก์ร่วม) และ (ผู้ถูกล่าวหา) และศาลฎีกามีคำพิพากษากลับให้ลงโทษจำเลย (ผู้เสียหาย) จึงถือเป็นข้อยุติว่าคำเบิกความของ (ผู้ถูกล่าวหา) เป็นข้อเท็จจริงที่ศาลรับฟัง

เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า คำเบิกความของ (ผู้ถูกล่าวหา) ศาลฎีกาได้รับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่าเป็นความจริง กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ เป็นการเบิกความเท็จอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๗ จึงเห็นควรมีคำสั่ง ไม่อนุญาตให้ (ผู้เสียหาย) ฟ้อง (ผู้ถูกล่าวหา) ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความ
ในมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ
ครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

กับพวกรวม ๑๐ คน ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

คดีอาญา

เยาวชน ในฐานความผิดฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมาย

อาญา มาตรา ๓๔๑ มาตรา ๓๔๓ ประกอบมาตรา ๙๑ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้องทั้งสิบคน และพยานเอกสารที่นำมาแสดงว่า เมื่อประมาณเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องทั้งสิบคนพบเห็นประกาศโฆษณาในโปรแกรมหรือแอปพลิเคชันอินสตาแกรมชื่อ “ ” ซึ่งเป็นอินสตาแกรมส่วนตัวของ

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เชิญชวนสมัครตัวแทนจำหน่ายเครื่อง IPAD รุ่น GEN ๘ หน่วยความจำ ๓๒ GB ราคาเครื่องละ ๑๐,๕๐๐ - ๑๐,๘๙๐ บาท และหน่วยความจำ ๑๒๘ GB ราคาเครื่องละ ๑๓,๕๐๐ - ๑๓,๘๙๐ บาท ซึ่งเป็นราคาที่ถูกลงกว่าท้องตลาด ผู้ร้องทั้งสิบคนมีความสนใจที่จะสั่งซื้อสินค้ากับเยาวชนเพื่อนำไปจำหน่าย จึงได้สั่งซื้อสินค้าจากเยาวชนผ่านแอปพลิเคชันไลน์ “ ” และเป็นช่องทางในการติดต่อกับเยาวชน

โดยผู้ร้องทั้งสิบคนได้ออนไลน์ให้แก่เยาวชนตามราคาสินค้าที่สั่งซื้อ ผ่านทางบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย เลขบัญชี

ชื่อบัญชี

, บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย เลข

ชื่อบัญชี

และผ่านช่องทางคิวอาร์โค้ด

(Biller ID :

หมายเลขร้านค้า

เลขที่ อ้างอิง

) หลังจากโอนเงินเรียบร้อยแล้วเยาวชนจะดำเนินการจัดส่งสินค้าให้แก่ผู้ร้องทั้งสิบคน แต่เมื่อถึงกำหนดเยาวชนไม่ได้ส่งสินค้าให้แก่ผู้ร้องทั้งสิบคน เมื่อผู้ร้องทั้งสิบคนติดตามทวงถามเยาวชนแจ้งว่าได้จัดส่งสินค้าให้แล้ว แต่เมื่อนำหมายเลขติดตามสินค้าไปตรวจสอบปรากฏว่าไม่พบข้อมูลการจัดส่ง ผู้ร้องทั้งสิบคนจึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนและได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่กองบัญชาการตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี (บช.สอท.) ให้ดำเนินคดีกับเยาวชนและพวก แต่พฤติการณ์ในการกระทำความผิดยังไม่เข้าข่ายตามหลักเกณฑ์ จึงได้ส่งประเด็นการสอบสวนกลับไปสถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวอาจถือได้ว่า การที่เยาวชนประกาศโฆษณาเชิญชวนให้เข้าร่วมเป็นตัวแทนจำหน่าย IPHONE , IPAD ในอินสตาแกรมซึ่งเป็นสื่อออนไลน์ โดยเยาวชนได้หลอกลวงผู้ร้องสิบคนด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงนั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินอันเป็นเงินของผู้ร้องทั้งสิบคน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๖๖๓,๘๗๐ บาท

และยังมีผู้เสียหายอีกหลายคนถูกหลอกลวงในลักษณะเดียวกัน อันเป็นการกระทำผิดหลายกรรมต่างกัน ดังนั้น จึงมีเหตุที่น่าเชื่อถือได้ว่าการกระทำของเยาวชนมีมูลความผิดฐานฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ มาตรา ๓๔๓ ประกอบมาตรา ๙๑ และนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑)

ในประเด็นว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดีหรือไม่ พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า เมื่อถึงกำหนดส่งสินค้าเยาวชนผิวดำไม่ส่งสินค้าให้แก่ผู้ร้องทั้งสิบคน โดยแจ้งขอเลื่อนการส่งสินค้า ต่อมาเยาวชนแจ้งว่าได้จัดส่งสินค้าไปแล้วแตเมื่อนำหมายเลขติดตามสินค้าไปตรวจสอบปรากฏว่าไม่พบข้อมูลการจัดส่ง ผู้ร้องทั้งสิบคนจึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนและได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่กองบัญชาการตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี (บช.สอท.) ให้ดำเนินคดีกับเยาวชนและพวก แต่พฤติการณ์ในการกระทำความผิดยังไม่เข้าข่ายตามหลักเกณฑ์ จึงได้ส่งประเด็นการสอบสวนกลับไปสถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ ต่อมาวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ นายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องทั้งสิบคน ได้ยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา หลังจากนั้นนายความผู้รับมอบอำนาจได้มีหนังสือขอทราบความคืบหน้าการสอบสวน และสถานีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ได้มีหนังสือไปถึงสถานีตำรวจที่ผู้ร้องทั้งสิบคน ไปแจ้งความร้องทุกข์ เพื่อขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหาย ซึ่งปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์และสวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กหรือเยาวชน จึงเห็นสมควรให้ผู้ร้องทั้งสิบคนดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมปกติเสียก่อน ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงยังไม่มีเหตุที่จะอนุญาตให้

ฟ้องคดีอาญา

กับพวกรวม ๑๐ คน ผู้ร้อง

เยาวชน ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องทั้งสิบคนยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้องนายอัครพล ศาสตราชัย เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดศรีสะเกษ

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว

และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

อายุ

ปีเศษ (ผู้ร้อง)

ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาอายุ ๒๐ ปีเศษ ซึ่งอายุขณะกระทำความผิดคือ ๑๗ ปีเศษ

ในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดศรีสะเกษ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง พยานบุคคล และพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงได้ความว่า มูลกรณีปรากฏขึ้นเมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๑๘.๓๐ น. เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ขับขีรถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้า เวฟ หมายเลขทะเบียน ๑ กทม ๒๕๖๑ ศรีสะเกษ เฉี่ยวชนนายศรีเมือง ตั้งใจ อายุ ๗๓ ปี ในขณะที่นายศรีเมือง ตั้งใจ นั่งคร่อมรถจักรยาน ๒ ล้อตอนกระป๋องสวนทางมาเพื่อกลับบ้านไปตามถนนสายเชื่อมระหว่างบ้านสะเดาใหญ่-บ้านเขวีกศรีสะเกษจันท์ ตำบลสะเดาใหญ่ อำเภوخุขัน จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งบริเวณรอบข้างถนนที่ใช้สัญจรเป็นทุ่งนา ไม่มีแสงสว่างจากเสาไฟฟ้าสาธารณะหรือบ้านเรือน เนื่องจากกระป๋องตัวสีดำประกอบกับเป็นเวลากลางคืน เยาวชนจึงมองไม่เห็นกระป๋อง อีกทั้งไม่สามารถหยุดรถและหักหลบพ้นได้ จึงเกิดเฉี่ยวชนกระป๋อง ทำให้กระป๋องแตกตื่นไปชนนายศรีเมือง ตั้งใจ จนเสียหลักล้มลงพร้อมรถจักรยาน ๒ ล้อและศีรษะกระแทกพื้น ได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่ได้สติ มีอาการเลือดคั่งในสมอง หลังเกิดเหตุมีการเคลื่อนย้ายรถออกจากที่เกิดเหตุและนำตัวนายศรีเมือง ตั้งใจส่งโรงพยาบาล นายศรีเมือง ตั้งใจได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลขุนันท์และถูกนำตัวส่งต่อไปรักษาที่โรงพยาบาลศรีสะเกษ ได้รับการผ่าตัดสมองและรักษาตัวที่โรงพยาบาลศรีสะเกษตั้งแต่วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๓ ถึงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ และผู้เสียหายได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรขุนันท์ มีความเห็นสั่งฟ้องเยาวชนข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส ทรัพย์สินผู้อื่นได้รับความเสียหายต่อพนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดศรีสะเกษ และเห็นว่านายศรีเมือง ตั้งใจ มีความผิดข้อหาจริง ไล่ตอนสัตว์ หรือปล่อยสัตว์ไปบนทางในลักษณะที่เป็นกรกิดขวางการจราจรและไม่มีผู้ควบคุมเพียงพอ จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้นายศรีเมือง ตั้งใจกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง ไม่ได้สติ ต้องให้อาหารและอาหารเหลวทางสายยาง เข้าออกโรงพยาบาลบ่อยครั้งจนกระทั่งเสียชีวิตที่บ้านพักเมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๔

ต่อมา...

ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๕ พนักงานสอบสวนจึงแจ้งข้อหาเยาวชนเพิ่มเติมเป็น ความผิดข้อหาข้อหาข้อหาโดยประมาทนำหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึง แก่ความตาย ทรัพย์สินเสียหาย ต่อมาพนักงานอัยการจึงมีคำสั่งไม่ฟ้องเยาวชนในข้อหาข้อหาโดยประมาท นำหวาดเสียว อันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินเสียหาย ซึ่งตำรวจภูธรภาค ๓ ไม่เห็นพ้องกับคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการและได้เสนอสำนวนการสอบสวน พร้อมความเห็นแย้งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาชี้ขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕/๑ วรรคสอง เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีนายธมเทพ หรือแบงค์ บุญจูง เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ข้อหาข้อหาข้อหาโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ส่วนความผิด ข้อหาข้อหาโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินขาดอายุความไปแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๔ สิทธิภาคีอาญา มาฟ้องยอมระงับไป และผู้เสียหายได้ยื่นหนังสือฟ้องคดีด้วย ตนเองต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญา นายธมเทพ หรือแบงค์ บุญจูง เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ในข้อหาข้อหาข้อหาโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเป็นความผิดตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑

เมื่อปรากฏว่า พยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนของพนักงานสอบสวนไม่ใช่พยานหลักฐาน ใหม่ ประกอบกับเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์และสวัสดิภาพ ของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงยังไม่มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ นางสาวรัชนี ตั้งใจ ผู้ร้อง ฟ้องคดีอาญานายธมเทพ หรือแบงค์ บุญจูง เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลเยาวชน และครอบครัวจังหวัดศรีสะเกษ ในข้อหาข้อหาข้อหาโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความในมาตรา ๙๙ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา นายจิตภานุ นวลแก้ว เยาวชน
ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ นายชัยวุฒิ บัวแก้ว อายุ ๕๐ ปีเศษ และนางอมร จันสุวรรณ์ อายุ ๔๙ ปีเศษ (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญานายจิตภานุ นวลแก้ว เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา อายุ ๒๓ ปีเศษ ซึ่งอายุขณะกระทำความผิดคือ ๑๖ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาพราวกผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๑๙ วรรคหนึ่ง ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง พยานบุคคล และพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงได้ความว่า มูลกรณีปรากฏขึ้นเมื่อวันใดไม่ปรากฏชัด ปลายเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ เวลา ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ชักชวนผู้เยาว์ไปเที่ยวเตร่และพาผู้เยาว์ไปนั่งเล่นที่บ้านเลขที่ ๙๒/๙๒ บ้านหนองมูล ถนนคลองแห-คูเต่า ตำบลคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นบ้านของมารดาเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้กอดและหอมแก้มผู้เยาว์ เพื่อนผู้ถูกกล่าวหาจึงถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาประมาณปลายเดือนเมษายน ๒๕๕๘ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาพาผู้เยาว์เที่ยวเตร่ ในท้องที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาโดยได้จับมือและหอมแก้มผู้เยาว์ ต่อมา วันเสาร์ จั่วนที่ไม่ได้ ต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาพาผู้เยาว์ไปที่บ้านพักของมารดาเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้วมีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์โดยที่ผู้เยาว์ยินยอม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาและผู้เยาว์ก็ได้นัดพบกันมาโดยตลอดและมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่วันที่ต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนมิถุนายน ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนสิงหาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนกันยายน ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนตุลาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนธันวาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน เดือนมกราคม ๒๕๕๙ เวลากลางวัน

ต่อมาประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้เยาว์ซึ่งเป็นบุตรของผู้ร้องทั้งสองได้แจ้งให้ผู้ร้องทั้งสองทราบว่าได้คบหาเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาในฐานะคนรัก ซึ่งผู้ร้องทั้งสองก็มีได้ห้ามปรามเนื่องจากเห็นว่าผู้เยาว์ จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและมีความรับผิดชอบแล้ว แต่ได้ตักเตือนผู้เยาว์ให้มีความระมัดระวังในเรื่องความสัมพันธ์และห้ามปรามผู้เยาว์มิให้เที่ยวเตร่กลางคืนกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวอยู่ในความรับรู้ของผู้ร้องทั้งสองแต่ผู้ร้องทั้งสองและผู้ปกครองของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยพบเจอหรือพูดคุยเรื่องความสัมพันธ์ จนกระทั่งวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. ปรากฏว่าผู้เยาว์หายตัวไปโดยหนีออกจากบ้านเพื่อเดินทางไปอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

หลังจาก...

หลังจากที่ตามตัวผู้เยาว์กลับมาได้ พบว่าผู้เยาว์มีอาการซึมเศร้า สาเหตุมาจากผู้ถูกกล่าวหาพยายามตีตัวออกห่าง ไม่ตอบข้อความและไม่รับโทรศัพท์ของผู้เยาว์ และต่อมาผู้เยาว์ได้ยอมรับกับผู้ร้องทั้งสองว่าตนและเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา มีเพศสัมพันธ์กันตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ผู้ร้องจึงพยายามทำให้ครอบครัวของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแสดงความรับผิดชอบและได้มีการไกล่เกลี่ยแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

ผู้ร้องทั้งสองได้พาผู้เยาว์ไปตรวจภายในที่โรงพยาบาลสงขลาและได้รับใบรับรองแพทย์ว่าผู้เยาว์ผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ผู้ร้องทั้งสองประสงค์ดำเนินคดีด้วยตนเองเนื่องจากเห็นว่ามีความสะดวกและรวดเร็วกว่าการแจ้งความดำเนินคดีตามขั้นตอนปกติ ซึ่งอาจใช้เวลายาวนานทำให้คดีล่าช้าเกินสมควร ผู้ร้องทั้งสองจึงไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และได้มอบอำนาจให้ทนายความยื่นหนังสือต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญานายจิตภานุ นวลแก้ว เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ในข้อกล่าวหาพราກผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๑๙ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๙๑ นั้น

เมื่อปรากฏจากพยานหลักฐานว่า ผู้ร้องทั้งสองมิได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามกระบวนการยุติธรรม อีกทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ร้องทั้งสองได้พยายามติดต่อพนักงานสอบสวนเพื่อจะดำเนินคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้วมีเหตุขัดข้องหรือถูกปฏิเสธการรับแจ้งความดำเนินคดี ซึ่งอาจจะไม่ได้รับความเป็นธรรม กรณีจึงยังไม่อาจสันนิษฐานหรือรับฟังได้ว่าการยื่นฟ้องตามขั้นตอนปกติจะไม่สะดวกหรือเกิดความล่าช้าหรืออาจไม่ได้รับความเป็นธรรมประการใด ประกอบกับยังไม่ปรากฏเหตุขัดข้องหรือความล่าช้าประการอื่น จึงเห็นพ้องด้วยกับความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลาว่ามีเหตุอันสมควรไม่อนุญาตให้นายชัยวุฒิ บัวแก้ว และนางอมร จันสุวรรณไณ ผู้ร้อง ฟ้องคดีอาญานายจิตภานุ นวลแก้ว เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลา ในข้อหาพราກผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๑๙ วรรคหนึ่ง ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์และสวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงยังไม่มีเหตุที่จะอนุญาตนายชัยวุฒิ บัวแก้ว และนางอมร จันสุวรรณไณ ผู้ร้อง ฟ้องคดีอาญานายจิตภานุ นวลแก้ว เยาวชน ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความในมาตรา ๙๙ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดจันทบุรี

ที่ /๒๕๖๒

และ
โดย
ในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครอง ผู้ร้อง
ความอาญา

คดีนี้

โดย

ในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครอง ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

เป็นคดีอาญาในข้อหา ร่วมกันพรากผู้เยาว์ไปเพื่อ
การอนาจาร ร่วมอนาจารและข่มขืนกระทำชำเรา อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง โดยใช้กำลังประทุษร้าย
ข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต
ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้าย
จนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น และหวังเหนี่ยวให้เสื่อมเสีย
อริสราภาพ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๒๗๖ วรรคสอง
และวรรคสาม มาตรา ๒๗๘ มาตรา ๒๘๔ มาตรา ๓๑๘ วรรคสาม มาตรา ๓๐๙ วรรคแรก และมาตรา ๓๑๐
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔ มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ โดยบรรยายข้อเท็จจริงในคำร้องว่า สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๑
เวลากลางคืนก่อนเที่ยง ตั้งแต่เวลา ๐๑.๐๐ น. ต่อเนื่องกันไปถึงเวลากลางวัน ประมาณ ๐๗.๐๐ น.วันเดียวกัน
ซึ่งเป็น

เยาวชนได้ร่วมกันพราก

ผู้เยาว์ อายุกว่า ๑๕ ปี แต่ไม่เกิน ๑๘ ปี ไปเสียจาก

ซึ่งเป็นมารดาผู้ใช้อำนาจปกครอง โดยหลอกลวงผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์
ให้อยู่ในอาคารไม้ปกติมีเนินมาสุรอย่างหนัก โดยใช้อุบายหลอกลวงว่าจะพาไปส่งหอพักเพื่อนผู้เสียหาย
ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปกับพวกเยาวชนทั้งสาม แต่เยาวชนทั้งสามมิได้พาผู้เสียหาย
ไปส่งยังที่หอพัก แต่กลับร่วมกันพาผู้เสียหายไปที่ ห้องหมายเลข ๔๐๕ โรงแรมหาราชเพลส ถนนมหาราช
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี แล้วเยาวชนทั้งสามร่วมกันข่มขืนใจและใช้กำลังประทุษร้าย
โดยผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ จนผู้เสียหายยอมให้เยาวชนทั้งสามร่วมกัน
กระทำอนาจารและข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง และหวังเหนี่ยวไม่ให้ผู้เสียหาย
ออกจากห้องเกิดเหตุไม่ได้ ต้องเสื่อมเสียอริสราภาพ ปรากฏตามสำเนาคำฟ้องของผู้ร้อง เอกสารหมายเลข ๑

ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๒ พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัด
จันทบุรี ได้ยื่นฟ้องเยาวชนทั้งสามคนต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดจันทบุรีในฐานความผิด ร่วมกัน
ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยทำให้ผู้อื่นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้
อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร
และร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล
เพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓ มาตรา ๙๑
มาตรา ๒๗๖ มาตรา ๒๘๓ ทวิ มาตรา ๓๑๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ ปรากฏตามสำเนาคำฟ้องคดีอาญาหมายเลขคำ ที่ เอกสารหมายเลข ๒ และสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดจันทบุรี ได้ประสานแจ้งไปยัง ผู้ร้อง เพื่อทราบในเรื่งดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ร้องเห็นว่าคำฟ้องที่พนักงานอัยการยังไม่ครอบคลุมทุกฐานความผิด ยังขาดฟ้องในฐานความผิดหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังให้เสื่อมเสียอิสรภาพ และเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ พนักงานอัยการได้นัดหมายชี้แจงในประเด็นดังกล่าวกับผู้ร้องแล้ว แต่ผู้ร้องก็ยังประสงค์จะฟ้องเยาวชนทั้งสาม ในประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมอีก ดังนั้น ผู้ร้องจึงขออนุญาตฟ้องเยาวชนทั้งสามเป็นคดีอาญา ในฐานความผิด หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังให้เสื่อมเสียอิสรภาพ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ ต่อศาลเยาวชน และครอบครัวจังหวัดจันทบุรี ตามมาตรา ๙๙ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ต่อมาเมื่อ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ ผู้ร้องได้ร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ และศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดจันทบุรี ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ

ทางสืบสวนสอบสวน ผู้ร้องนำสืบว่า เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น.วันเดียวกัน ตั้งแต่เวลา ๐๑.๐๐ น. ต่อเนื่องกันไปถึงเวลากลางวัน ประมาณ ๐๗.๐๐ น.วันเดียวกัน

ได้ร่วมกันพราง

ผู้เยาว์ อายุกว่า ๑๕ ปี แต่ไม่เกิน ๑๘ ปี ไปเสียจาก... ซึ่งเป็นมารดาผู้ใช้อำนาจปกครอง โดยหลอกลวงผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ที่อยู่ในอาการเมกตมึนเมาสุราอย่างหนัก โดยใช้อุบายหลอกลวงว่าจะพาไปส่งห่อพักเพื่อนผู้เสียหาย ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปกับพวกเยาวชนทั้งสาม แต่เยาวชนทั้งสามมิได้พาผู้เสียหายไปส่งยังที่ห่อพัก แต่กลับร่วมกันพาผู้เสียหายไปที่ ห้องหมายเลข ๔๐๕ โรงแรมมารวยเพลส ถนนมหาราช ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี แล้วเยาวชนทั้งสามร่วมกันข่มขืนใจและใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ จนผู้เสียหายยอมให้เยาวชนทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดและข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง และหน่วงเหนี่ยวไม่ให้ผู้เสียหายออกจากห้องเกิดเหตุไม่ได้ ต้องเสื่อมเสียอิสรภาพ

ข้อเท็จจริงที่ได้ความว่า ในชั้นพนักงานสอบสวนผู้เสียหายให้การว่าเมื่อเยาวชนทั้งสามใช้กำลังบังคับข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ โดย ใช้กำลังบังคับข่มขืน

กระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่คนที่ ๑ และออกไปจากห้องพัก ต่อมาได้มี

เข้ามาในห้องพักและใช้กำลังบังคับข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ คนที่ ๒ และต่อมาได้เข้ามาในห้องพักเพื่อใช้กำลังบังคับข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ คนที่ ๓ และนอนหลับอยู่บนเตียงนอน โดยผู้เสียหายได้เข้าห้องน้ำและกลับออกมาพบว่า

ยังนอนหลับอยู่ที่เดิม ผู้เสียหายจึงขึ้นไปนอนบนเตียงเพราะรู้สึกง่วงนอนและเมามากจนเผลอหลับ จนกระทั่งตื่นนอนตอนเช้า จึงได้ปลุกให้ผู้เสียหายตื่นและตามลงไปชั้นล่าง

จึงได้ขับรถมาผู้เสียหายที่ห่อพัก เพื่อนผู้เสียหาย ปรากฏตามสำเนาบันทึกคำให้การพยานของ เอกสารหมายเลข ๓

พิเคราะห์แล้วมีปัญหาต้องพิจารณาเป็นประเด็นแรกว่าคดีผู้ร้องมีมูลหรือไม่ พิจารณาจากพยานหลักฐานและพฤติการณ์แห่งคดีแล้วเห็นว่าคำให้การของผู้เสียหายขัดแย้งกันเอง ไม่น่าเชื่อถือ โดยในชั้นพนักงานสอบสวนข้อเท็จจริงได้ความว่า ไม่มีการบังคับหรือจำกัดอิสรภาพของผู้เสียหายแต่อย่างใด ผู้เสียหายมีอิสระที่จะไปมาไหนได้ ไม่มีลักษณะเป็นการกักขังหน่วงเหนี่ยว ผู้เสียหายมีโอกาที่จะหลบหนีออกมาจาก

ห้องเกิดเหตุได้ มีโอกาสร้องให้คนช่วยได้แต่ไม่กระทำ แต่ผู้เสียหายกลับเลือกที่จะกลับขึ้นไปนอนบนเตียงกับ... จนกระทั่งถึงเช้า ต่อมาเมื่อมีการดำเนินการขออนุญาตฟ้องเยาวชนทั้งสามในฐานความผิด หน่วยงานกักขังให้ปราศจากเสรีภาพ ผู้เสียหายกลับให้ถ้อยคำกับพนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดจันทบุรี ว่าเยาวชนทั้งสามคนไม่ยอมให้ผู้เสียหายออกจากห้องและบังคับให้นอนอยู่ในห้องที่เกิดเหตุจนถึงเช้าแล้วถึงพาผู้เสียหายไปส่งที่หอพัก เพื่อนผู้เสียหาย อันเข้าลักษณะ

เป็นการหน่วงเหนี่ยวให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกายอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคแรก เพื่อให้สอดคล้องกับคำฟ้องที่ผู้ร้องขออนุญาตฟ้อง ดังนั้น พฤติการณ์แห่งคดียังไม่ชัดเจน มีข้อพิรุธเป็นที่สงสัยว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่ผู้เสียหายกล่าวอ้างหรือไม่ เมื่อผู้ร้องกล่าวอ้างมีการกระทำผิด ผู้ร้องต้องมีพยานหลักฐานนำสืบพิสูจน์ให้ปราศจากข้อสงสัยว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง พยานหลักฐานต้องสอดคล้องต้องกัน ซึ่งในคำฟ้องของผู้ร้องขออนุญาตฟ้องเยาวชนทั้งสามรายในประเด็นกักขัง หน่วงเหนี่ยวให้ปราศจากเสรีภาพ ผู้ร้องไม่มีพยานหลักฐานนำสืบเพิ่มเติมเข้ามาใหม่เพื่อประกอบการพิจารณา มีเพียงพยานหลักฐานเดิมในชั้นพนักงานสอบสวนซึ่งผ่านกระบวนการสอบสวนและพิจารณาของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาอย่างรอบคอบตามหลักกฎหมายแล้วจนมีคำสั่งไม่ฟ้อง ในประเด็นดังกล่าวนี้แล้ว ซึ่งเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ได้จากบันทึกคำให้การ มีความน่าเชื่อถือ มีน้ำหนักมากกว่า คำให้การในชั้นพนักงานคุมประพฤติ เนื่องจากคำให้การในชั้นพนักงานสอบสวนหลังเกิดเหตุในระยะเวลา กระชั้นชิดกับเวลาเกิดเหตุ พยานยังไม่น่าจะทันมีโอกาสไตร่ตรองเพื่อบิดเบือนข้อเท็จจริงไปเป็นอย่างอื่น จึงน่าจะเชื่อได้ว่าให้การไปตามความจริง และคำให้การของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ได้ให้การต่อหน้าพนักงานอัยการ นักจิตวิทยา และ

ผู้ปกครองของผู้เสียหายอยู่ด้วย โดยไม่มีเหตุจงใจหรือถูกบังคับ ชูเชิญให้ต้องให้การไม่จริงแต่ประการใด พนักงานสอบสวนจึงได้บันทึกและให้พยานลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งหากเห็นว่าคำให้การไม่ถูกต้องตามที่ให้การไว้ ผู้เสียหายและผู้ร้องขอที่จะร้องคัดค้านหรือโต้แย้งว่า ไม่ถูกต้องตรงตามที่ให้การไว้ แต่เมื่อผู้เสียหายไม่มีการคัดค้านหรือโต้แย้งว่าบันทึกคำให้การไม่ถูกต้อง แต่อย่างใด และเมื่อผู้เสียหายมาให้ถ้อยคำกับพนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจฯ ก็ไม่การแจ้งว่าคำให้การ ในชั้นพนักงานสอบสวนไม่ถูกต้องหรือไม่ชอบโดนบังคับข่มขู่ให้ต้องการตามนั้น ดังนั้น การพิจารณาว่าคดีมีมูล หรือไม่จึงต้องพิเคราะห์ตามข้อเท็จจริงที่ได้ตามคำให้การของผู้เสียหายในชั้นพนักงานสอบสวน เมื่อข้อเท็จจริง ฟังไม่ได้ว่ามีการกระทำความผิดอันเข้าลักษณะหน่วงเหนี่ยวกักขังให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพ อีกทั้ง เมื่อข้อเท็จจริงยังมีข้อพิรุธหรือเป็นที่สงสัยยังฟังไม่ได้ว่าข้อเท็จจริงพฤติการณ์แห่งคดีเป็นไปตามที่ผู้เสียหาย กล่าวอ้างหรือไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในลักษณะอันเป็นการหน่วงเหนี่ยวปราศจากเสรีภาพ จึงไม่มี มูลคดีที่จะพิจารณาอนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดีได้

คดียังมีปัญหาต้องพิจารณาในอีกประเด็นหนึ่งว่า มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้ฟ้องคดี ในประเด็นนี้หรือไม่ ในคดีนี้พนักงานอัยการได้มีความเห็นไม่ฟ้องในฐานความผิดนี้ ซึ่งกลไกในการตรวจสอบ ของพนักงานอัยการในการพิจารณาฟ้องคดีได้ผ่านกระบวนการพิจารณาลั่นกรองทั้งจากพนักงานสอบสวน และจากพนักงานอัยการตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้ว จึงเป็นกรณีที่สมควรอนุญาตให้ฟ้องอีกด้วย ผู้ร้องขอที่จะใช้สิทธิร้องต่อศาลเพื่อพิจารณาขออนุญาต อีกครั้งได้

จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฟ้อง

เป็นคดีอาญาตามที่ผู้ร้องขอมา

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี

ที่ / ๒๕๖๓

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ

วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ด้วย

ผู้ร้อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

และ/หรือ เข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ เพื่อฟ้องร้องดำเนินคดีอาญา

เยาวชน

ในฐานความผิดการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ ต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

มูลกรณี

เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๒๑.๑๘ นาฬิกา ขณะที่

(ผู้ตาย) บุตรของ

ผู้ร้องทั้งสอง กำลังนั่งรอเพื่อ

จะรับประทานอาหาร ในร้านขายอาหารตามสั่งข้างร้านสะดวกซื้อเซเว่นอีเลฟเว่น ใกล้กับคอนโดมิเนียมตึกไอศดอล ถนนบางแสนสาย ๔ เหนือ ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ปรากฏว่า

อายุ ๑๗ ปีเศษ มีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๔๒/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลหนองใหญ่ อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ได้ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นฟอร์จูนเนอร์ สีดำ หมายเลขทะเบียน

ด้วยความประมาทพุ่งชน

บุตรสาวของผู้ร้องทั้งสองจนเสียชีวิต ขณะจัดพิธีศพให้แก่บุตรสาวผู้ร้องทั้งสอง บิดามารดาของผู้ก่อเหตุ ได้มาร่วมพิธีศพและมอบ เงินช่วยเหลือจัดการศพเบื้องต้นด้วย จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาทเศษ ฝ่ายผู้ร้องเรียกร้อง ค่าเสียหายจำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ แต่บิดามารดาของผู้ก่อเหตุต่อรองเสนอเงินชดเชยค่าเสียหายให้ จำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาทถ้วน ภายหลังเสร็จสิ้นพิธีศพ เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ และวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ผู้ร้องและภริยาได้มีโอกาสเดินทางไปพบกับบิดามารดาของผู้ก่อเหตุ และได้เจรจากัน ต่อหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีของสถานีตำรวจภูธรแสนสุข รวม ๒ ครั้ง โดยบิดามารดาของผู้ก่อเหตุ เสนอเงินชดเชยเยียวยาให้จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่าน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับชีวิต บุตรสาวของผู้ร้องจึงไม่สามารถตกลงกันได้ แต่สำหรับส่วนผู้ร้องทั้งสองกับบริษัทประกันภัยนั้น สามารถตกลงกันได้ โดยฝ่ายผู้ร้องได้รับเงินจากบริษัท สิ้นมันคงประกันภัย จำกัด (มหาชน) รวมทั้งสิ้น ๖๐๐,๐๐๐ บาท และได้รับ เงินจากบริษัท วิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) รวมทั้งสิ้น ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้ร้องทราบว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินคดีอาญากับผู้ก่อเหตุด้วยแล้ว แต่ผู้ร้องทั้งสอง ไม่มั่นใจว่าสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนจะอ่อนหรือแน่นหนาหรือไม่ โดยพนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนลักษณะเข้าข้างฝ่ายผู้ก่อเหตุหรือไม่ เนื่องจากพนักงานสอบสวน ไม่มีการอธิบายข้อเท็จจริง ให้ทราบเท่าที่ควร และมักจะพูดชักจูงให้ยอมความกับบิดามารดาของผู้ก่อเหตุ และผู้ร้องทั้งสองทราบว่าบิดาผู้ก่อเหตุ

ปัจจุบัน....

ปัจจุบันประกอบอาชีพเป็นรองนายกเทศมนตรีตำบลหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี และยังเป็นหัวหน้าให้กับ
 นักการเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติอีกด้วย จึงถือเป็นผู้กว้างขวางมีอิทธิพล อันอาจทำให้สำนวน
 การสอบสวนไม่เป็นไปด้วยความยุติธรรม อันจะส่งผลให้คำฟ้องของพนักงานอัยการมีข้อพิรุธหรือ
 พยานหลักฐานไม่หนักแน่นไปด้วย ผู้ร้องทั้งสองจึงประสงค์ที่จะฟ้องคดีเองโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการสืบสวน
 ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหากต่อมาพนักงานอัยการได้มีคำสั่งฟ้องคดีต่อผู้ก่อเหตุ และผู้ร้องเห็นว่าคำฟ้องของ
 พนักงานอัยการนั้นสมบูรณ์ไม่มีข้อพิรุธสงสัยและมีพยานหลักฐานมั่นคงหนักแน่น ผู้ร้องก็ประสงค์ที่จะเข้าร่วม
 เป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการต่อไป

ทางสืบสวน

คดีนี้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาเยาวชนว่า ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย, ได้รับอันตรายแก่กาย และทรัพย์สินเสียหาย ซึ่งเยาวชนให้การรับสารภาพ ตลอดข้อกล่าวหา
 ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุ เยาวชน อายุ ๑๗ ปีเศษ จึงขาดคุณสมบัติ
 ที่จะขอใบอนุญาตขับรถยนต์ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พฤติการณ์ที่เยาวชนจอดรถโดยติดเครื่องรถทิ้งไว้แล้ว
 ลงไปทำธุระ กับพฤติการณ์ที่รถยนต์พุ่งออกไปข้างหน้าทันทีจึงน่าเชื่อว่าเยาวชนไม่ได้เหยียบห้ามล้อไว้ในขณะ
 เปลี่ยนเกียร์รถยนต์ และเยาวชนเข้าเกียร์เดินทางหน้าแทนที่จะเข้าเกียร์ถอยหลัง จึงเป็นเหตุให้รถยนต์พุ่งไปชน
 ร้านอาหาร และผู้ตาย ซึ่งอยู่บริเวณด้านหน้ารถยนต์ของผู้ตาย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า เยาวชนขับรถยนต์
 โดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง เพราะบุคคลในภาวะ พฤติการณ์ และวัยเดียวกับเยาวชน ย่อมจะไม่ขับ
 รถยนต์ไม่ว่าในกรณีใด อีกทั้งบุคคลผู้ขับรถยนต์จะต้องใช้ความระมัดระวังก่อนจะเคลื่อนรถออกจากที่จอดด้วย
 การเหยียบห้ามล้อค้างไว้ก่อนที่จะเปลี่ยนเกียร์ และค่อยๆผ่อนเท้าออกจากห้ามล้อเมื่อจะเปลี่ยนไปเหยียบคันเร่ง
 และต้องใช้เท้าขวาเพียงข้างเดียวเท่านั้นในการเหยียบห้ามล้อ และถอนเท้าจากห้ามล้อ เพื่อเปลี่ยนไปเหยียบคันเร่ง
 ดังนั้น ที่เยาวชนให้ถ้อยคำว่า เยาวชนตกใจจึงใช้เท้าซ้ายเหยียบเบรคแต่รถไม่หยุด จึงเชื่อว่าเยาวชนไม่ได้ถอนเท้า
 ออกจากคันเร่งในขณะที่เหยียบเบรค จึงรับฟังได้ว่าเยาวชนขับรถยนต์โดยประมาท เมื่อพนักงานสอบสวน
 ได้สอบสวนและแจ้งข้อกล่าวหาเยาวชนว่า ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย, ได้รับอันตราย
 แก่กาย และทรัพย์สินเสียหาย

ข้อพิจารณา

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดชลบุรี ได้ยื่นฟ้อง
 จำเลย ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดชลบุรีแล้ว เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ในข้อหาขับรถโดยประมาท
 เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจและทรัพย์สินผู้อื่นได้รับความเสียหาย คดีอาญา
 หมายเลขดำที่ ผู้ร้องจึงไม่มีเหตุที่จะต้องวิตกกังวลอีกต่อไปว่าการดำเนินคดีอาญากับผู้ก่อเหตุ
 จะไม่เป็นไปด้วยความยุติธรรมและเที่ยงตรง อันจะต้องฟ้องดำเนินคดีอาญาเยาวชนผู้กระทำความผิดเองโดยตรง
 ซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ
 ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ เสียก่อน เนื่องจากผู้ร้องทั้งสองในฐานะ
 ผู้เสียหายสามารถขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในระยะใดก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนั้นก็ได้อีก
 ตามมาตรา ๓๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ
 ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งบัญญัติให้นำบทบัญญัติ
 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาใช้บังคับแก่คดีเยาวชนและครอบครัวเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับ
 บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งหากผู้ร้องทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานของพนักงานอัยการยังไม่ครบถ้วน

ผู้ร้อง....

ผู้ร้องทั้งสองสามารถยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออนุญาตอ้างและนำสืบพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ เมื่อการขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการไม่ใช่การฟ้องคดีเองโดยตรง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงยังไม่มีเหตุที่จะต้องขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อให้
ผู้ร้องทั้งสอง
ฟ้องคดีอาญา

। ยาวชน ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างไร

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง
ยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ
ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ที่...../๒๕๖๓

เรื่อง

โดย

ผู้แทนโดยชอบธรรม

ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

เยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดในข้อหา

ทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

คดีนี้

มารดาของ

ผู้เสียหาย ในฐานะผู้แทน

โดยชอบธรรม มีความประสงค์ร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ในฐานะความผิด

ข้อหาทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส โดยมีประเด็นต้องพิจารณา

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๒๙๗ หรือไม่ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริง และพยานที่มาให้ถ้อยคำได้ความว่า
ผู้เสียหายกับ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เคยรู้จักกันมาก่อนเพราะอยู่ในชุมชนเดียวกัน

เคยพูดคุยกันแต่ไม่ได้สนิทสนมคุ้นเคย และไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน ส่วนผู้กระทำความผิดคนอื่นๆ
ผู้เสียหายไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันแต่อย่างใด สาเหตุที่ผู้เสียหายถูกรุมทำร้ายน่าจะเกิดจากความเข้าใจผิดว่า
ผู้เสียหายไปรับ อายุประมาณ ๑๕ ปี ซึ่งเป็นน้องสาวของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา

ไปเที่ยวเตร่ และในวันเกิดเหตุ วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา

ผู้เสียหาย กับ

ได้ขับซัฟรลจักรยานยนต์ไปซื้อน้ำมันเชื้อเพลิงที่ร้านค้าบริเวณ

ทางเข้าวัดโพธิ์ประสิทธิ์ หลังจากนั้นทั้งสองขับซัฟรลจักรยานยนต์กลับบ้านของ

เพื่อนของตน ระหว่างทาง ทั้งสองได้จอดรถจักรยานยนต์ที่ศาลาพักผ่อนใกล้กับวัดฉัตรทองดำริธรรม

จากนั้น ได้ลงจากรถจักรยานยนต์ไปสูบบุหรี่ ส่วน นั่งรออยู่ที่ท้าย

รถจักรยานยนต์ สักครู่หนึ่งทั้งสองก็เตรียมจะขับซัฟรลจักรยานยนต์ออกไป ระหว่างนั้น ได้มี

ขับซัฟรลจักรยานยนต์ออกมาจากซอยบ้านและจอดรถจักรยานยนต์คู่ขนานในระยะกระชั้นชิด พร้อมทั้งดึงกุญแจ
ซึ่งยังคงเสียบอยู่ที่เบ้ากุญแจรถจักรยานยนต์ออกและ ได้พูดว่า “มึงมาทำอะไรกัน” พร้อมทั้งขอ

โทรศัพท์มือถือของ

ก่อนแต่

บอกว่า “ไม่มี”

จึงขอโทรศัพท์มือถือของ

แต่

ไม่ยอมให้ ทั้งสองจึงยื้อแย่ง

โทรศัพท์กัน ระหว่างนั้นได้มี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา

/ขับซี...

ขับขี่รถจักรยานยนต์ตามมาสมทบ โดย ได้สอบถามบุตรทั้งสองในขณะที่ยื้อแย่งโทรศัพท์
 จาก ว่า “ไซ้ไอ้เหียนหรือเปล่า” และมีผู้ตอบว่า “ไซ้” จากนั้น
 ชกต่อยที่บริเวณใบหน้าของ ทำให้ ล้มลง
 กับ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา จึงได้เข้ารุมทำร้าย นานประมาณ ๑๐ นาที
 ได้มีเพื่อนของกลุ่มผู้กระทำผิดอีก ๓ คนตามเข้ามาสมทบโดยมี ได้เข้าร่วมทำร้ายร่างกาย
 ด้วยการเตะที่บริเวณใบหน้ากับแขนขวา ส่วนอีก ๒ คนในกลุ่มดังกล่าว กั้นขวางไม่ให้
 เข้าไปช่วยเหลือ หลังเกิดเหตุ ไปที่บ้าน
 ของ และได้ทำแผลเบื้องต้น จากนั้นเพื่อนจึงได้ไปส่งที่บ้าน
 ต่อมาวันรุ่งขึ้นวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๒ มารดาจึงทราบเรื่องดังกล่าว และได้พา
 ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลบางโพธิ์ซึ่งแพทย์แจ้งว่า ได้รับบาดเจ็บมีอาการบวมช้ำ
 ตามร่างกาย, ใบหน้า และแขนขวาหัก พร้อมทั้งได้รักษาด้วยการใส่เฝือกโดยให้หยุดพัก และอนุญาตให้กลับบ้าน
 หลังจากกลับจากโรงพยาบาลแล้ว จึงไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจที่ สถานีตำรวจภูธรลาดบัวหลวง
 ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๒ หลังจากนั้นเจ้าพนักงานตำรวจได้นัดหมายให้ไปชี้จุดเกิดเหตุ และมีการนัดหมาย
 ให้ไปพูดคุยตกลงกับฝ่ายผู้กระทำผิด แต่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันไม่ได้ หลังจากนั้น
 มีความเห็นว่าคดีล่าช้า จึงไปติดต่อทนายความ และทนายความพาไปลงบันทึกในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี
 เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ว่า ขอยุติคดีเนื่องจากทางผู้เสียหายจะขอไปฟ้องต่อศาลเอง หลังจาก
 นั้นทนายความได้ดำเนินการเรื่องคดีเรื่อยมา และได้ยื่นฟ้องผู้ถูกกล่าวหาที่มีอายุเกินเกณฑ์เยาวชนต่อศาล
 จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้ว โดยนัดฟังคำพิพากษา ในวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๒ ในส่วนของ
 เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ยังเป็นเยาวชน ทนายความจึงได้ยื่นขออนุญาตฟ้องเป็นคดีนี้
 เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริง และพยานเอกสารจากสถานีตำรวจภูธรลาดบัวหลวง
 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เห็นว่า เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ร่วมกันกับพวก
 ทำร้ายร่างกาย ผู้เสียหาย จนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งมีการแจ้งความ
 ร้องทุกข์ไว้เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๒ หลังจากนั้น ร.ต.อ.วิกรม คงทอง พนักงานสอบสวน เจ้าของคดี
 ได้ดำเนินการส่งตัว ไปชั้นสูตรบาดแผลที่โรงพยาบาลลาดบัวหลวง เพื่อทำการรักษา
 บาดแผล ไปดูที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพ รวมทั้งประสานงานกับฝ่ายสืบสวนเพื่อขอทราบชื่อสกุลจริงของ
 ผู้ที่ใช้กำลังทำร้าย ซึ่งอยู่ระหว่างตรวจสอบ ต่อมาเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒
 ผู้เสียหายได้ขอยุติคดี เนื่องจากประสงค์จะขอดำเนินคดีด้วยตนเองในชั้นศาล เป็นเหตุให้พนักงานสอบสวน
 ยุติการดำเนินคดีตามความประสงค์ เพราะไม่สามารถสอบคำให้การ หรือดำเนินการต่อไปได้
 ดังนั้น ถึงแม้ จะเป็นผู้เสียหายที่แท้จริงในคดีนี้ แต่ก็ยังไม่มีเหตุอันควรในการที่
 /จะขออนุญาต...

จะขออนุญาตฟ้อง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นคดีอาญา เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ผู้เสียหายมีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งพนักงานสอบสวน มิได้เพิกเฉยและได้ดำเนินการตามขั้นตอนการสอบสวนเรื่อยมา แต่ระยะเวลาล่วงเลยมาเพียง ๒๔ วัน ผู้เสียหายเป็นฝ่ายขอยุติคดีในวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พระนครศรีอยุธยา จึงมีความเห็นไม่อนุญาตให้

โดย

ผู้แทนโดยชอบธรรม ฟ้อง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เป็นคดีอาญาในข้อหาทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ เนื่องจากยังไม่มีเหตุอ้างได้ว่าพนักงานสอบสวนดำเนินคดีล่าช้า หรือ ผู้เสียหายไม่ได้รับความเป็นธรรม อีกทั้งฝ่ายผู้เสียหายยังสามารถกลับไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อร้องทุกข์ กล่าวโทษ ให้ทางพนักงานสอบสวนดำเนินการทางคดีอาญาตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไปได้

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

(นางพัชรินทร์ บัวแก้ว)

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดยโสธร

ที่ / ๒๕๖๓

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ

วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ด้วย

ผู้ร้อง ได้ออญญาตฟ้องคดีอาญา

อายุขณะ

กระทำความผิด ๑๗ ปีเศษ ในฐานะความผิดร่วมกันฆ่าผู้อื่น, ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๒๘๘, ๒๘๙, ๒๙๐ ต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดยโสธร ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

มูลกรณี

เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ช่วงเวลาหลังเลิกเรียน

บุตรชายของผู้ร้อง ได้ขับซิ่งจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นเวฟ สีแดงดำ หมายเลขทะเบียน

เดินทางกลับบ้านโดยใช้เส้นทางระหว่างถนนบ้านโคกใหญ่-บ้านโพง ระหว่างทางเมื่อขับซิ่งรถ

ถึงบริเวณที่เกิดเหตุ ได้ถูกเยาวชนกับเพื่อน ๓ คน ได้แก่

ร่วมกันใช้อาวุธมีดแทงนายจิตติศักดิ์ จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย และภายหลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมเยาวชนกับเพื่อนทั้งหมดได้แล้วพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานสรุปสำนวนเยาวชนกับพวกดังกล่าวเห็นควรสั่งฟ้องเสนอ ต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณา พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดยโสธร ได้ดำเนินการฟ้องผู้ต้องหาเพียงคนเดียว คือ

คดีอาญาหมายเลขดำที่ ส่วนผู้ต้องหาซึ่งอายุพ้นเกณฑ์เยาวชน คือ และ

พนักงานอัยการจังหวัดยโสธร มีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง แต่ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการจังหวัดยโสธร จึงได้ดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาผู้ต้องหาทั้งสองต่อศาลจังหวัดยโสธร เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๒ ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่

ทางสืบสวน

ข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานของผู้ร้องรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๑ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา

เยาวชนตามคำร้องกับเพื่อนรวม ๔ คน ขับซิ่งจักรยานยนต์ ๒ คัน

ตามกันมาในเส้นทางเดียวกัน โดย

ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ขับซิ่งจักรยานยนต์โดยมี

ผู้ต้องหาที่ ๑ ซ้อนท้าย ส่วนรถจักรยานยนต์อีกคันมี

ผู้ต้องหาที่ ๓

เป็นผู้ขับขี่ โดยเยาวชนตามคำร้องซึ่งเป็นผู้ต้องหาที่ ๔ ซ้อนท้าย เมื่อถึงบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นเส้นทางเชื่อมระหว่างหมู่บ้านโคกใหญ่ - บ้านโพง แยกเข้าสำนักสงฆ์มณฑาทิพย์ ตำบลศรีแก้ว อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร

เยาวชน....

เยาวชนกับเพื่อนพบ (ผู้ตาย) ขับรถสวนทางมาแล้วบิดคันเร่งเสียงดังลักษณะทำร้ายแล้ว ร้องตะโกนใส่กลุ่มเยาวชน กลุ่มเยาวชนจึงชะลอรถ ผู้ตายได้ขับรถวนกลับมาที่กลุ่มเยาวชนจึงจอดรถอยู่คนละฝั่งถนน ผู้ตายจอดรถแล้วเดินเข้าไปหากลุ่มเยาวชน ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลงจากท้ายรถจักรยานยนต์คันที่มี เป็นผู้ขับ แล้วจึงเดินวิ่งเข้าไปหาผู้ตาย ส่วนเยาวชนกับผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลงจากท้ายรถจักรยานยนต์คันที่มี เป็นผู้ขับ แล้วจึงเดินวิ่งเข้าไปหาผู้ตาย ส่วนเยาวชนกับผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ใช้อาวุธมีดปลายแหลมซึ่งนำติดตัวไปด้วยแทงผู้ตายที่บริเวณหน้าอก ๑ ครั้ง จากนั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ ก็วิ่งกลับไปหากลุ่มเยาวชนซึ่งรออยู่บริเวณที่จอดรถ โดยบอกให้เยาวชนกับพวกรีบขับรถออกไปจากที่เกิดเหตุ กลุ่มเยาวชนจึงพากันขับรถออกไปเมื่อขับรถห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณ ๑ กิโลเมตร ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ทิ้งอาวุธมีดที่ใช้ก่อเหตุที่บริเวณสวนยางพาราข้างถนน จากนั้นเยาวชนกับผู้ต้องหาทั้งหมดก็พากันไปดื่มสุราต่อที่บ้านเพื่อน ครั้นวันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามจับกุม ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ พร้อมให้พาไปติดตามเอาอาวุธมีดในการกระทำผิดครั้งนี้ ส่วน (เยาวชนตามคำร้อง) และผู้ต้องหา ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ให้ถ้อยคำว่าได้ร่วมกระทำผิดในครั้งนี้ ต่อมาพนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดยโสธร ได้ฟ้อง (เยาวชน) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดยโสธร ในฐานะความผิด ร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผย หรือโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่งศาลได้ประทับฟ้องเป็นคดีหมายเลขดำที่ แต่ไม่ได้ฟ้อง (เยาวชนตามคำร้อง) ต่อศาลด้วย สำหรับ ผู้ต้องหาที่ ๒ และ ผู้ต้องหาที่ ๓ พนักงานอัยการจังหวัดยโสธร มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง แต่ผู้ร้องไม่เห็นด้วยจึงฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาผู้ต้องหาทั้งสองด้วยตนเอง ต่อศาลจังหวัดยโสธร เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๒ ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๓๑๒/๒๕๖๒ ซึ่งศาลจังหวัดยโสธรได้สำนวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีโจทก์มีมูล ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓, ๒๘๘, ๒๘๙, ๒๙๐ จึงมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๓ ให้ประทับฟ้องไว้พิจารณา

ข้อพิจารณา

พิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่า

(เยาวชนตามคำร้อง) ได้ใช้กำลังประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้ตาย แต่ขณะเกิดเหตุเยาวชนกับจำเลยทั้ง ๒ คนข้างต้นอยู่ร่วมกับ และหลังจากผู้ตายถูกแทงด้วยอาวุธมีดแล้ว ก็ได้หลบหนีไปจากที่เกิดเหตุพร้อมกันแต่คดีนี้ ผู้ร้อง ประสงค์จะฟ้องเยาวชนในฐานะความผิดร่วมกันฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓, ๒๘๘, ๒๘๙, ๒๙๐ แต่พยานหลักฐานที่ผู้ร้องนำมาแสดงต่อสถานพินิจไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เยาวชนกับพวกสมรู้ร่วมคิดและวางแผนเพื่อไปฆ่าผู้ตาย อีกทั้งพนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดยโสธรได้ฟ้อง ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดยโสธร ในฐานะความผิดร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ร่วมกันพาอาวุธ(มีดปลายแหลม) จึงยังไม่มีมูลตามคำร้องอันสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องเยาวชนต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดยโสธร ในฐานะความผิดร่วมกันฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๘ และมาตรา ๒๘๙ แต่มีมูลอันสมควรอนุญาตให้ ผู้ร้อง ฟ้องคดีอาญา (เยาวชน) เฉพาะฐานความผิดร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๒๙๐ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง....

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง
เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ในฐานความผิดร่วมกันฆ่า ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่ง
พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

(สำเนา)

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ

วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ซึ่งเป็นผู้ร้องและผู้รับมอบอำนาจจาก

ซึ่งเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายและมอานาจจัดการแทนผู้ตาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕ (๒) ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา เยาวชน ในข้อหากระทำความผิด โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๔๓, ๑๕๗ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครราชสีมา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย ผู้ร้อง พยานบุคคลและพยานเอกสาร ที่ผู้ร้องนำมาแสดงว่า เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์พ่วงข้าง ยี่ห้อฮอนด้า สีแดง เลขทะเบียน มาตามถนนสายบ้านวัด-บ้านคง บริเวณบ้านปอบิต ตำบลคูขุด อำเภอคง จังหวัดนครราชสีมา ผู้ตายได้จอดรถชิดขอบทางด้านซ้ายเพื่อรอเลี้ยวขวาข้ามถนนไปยังบ้านของผู้ตายเอง ซึ่งถนนดังกล่าวเป็นถนนลาดยาง ขนาด ๒ ช่องทางเดินรถ มีเส้นแบ่งช่องทางเดินรถ จากนั้นผู้ตายได้เร่งเครื่องรถจักรยานยนต์เพื่อข้ามทางเดินรถแต่ระหว่างที่ขับขี่มาล้ำเส้นแบ่งกึ่งกลางของถนนเข้าไปในอีกช่องทางเดินรถ โดยเป็นทางเดินรถเดียวกันกับ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งกำลังขับขี่รถจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า หมายเลขทะเบียน มีเพื่อนนั่งซ้อนท้ายมาด้วยกัน เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ขับขี่มาด้วยความเร็วในระยะกระชั้นชิด โดยมีได้ลดความเร็วให้ช้าลงและมีได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรจึงพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์พ่วงข้างของผู้ตายอย่างแรงและพลิกคว่ำ จนเป็นเหตุให้ร่างผู้ตายกระเด็นออกจากรถจักรยานยนต์พ่วงข้าง ผู้ตายไม่ได้สติและบาดเจ็บหลายแห่ง ทั้งศีรษะด้านหลังแตก แขนหักและขาหักผิดรูป จนกระทั่งถึงแก่ความตายเพราะพิษบาดแผลนั้น หลังเกิดเหตุฝ่ายเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ช่วยเยียวยาหรือสอบถามฝ่ายผู้ร้องเพื่อแสดงความรับผิดชอบแต่อย่างใด ฝ่ายผู้ร้องได้เดินทางไปพบพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรคง เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับคดี พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งเกี่ยวกับคดีดังกล่าวและจะนัดหมายทั้งสองฝ่ายเพื่อพูดคุยตกลงกันในภายหลัง ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๔ พนักงานสอบสวนได้นัดหมายให้ทั้งสองฝ่ายไปพบแต่ยังไม่ได้พูดคุยตกลงกัน พนักงานสอบสวนแจ้งว่า ผู้ตายเป็นฝ่ายประมาทและได้ปิดสำนวนคดีเรียบร้อยแล้ว ซึ่งพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งและรับคำร้องทุกข์ไว้เป็นคดีจราจรที่ ๑๓/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ผู้ร้องอ้างว่าพนักงานสอบสวนแจ้งว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดจากความประมาทของผู้ตาย ผู้ร้องไม่เห็นพ้องด้วยจึงขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา เพื่อฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ผู้ถูกกล่าวหา ในข้อหากระทำความผิดโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๔๓, ๑๕๗

/เมื่อพิเคราะห์...

เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ขณะเกิดเหตุถือว่าผู้ตายได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของพยานบุคคลจำนวน ๒ คน แต่พยานไม่ทราบแน่ชัดว่าในวันเกิดเหตุนั้นผู้ตายให้สัญญาณไฟเลี้ยวขวาหรือไม่ เนื่องจากไม่ได้สังเกต แต่ที่ผ่านมาผู้ตายจะชะลอรถและให้สัญญาณไฟเลี้ยวขวาเป็นประจำ แม้พยานทั้งสองจะรู้จักผู้ตายก็เพียงเพราะเปิดร้านอาหารและมีบ้านอยู่ใกล้กับจุดเกิดเหตุเท่านั้น ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่าพยานไม่ได้เป็นญาติของผู้ตายและเห็นเหตุการณ์ในวันดังกล่าวเท่านั้น ไม่มีผลประโยชน์ได้เสียกับฝ่ายใดที่จะต้องมีการพิสูจน์ให้เห็นว่าให้ถ้อยคำเพื่อช่วยเหลือผู้ตายให้พ้นผิด ประกอบกับรถจักรยานยนต์ของผู้ตายได้ขับเคลื่อนมาถึงขนาดลำเส้นแบ่งกึ่งกลางของถนนเข้ามาอีกช่องทางเดินรถแล้ว ซึ่งเป็นทางเดินเดียวกันกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่กำลังขับขี่รถจักรยานยนต์มุ่งตรงไป โดยมีเพื่อนนั่งซ้อนท้าย เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ขับเคลื่อนด้วยความเร็วในระยะกระชั้นชิดและมิได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร จนไม่สามารถหยุดหรือลดความเร็วของรถลงพอที่จะหลบหลีกไม่ชนรถคันอื่นหรือสิ่งอื่นใดที่เกิดขวางอยู่ข้างหน้าได้ทัน เพื่อให้รถจักรยานยนต์ของผู้ตายเลี้ยวขวาผ่านไปก่อน ซึ่งเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งของการกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้รถจักรยานยนต์ของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่และผู้ตายถึงแก่ความตาย แม้ผู้ตายจะขับลำเส้นแบ่งกึ่งกลางของถนนเข้ามาอีกช่องทางเดินรถซึ่งเป็นทางเดินเดียวกันกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาก็ตาม ก็ไม่อาจพิจารณาได้ในทันทีว่าการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นความผิด และการขับรถโดยประมาทของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวก็ไม่ตัดความสัมพันธ์ระหว่างการทำกระทำกับผลที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาก่อให้เกิดแก่ผู้ตาย ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการขับขี่รถโดยปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่น เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจำเป็นต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์และเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้เพียงพอก็ไม่ จึงอาจถือเป็นการขับรถโดยประมาทและกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓, ๑๕๗ หลังเกิดเหตุ ฝ่ายผู้ร้องได้ติดต่อพูดคุยเพื่อตกลงเรื่องค่าสินไหมทดแทน แต่ฝ่ายเยาวชนไม่ยินยอมชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้ฝ่ายผู้ร้อง อีกทั้งพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งความร้องทุกข์ตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แต่ยังไม่มีการฟ้องร้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาต่อศาล กรณีจึงมีมูลอันควรอนุญาตให้

(ผู้รับมอบอำนาจ

) ผู้ร้อง ฟ้องดำเนินคดีอาญา

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครราชสีมา ในข้อหาขับรถโดยประมาทและกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ แต่ไม่มีเหตุอนุญาตให้ฟ้องคดีอาญากับเยาวชนต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครราชสีมา ในความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓, ๑๕๗ เนื่องจากความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นความผิดที่รัฐมีหน้าที่ดำเนินการกับผู้กระทำผิด ผู้เสียหายซึ่งถูกเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาขับรถชนมิใช่ผู้เสียหายในความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าว

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ในฐานะความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.

๒๕๒๒ ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

(สำเนา)

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ

วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ที่ ๑

ที่ ๒

ที่ ๓ และ

ที่ ๔ ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ในความผิดฐานพบบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๘ ทวิ ความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ และความผิดฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ และมาตรา ๓๖๕ (๓) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้องทั้งสี่และพยานเอกสารว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ เมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ ผู้ร้องที่ ๑ ได้รู้จักกับ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา จากการแนะนำของเพื่อนในกลุ่ม จากนั้นได้คบหากันในฐานะคนรักเรื่อยมา จนกระทั่งมีเพศสัมพันธ์ด้วยความสมัครใจที่ห้องพักของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ ผู้ร้องที่ ๑ และเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้นัดพบเพื่อไปเที่ยวด้วยกัน จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกาของวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ไปส่งผู้ร้องที่ ๑ ที่บ้านเช่าหลังดังกล่าวและมีเพศสัมพันธ์กันภายในห้องนอนของผู้ร้องที่ ๑ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๔.๓๐ นาฬิกา ผู้ร้องที่ ๒ พบผู้ร้องที่ ๑ และเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาอนอนหลับอยู่ภายในห้องนอน จึงให้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแจ้งบิดามารดาเพื่อรับผิดชอบต่อการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา หลังเกิดเหตุผู้ร้องที่ ๑ กับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหายังคงคบหากันในฐานะคนรักและมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อยมา เมื่อผู้ร้องที่ ๑ สอบถามเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาว่าบิดามารดาของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาทราบความสัมพันธ์ดังกล่าวหรือไม่ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าแจ้งให้ทราบแล้วแต่บายเบี่ยงที่จะพาบิดามารดามาพบกับผู้ร้องที่ ๒ และผู้ร้องที่ ๓ ต่อมาภายหลังผู้ร้องที่ ๑ กับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาคบหากันฉันทันคนรักเป็นระยะเวลาประมาณ ๑ ปีเศษ จึงเลิกร้างกันเนื่องจากเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเริ่มมีคนรักใหม่ แต่หลังจากเลิกร้างกันไม่นานนัก ผู้ร้องที่ ๒ พบความผิดปกติของผู้ร้องที่ ๑ ชื่ออุปกรณ์ตรวจการตั้งครรภ์มาตรวจปัสสาวะ ผลการตรวจปรากฏว่าผู้ร้องที่ ๑ กำลังตั้งครรภ์ หลังจากพบแพทย์เพื่อฝากครรภ์คลินิกใกล้บ้าน แพทย์แจ้งว่าอายุครรภ์ประมาณ ๖ เดือน ผู้ร้องที่ ๑ จึงติดต่อไปยังเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาและผู้ปกครองเพื่อแจ้งให้ทราบแต่ผู้ปกครองของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธความรับผิดชอบ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ผู้ร้องที่ ๒ ผู้ร้องที่ ๔ และสามผู้ร้องที่ ๔ (ทนายความผู้รับมอบอำนาจ) ได้พาผู้ร้องที่ ๑ แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งพนักงานสอบสวนได้จัดทำใบนำส่งให้ผู้ร้องที่ ๑ ไปตรวจหาร่องรอยการถูกข่มขืนกระทำชำเราที่โรงพยาบาลตำรวจ แต่ผู้ร้องที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการตามคำแนะนำของพนักงานสอบสวน โดยให้เหตุผลว่าขณะนั้นผู้ร้องที่ ๑ กำลังตั้งครรภ์และ

/เหตุการณ์...

เหตุการณ์ดังกล่าวล่วงเลยมาเป็นเวลา ๑ ปีเศษแล้ว จนกระทั่งผู้ร้องที่ ๑ คลอดบุตรชาย ผู้ร้องที่ ๑ ไม่ประสงค์จะอยู่กินร่วมกันฉันสามีภริยากับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา แต่เห็นว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับบิดามารดาผู้ถูกกล่าวหา ไม่ได้แสดงความรับผิดชอบกับการกระทำที่เกิดขึ้นกับผู้ร้องที่ ๑ แต่อย่างใด ผู้ร้องที่ ๑ - ๓ เป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูบุตรเพียงฝ่ายเดียว ผู้ร้องทั้งสองจึงขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อขออนุญาตฟ้องคดีอาญา ‘ | เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ในข้อหาพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา ตามมาตรา ๒๓๘ ทวิ ความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อทำหรือเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ และความผิดฐานบุกรุกเคหสถาน ในเวลากลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ และมาตรา ๓๖๕ (๓) และมาตรา ๙๑

เมื่อพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ร้องที่ ๑ กับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนรักกัน และผู้ร้องที่ ๑ อ้างว่าได้ร่วมประเวณีกันหลายครั้งด้วยความยินยอมของผู้ร้องที่ ๑ พฤติการณ์แสดงว่าผู้ร้องที่ ๑ ยินยอมไปกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาและร่วมประเวณีกัน ภายหลังเลิกร้างกันปรากฏว่าผู้ร้องที่ ๑ กำลังตั้งครรภ์อายุครรภ์ประมาณ ๖ เดือน จึงแจ้งให้ผู้ปกครองของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาทราบแต่ถูกปฏิเสธความรับผิดชอบ ขณะเกิดเหตุผู้ร้องที่ ๑ อายุ ๑๗ ปีเศษ พฤติการณ์อาจรับฟังได้ว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาพาผู้ร้องที่ ๑ ซึ่งขณะนั้นมีสถานะเป็นผู้เยาว์อายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา ตามมาตรา ๒๓๘ ทวิ วรรคหนึ่ง แต่เนื่องจากความผิดดังกล่าวเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๓๘ ทวิ ซึ่งตามวรรคท้าย บัญญัติไว้ว่าความผิดตามวรรคหนึ่งและวรรคสามกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีถือเป็นการผิดอันยอมความได้ซึ่งความผิดอันยอมความได้ดังกล่าวหากผู้เสียหายหรือผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์มิได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนภายใน ๓ เดือน นับแต่วันที่อยู่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีเป็นอันขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๖ แต่การที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้นัดพบกับผู้ร้องที่ ๑ ถือว่าเป็นการพาหรือแยกผู้ร้องที่ ๑ ออกจากอำนาจปกครองดูแลของบิดามารดา ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาผู้ร้องที่ ๑ ถูกรวบจนหรือถูกกระทบกระเทือน โดยบิดามารดาผู้ร้องที่ ๑ ไม่รู้เห็นยินยอมด้วย อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาผู้ร้องที่ ๑ นอกจากนี้พฤติการณ์ที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไปเที่ยวกับผู้ร้องที่ ๑ และมาส่งผู้ร้องที่ ๑ ในเวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา อีกทั้งยังเข้าไปภายในห้องนอนของผู้ร้องที่ ๑ พฤติการณ์แสดงให้เห็นว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ทำการพรากผู้เยาว์ (ผู้ร้องที่ ๑) ไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้ร้องที่ ๑ ยินยอมแต่ก็เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร และแม้บิดามารดาของผู้ร้องที่ ๑ จะไม่ได้ติดตามขณะที่ผู้ร้องที่ ๑ ออกจากบ้านไปกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ตามแต่ยังคงถือว่าผู้ร้องที่ ๑ อยู่ในอำนาจปกครองของบิดามารดา การที่ผู้ร้องที่ ๑ พาเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไปนอนค้างคืนที่บ้านเช่าของผู้ร้องที่ ๔ โดยผู้ร้องที่ ๑ เต็มใจและยินยอม ถือได้ว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหากระทำการอันไม่สมควรทางเพศต่อผู้ร้องที่ ๑ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจึงมีความผิดฐานพรากผู้ร้องที่ ๑ ไปจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ วรรคแรก เพราะการพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารจะโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่ก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติว่าเป็นความผิดทั้งสองกรณี และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาบุกรุกเข้าไปในบ้านเช่าของผู้ร้องที่ ๔ ในเวลากลางคืน เพื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้ร้องที่ ๑ โดยผู้ร้องที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้เช่าบ้านที่เกิดเหตุไม่ได้ยินยอม แม้ว่าบ้านหลังดังกล่าวจะเป็นการทำสัญญาเช่าบ้านกับผู้ร้องที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้เช่ามีสิทธิครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายในทรัพย์สินที่เช่า ถือได้ว่าการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นการเข้าไปโดยไม่มีเหตุอันสมควร มีความผิดฐานบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ และมาตรา ๓๖๕ (๓)

/แต่ปรากฏ...

แต่ปรากฏพยานหลักฐานว่า เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องได้ดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว จึงถือได้ว่าผู้ร้องได้ใช้สิทธิตามกระบวนการปกติและปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้าแต่อย่างใด ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงยังไม่มีเหตุที่จะต้องขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อให้

ที่ ๑

ที่ ๒

ที่ ๓ และ

ที่ ๔ ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างใด

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องทั้งสี่ยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้อง

เยาวชน เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา

ที่ / ๒๕๖๔

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ

วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้

ผู้เสียหาย ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

ในข้อหาหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ และความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑) ต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

มูลกรณี

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง พยานบุคคลและพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้ร้องได้รู้จักคู่ครองของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาชื่อ

ไม่ทราบชื่อสกุลจริง อายุประมาณ ๒๒ ปี ขณะที่ผู้ร้องไปเที่ยวสถานบันเทิงแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา จึงได้แลกเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่เพื่อติดต่อพูดคุยกัน โดยผู้ร้องเข้าใจว่า

มีสถานภาพโสด หลังจากนั้น ได้ติดต่อพูดคุยกับผู้ร้องเรื่อยมา โดยไม่มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวแต่อย่างใด ต่อมาผู้ร้องทราบว่า มีคู่ครองแล้วคือ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจึงเลิกติดต่อกับ

จากนั้นเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ส่งข้อความผ่านทางแอปพลิเคชันเฟสบุ๊คถึงผู้ร้องเพื่อสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับ อยู่บ่อยครั้ง ซึ่งทุกครั้งผู้ร้องจะแจ้งว่าจบความสัมพันธ์กับ

นานแล้ว และได้ติดต่อพูดคุยกันอีก กระทั่งประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๖๒ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้โพสต์ข้อความแบบสาธารณะผ่านทางแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค โดยกล่าวถึงผู้ร้องว่ายังติดต่อพูดคุยกับ

ซึ่งเป็นคู่ครองของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาโดยตลอด เมื่อเพื่อนของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาคอมเมนต์ในโพสต์ดังกล่าว เพื่อสอบถามตัวบุคคลที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาพาติดพันถึง เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจึงได้ใช้โปรแกรมจับภาพ

หน้าจอ (Capture) ถ่ายภาพโปรไฟล์ของผู้ร้องจากแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค พร้อมโพสต์ภาพดังกล่าวลงในคอมเมนต์ให้เพื่อนเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ผู้ร้องจึงปิดกั้นการติดต่อทั้ง

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาและ ในแอปพลิเคชันเฟสบุ๊คและไม่ได้ติดต่อพูดคุยอีก ต่อมาวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ผู้ร้องไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู (การฝึกสอน) โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ ตำบล

โคกสูง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๓ เพื่อนผู้ร้องได้แจ้งให้ทราบว่า พบเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาโพสต์ภาพของผู้ร้องพร้อมกับข้อความแบบสาธารณะผ่านทาง

แอปพลิเคชันเฟสบุ๊คด้วยข้อความระบุว่า “คุณครูคนที่น่ารักคะ ผัวเขาเขาได้เบานะ บล็อกได้แต่ไม่เลิกยุ่งหรือคุยกับผัวเขาเอง ไม่โดนอะไรคงไม่ใช่หรือ มีผัวแล้วก็เบานะคะ เรื่องนี้ยิ่งควรเบาเลย เดี่ยวฟ้องแม่ผัวเลยนะ

/มีลูกสะใภ้...

มีลูกสะใภ้แบบนี้ ไม่น่ารักเลยนะคะ #แอบมองอยู่นะจ๊ะ #เดียวไว้เจอกันจำคิดถึง” ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้โพสต์ภาพของผู้ร้องแบบสาธารณะผ่านทางแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ก โดยบัญชีผู้ใช้งานของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา พร้อมระบุข้อความประกอบภาพดังกล่าวว่า “ใครเพื่อนมันก็เอาไปให้มันอ่านนะแล้วให้มันมาตอบไลน์ด้วย คุ้ยดีด้วยแล้วบล็อกกู เดียวเจอกูร้ายใส่แน่ อนาคตมันได้พังเพราะน้ำมือกูแน่แหละ เตรียมตัวโดนสั่งย้ายกลับได้เลยจ๊ะครูฝน นักศึกษาฝึกสอน ร.ร.บุญเหลือ” จากนั้นมีนักเรียนที่ผู้ร้องฝึกประสบการณ์สอนได้ใช้โปรแกรมจับภาพหน้าจอ (Capture) ถ่ายภาพส่วนที่เป็นข้อความหมิ่นประมาทจากแอปพลิเคชันเฟสบุ๊กที่คาดว่าโพสต์ดังกล่าวระบุถึงตัวผู้ร้องและส่งให้ผู้ร้องดู พร้อมทั้งสอบถามว่า “ใช่ครูไหมคะ” เมื่อผู้ร้องเข้าสอนในชั้นเรียนที่มีนักเรียนคนดังกล่าวด้วย นักเรียนในชั้นเรียนต่างมีปฏิกิริยาเปลี่ยนไปจากเดิมมาก โดยต่างคิดว่าผู้ร้องมีพฤติกรรมเชิงชู้สาวตามที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาใส่ความ การกระทำดังกล่าวทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ร้องไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาใส่ความให้คนทั่วไปได้รับรู้ ซึ่งการกระทำดังกล่าวส่งผลให้ผู้ร้องเสียสุขภาพจิต เพราะเกรงว่าจะเกิดอันตรายในเรื่องของความไม่ปลอดภัยในชีวิต โดยเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่หยุดการกระทำดังกล่าว ยังคงโพสต์ข้อความแบบสาธารณะผ่านทางแอปพลิเคชันเฟสบุ๊กทำนองด่าทอและใส่ความผู้ร้องเรื่อยมา และในวันเดียวกันผู้ร้องได้ไปพบพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมา เพื่อขอแจ้งความไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๓ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ส่งข้อความผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์เพื่อพุดคุยกับมารดาของคนที่รักผู้ร้อง โดยกล่าวว่าผู้ร้องมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับคู่ครองของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาและชายอื่นด้วย ซึ่งมารดาของคนที่รักผู้ร้องได้เก็บภาพบทสนทนาดังกล่าวโดยใช้โปรแกรมจับภาพหน้าจอ (Capture) ถ่ายภาพส่วนที่เป็นข้อความหมิ่นประมาทจากแอปพลิเคชันไลน์ส่งให้ผู้ร้องดู ทำให้มารดาของคนที่รักผู้ร้องมองผู้ร้องว่ามีพฤติกรรมไม่เหมาะสม นอกจากนี้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ยังส่งข้อความไปให้เพื่อนของผู้ร้องเพื่อให้ผู้ร้องเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้ร้องได้ปรึกษาทนายความและดำเนินการเพื่อฟ้องคดีอาญากับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา โดยวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๓ ทนายความได้พาผู้ร้องไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมา เพื่อดำเนินคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาอีก ต่อมาวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๓ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ยังคงไม่หยุดการกระทำดังกล่าว โดยใส่ความผู้ร้องต่อลูกค้าที่มาเที่ยวสถานบันเทิงที่ผู้ร้องประกอบอาชีพรับจ้างอยู่ ในทำนองว่าผู้ร้องมีพฤติกรรมเสียหายเชิงชู้สาว ทำให้ลูกค้าและคนรอบข้างมองผู้ร้องไม่ดี ซึ่งการกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นการใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง และเป็นการหมิ่นประมาท โดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษรกระทำโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือโดยกระทำการปาวประกาศด้วยวิธีอื่น ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหายต่อหน้าที่การงาน การเรียน ครอบครัว เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้ร้องจึงมีความประสงค์ฟ้องคดีอาญาเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นเยาวชนและให้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาชดเชยค่าเสียหายเป็นเงินไม่ต่ำกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาสำนึกในสิ่งที่ตนกระทำและหยุดการกระทำการดังกล่าวต่อผู้ร้องและบุคคลอื่น

เนื่องจากการดำเนินการฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนอาจใช้ระยะเวลานาน คดีอาจล่าช้าเกินควร หากปล่อยไปอาจส่งผลเสียต่อผู้ร้องและบุคคลรอบข้าง ประกอบกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาไม่หยุดกระทำการอันทำให้ผู้ร้องเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้ร้องจึงขออนุญาตฟ้องคดีเองโดยมอบอำนาจให้นายชนาธิป มาติ ทนายความ ยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตฟ้องเยาวชนต่อศาลเยาวชนและครอบครัว

ในข้อหา...

ในข้อหาหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา และนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อพิเคราะห์แล้ว การกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ถือเป็นการใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง และเป็นการหมิ่นประมาท โดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษรกระทำโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือโดยกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่น เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ แต่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑) ที่บัญญัติว่า “นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย แก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา” กรณีดังกล่าวกฎหมายบัญญัติกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จว่าต้องไม่เป็นการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญาด้วยจึงจะเข้าเกณฑ์เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าการกระทำของเยาวชนครบองค์ประกอบความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๘ การกระทำของเยาวชนย่อมไม่เข้าหลักเกณฑ์ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ (๑) จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงถือว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่น่าเชื่อได้ว่าเยาวชนกระทำความผิดตามคำร้องจริง แต่ขั้นตอนและระยะเวลาการดำเนินการฟ้องคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาอาจดำเนินการล่าช้าเกินควร หากปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปอาจส่งผลกระทบต่อผู้ร้องและบุคคลรอบข้างมากกว่านี้และเพื่อปกป้องรักษาสีทธิเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย จึงมีเหตุอันสมควรที่จะพิจารณาอนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ในข้อหาหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ ได้ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่ไม่มีเหตุอนุญาตให้ฟ้องคดีอาญากับเยาวชนต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครราชสีมา ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔

อนึ่ง คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตฟ้องนางสาวอภิรดี เหมือนขุนทด เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ตามมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครนายก

ที่ ๖๕ / ๒๕๕๙

ราย

ผู้แทนโดยชอบธรรมของ

ผู้ร้อง

ความอาญา

คดีนี้

ผู้แทนโดยชอบธรรมของ

ผู้ร้อง ได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

ที่ ๑

ที่ ๒

เป็นคดีอาญา ข้อหาหรือฐานความผิด ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปีซึ่งไม่ใช่ภรรยาตน โดยใช้กำลังประทุษร้ายอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๗๗ , พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓ โดยได้บรรยายข้อเท็จจริงในคำฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสองได้ บังอาจร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายกล่าวคือ จำเลยทั้งสองได้บังอาจร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา (เกิดวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔) อายุ ๑๓ ปีเศษ ซึ่งมีใช้ภรรยาของจำเลยทั้งสอง โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันจับ

กรอกเหล้าจนมึนเมาขาดสติ และพา

เข้าโรงแรมน็อค

โดยที่

ไม่ยินยอม แล้วจำเลยทั้งสองได้ผลักดันข่มขืนกระทำชำเรา

จนสำเร็จความใคร่ อันมีลักษณะเป็นการโทรม

ทั้งนี้

ไม่ยินยอมแต่อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก ตามมาตรา ๙๙ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ทางการสืบสวนสอบสวน ผู้ร้องนำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เวลาหลังเลิกเรียน ระหว่างที่

เดินทางกลับจากทำรายงานที่บ้านเพื่อนโดยขับซิ่งรถจักรยานยนต์

ยี่ห้อยามาฮา ซูโมเอ็กซ์ ซีลัม ทะเบียนหมายเลข

มาตามถนนเพื่อที่จะกลับ

บ้านพักได้มี

ได้ขับซิ่งรถจักรยานยนต์สวนมา

และได้บังคับให้

หยุดรถจักรยานยนต์ แล้ว

ได้นั่งคร่อม

รถจักรยานยนต์

แล้วบอกกับ

ให้นั่งซ้อนท้ายเพื่อจะขับซิ่งรถพาเดินทางไปส่งที่

บ้านพัก ส่วน

ได้ขับซิ่งรถจักรยานยนต์อีกคันติดตามมา แต่เมื่อมาถึงปากทางเข้าหมู่บ้าน

กลับไม่เลี้ยวแต่ขับขี่มุ่งหน้าไปทางอื่นซึ่ง

ก็สอบถามและใช้มือดึงศรีษะ

เพื่อให้ไปส่งที่บ้านเนื่องจากเกรงมารดาจะดุเพราะเป็นเวลามืดค่ำแล้ว แต่

ได้บอกกับ

ว่าไปเที่ยวกับพี่ก่อนค่อยเดินทางกลับบ้าน จากนั้น

ขับซิ่งรถจักรยานยนต์มุ่งหน้า

/ไปที่อ่างเก็บน้ำ...

ไปที่อ่างเก็บน้ำห้วยปรือ ตำบลเขาพระ อำเภอเมืองนครนายก ระหว่างทาง ได้ให้ ช้อเปียร์
 ไม่ทราบยี่ห้อจำนวนสามขวดพร้อมแก้วพลาสติกสองใบ ก่อนเดินทางไปถึงอ่างเก็บน้ำเมื่อไปถึง ได้
 ดื่มเปียร์ร่วมกับ ด้วยแก้วพลาสติกใบเดียวกันส่วนแก้วพลาสติกอีกใบ ได้รับและบังคับกรอก
 เปียร์ให้ ดื่ม เริ่มมีเมามาและได้บอกกับ ว่าปวดปัสสาวะอยากเข้า
 ห้องน้ำ บอกว่าไม่มีห้องน้ำให้รีบดื่มให้หมดจะได้รีบกลับและไปเข้าห้องน้ำ เมื่อเปียร์ทั้งสามขวดหมด
 ได้พุงให้ ขึ้นรถจักรยานยนต์แล้วนำเสื้อคลุมที่เตรียมมาให้
 สวมใส่เพื่อปกปิดชุดนักเรียน ส่วน บัชรจักรยานยนต์อีกคัน และมุ่งหน้าเข้าตัวเมืองนครนายก โดย
 ขณะนั้นเด็กหญิงวรรณพรมีอาการมีเมามากเมื่อมาถึงโรงแรมนิตา พร้อมกับ ได้ขอเช่า
 ห้องจำนวนสองห้อง จากนั้น ได้พุง เข้าไปยังห้องหนึ่งส่วน เข้า
 อีกห้องหนึ่ง ระหว่างนั้น พอรู้สึกตัวบ้างได้สอบถาม ถึงเหตุผลที่พามาที่โรงแรมโดย
 อ้างว่าพามาเข้าห้องน้ำ จากนั้น ก็หมดสติไป ต่อมาไม่นานนักได้มีแม่บ้านของ
 โรงแรมได้มาเคาะเรียกที่ห้องเช่าแล้วเด็กหญิงวรรณพรได้ยืนว่าได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจและญาติเด็กนักเรียนหญิง
 มาตามขอให้เยาวชนทั้งสองพาเด็กนักเรียนออกไปจากโรงแรม ซึ่ง ได้บอกกับผู้ร้องว่าขณะนั้น
 ตนรู้สึกตัวและพบว่าตะขอกระโปรงนักเรียนหลุดออกและรู้สึกเจ็บที่อวัยวะเพศ ส่วน ยืนอยู่
 ด้านหน้าใส่กางเกงบอกระหว่างนั้น ได้ขับจักรยานยนต์ออกจากโรงแรมเพื่อ
 เดินทางจะไปส่ง เมื่อบิดาเลี้ยงของ ได้ขับรถยนต์มิตซูบิชิ มิราจัน พาผู้ร้อง
 และยาย รอคอยติดตามหา เมื่อขับรถยนต์มาถึงหน้าวัดศรีจุฬาผู้ร้องสังเกตเห็น
 ว่ามีชายวัยรุ่นขับจักรยานยนต์ของ ให้ นั่งซ้อนท้าย และวัยรุ่นชายอีกคน
 หนึ่งขับจักรยานยนต์อีกคันหนึ่งติดตามมา ผู้ร้องจึงให้บิดาเลี้ยงของ ขับรถยนต์ปาดหน้า
 รถจักรยานยนต์ที่เยาวชนทั้งสองขี่มาโดยคันแรก ขับขี่ นั่งซ้อนท้าย ส่วนอีกคัน
 เป็นผู้ขับขี่(ทราบชื่อเยาวชนทั้งสองในภายหลัง) แต่ด้วยความคล่องตัวของรถจักรยานยนต์และด้วย
 ความไม่คุ้นเส้นทางของบิดาเลี้ยงทำให้ทั้งสองพาผู้เยาว์หลบหนีไปได้ จากนั้นบิดาเลี้ยง ผู้ร้อง
 และมารดาผู้ร้องก็พยายามขับรถยนต์ออกติดตามโดยออกไปติดตามที่บ้านเพื่อน ที่ออกไปทำ
 รายงานร่วมกันจำนวนหลายคนแต่มีบางคนให้ข้อมูลว่า ส่งตนที่บ้านแล้วก็ขับขี่
 รถจักรยานยนต์เดินทางกลับบ้านไปนานแล้ว และด้วยความไม่คุ้นเคยเส้นทางของบิดาเลี้ยง
 กับผู้ร้องจึงยุติการติดตามในเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ของวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จากนั้นบิดาเลี้ยง
 ผู้ร้อง และมารดาผู้ร้องได้เดินทางไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สถานีตำรวจภูธรคลองหลวงเพื่อ
 ขอให้เจ้าหน้าที่ออกติดตามหรือช่วยสกัดจับ ต่อมาผู้ร้องได้ติดตามจนพบกับผู้เยาว์ และสอบถามเหตุการณ์จาก
 ผู้เยาว์ซึ่งเมื่อทราบข้อเท็จจริงจากผู้เยาว์แล้ว ผู้ร้องเห็นว่าเกิดความเสียหายกับผู้เยาว์แล้ว ในเวลาประมาณ
 ๐๘.๐๐ น. ผู้ร้องพร้อมบิดาเลี้ยง พา ไปแจ้งความดำเนินคดีกับ
 ที่สถานีตำรวจภูธรคลองหลวง และพนักงาน
 สอบสวนได้ส่งตัว ไปเข้ารับการตรวจร่างกายเพื่อหาร่องรอยการถูกข่มขืน
 โดยผู้ร้องยอมรับว่าขณะแจ้งความยังไม่แน่ใจว่าบุตรสาวจะถูกข่มขืนหรือไม่เนื่องจาก พุดจา
 วกวนระหว่างที่อยู่โรงแรมร่วมกับเยาวชนทั้งสอง แต่พนักงานสอบสวนแจ้งว่าหากผลการตรวจของแพทย์

/ ออกมาว่า...

ออกมาว่ามีการถูกข่มขืนหรือเกิดการร่วมเพศจริงพนักงานอัยการจะสั่งให้มีการสอบเพิ่มเติมอยู่แล้ว ด้วยความที่ผู้ร้องกับมารดาผู้ร้องไม่รู้กฎหมายจึงจำเป็นต้องรอผลการตรวจร่างกายตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมาช่วงสายของวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจดงละคร ได้ส่งตัว

ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลนครนายก และพนักงานสอบสวนได้แจ้งกับผู้ร้องว่าในชั้นนี้พนักงานสอบสวนจะแจ้งข้อกล่าวหาเยาวชนทั้งสองในข้อหา ร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร พาเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร กระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจยังแจ้งอีกว่าให้รอผลการตรวจจากแพทย์ที่โรงพยาบาลก่อนแล้วจะแจ้งให้ทราบถึงขั้นตอนในการดำเนินการต่อไป เมื่อผู้ร้องพา

ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลก็ได้รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลและให้รอผลการตรวจซึ่งโรงพยาบาลจะแจ้งพนักงานสอบสวนต่อไป หลายวันต่อมาผู้ร้องพยายามสอบถามพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนเรื่อยมาเกี่ยวกับผลการตรวจร่างกายโดยแพทย์ ต่อมาเมื่อต้นเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘ จำวันที่ไม่ได้แน่ชัด ผู้ร้องได้สอบถามผลการตรวจร่างกาย

จากพนักงานสอบสวนได้ความว่าพนักงานสอบสวนได้ส่งผลการตรวจให้พนักงานอัยการแล้วหากประสงค์ทราบรายละเอียดให้ผู้ร้องไปสอบถามที่สำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ได้มีหนังสือจากสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายกแจ้งสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนโดยให้ยื่นคำร้องต่อศาลก่อน เริ่มสืบพยานหรือก่อนศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดคดี โดยระบุให้ยื่นในวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้ร้องพร้อม

ไปสอบถามเจ้าหน้าที่สำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวแล้วได้รับแจ้งว่าให้ไปยื่นคำร้องต่อศาลในวันดังกล่าว แต่เมื่อถึงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้ร้องพร้อมด้วย

ได้เดินทางไปศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก ระหว่างที่อยู่ในห้องพิจารณาผู้ร้องจึงทราบว่าผลการตรวจร่างกายของแพทย์ระบุว่า

อาจถูกข่มขืน และรายงานผลการตรวจ

บาดเจ็บหรือศพ แพทย์ได้ตรวจและมีความเห็นกรณีพบว่าการตรวจภายในมีรอยฉีกขาด ๐.๕ ซม. ไม่มีรอยเลือดออก เยื่อพรหมจรรย์มีรอยฉีกขาดใหม่ การตรวจห้องปฏิบัติการตรวจไม่พบ

อสุจิและสารคัดหลั่งเพศชาย และแพทย์ยังมีความเห็นว่าอาจจะผ่านการมีเพศสัมพันธ์มา ผู้ร้องจึงขังใจว่าทำไมเจ้าหน้าที่ไม่ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสองในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา ด้วยความเครียดและความเสียใจเมื่อผู้พิพากษาสอบถามเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนว่าผู้เสียหายประสงค์เรียกร้องจากผู้ต้องหาทั้งสองเป็นจำนวนเงินเท่าใดจึงจะเหมาะสม ผู้ร้องจึงบอกไปว่ามีความประสงค์เรียกร้องเป็นเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาทถ้วน) ผู้พิพากษาจึงแจ้งว่าจำเลยทั้งสองอยู่ระหว่างการศึกษาล่าเรียนคงไม่สามารถจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้ได้ตามจำนวนที่ผู้เสียหายแจ้งความประสงค์ แต่หากประสงค์เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเงินที่มากจะต้องไปยื่นฟ้องเป็นคดีแพ่งต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาเพื่อเรียกร้องจากบิดามารดาของจำเลยทั้งสองต่อไป จากนั้นศาลก็แจ้งว่าให้มาฟังคำตัดสินในวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๙ แต่เมื่อผู้ร้องพร้อมด้วย

ไปศาลตามที่นัดไว้ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ศาลว่าคดีนี้มีการพิพากษาไปแล้วเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ โดยศาลพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคสอง, ๒๘๓ ทวิ วรรคสอง, ๓๑๗ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่สองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑

ขณะกระทำความผิดจำเลยทั้งสองต่างมีอายุ ๑๗ ปีเศษ ลดมาตราส่วนให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๕ ฐานโดยไม่มีเหตุสมควรร่วมกันพรากเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุกคนละ ๓ ปี และปรับคนละ ๕,๐๐๐ บาท ความผิดฐานร่วมกันพาเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสอง กับความผิดฐานร่วมกันกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะไม่สามารถขัดขืนได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคสอง เป็นการกระทำความผิดผิดกฎหมายหลายบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคสอง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักสุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุกคนละ ๓ ปี และปรับคนละ ๕,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดกระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ฐานโดยไม่มีเหตุสมควรร่วมกันพรากเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุกคนละ ๑ ปี ๖ เดือน และปรับคนละ ๒,๕๐๐ บาท ฐานร่วมกันกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะไม่สามารถขัดขืนได้ จำคุกคนละ ๑ ปี ๖ เดือน และปรับคนละ ๒,๕๐๐ บาท รวมจำคุกคนละ ๒ ปี ๑๒ เดือน และปรับคนละ ๕,๐๐๐ บาท เมื่อคำนึงถึงอายุ ประวัติความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพนิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อม ทั้งสภาพความผิด ประกอบรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนของสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครนายก ซึ่งจำเลยที่สองและผู้ปกครองไม่ค้าน เห็นว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองร้ายแรง และกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมและประชาชน แต่อย่างไรก็ดียังเชื่อว่าเหตุที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดก็เพราะความเยาว์วัย ทั้งยังขาดความดูแลเอาใจใส่ จำเลยทั้งสองยังอยู่ในวัยที่จะแก้ไขปรับปรุงตัวได้ เพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของจำเลยทั้งสอง อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ และพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔๔ จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี และกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติดังนี้

๑. ให้จำเลยทั้งสองตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้จบการศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระหว่างระยะเวลารอการลงโทษให้จำเลยทั้งสองไปรายงานตัวต่อผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก ทุก ๔ เดือนต่อครั้ง ภายในระยะเวลา ๒ ปี โดยให้นำผลการศึกษามาแสดง และให้ตรวจปัสสาวะจำเลยทั้งสองเพื่อหาสารเสพติดทุกครั้งไปรายงานตัว

๒. ห้ามจำเลยทั้งสองเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษ สิ่งมีเมาหรือสิ่งเสพติดให้โทษทุกชนิด ห้ามเที่ยวเตร่ยามวิกาล ห้ามเล่นการพนันและห้ามมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความผิดอาญาในลักษณะเดียวกับคดีนี้

๓. ห้ามจำเลยทั้งสองขับซึรดจักรยานยนต์ในยามวิกาลเว้นแต่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง

๔. ให้จำเลยทั้งสองเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อแก้ไขฟื้นฟูปรับเปลี่ยนความประพฤติตามที่ศาลกำหนดอย่างน้อย ๑ กิจกรรม ให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี เว้นแต่ศาลมิได้กำหนดกิจกรรมให้จำเลยทั้งสองเข้าภายในกำหนดดังกล่าว

หากจำเลยคนใดไม่ชำระค่าปรับให้ส่งตัวจำเลยนั้นไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรม

/ เด็กและเยาวชน...

เด็กและเยาวชนเขต ๑๐ มีกำหนด ๕๐ วัน ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔๕./

ครบกำหนดเวลาอุทธรณ์คดีเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๙ โจทก์หรือผู้เสียหายไม่ได้อุทธรณ์ภายในระยะเวลา แต่ผู้เสียหายประสงค์จะปกป้องบุตรสาวให้ถึงที่สุด และเรียกร้องความเป็นธรรม เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๙ ผู้เสียหายพร้อมด้วยทนายความได้ไปยื่นคำฟ้องเยาวชนทั้งสองรายที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก แต่เจ้าหน้าที่ศาลแจ้งว่าจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจก่อนจึงจะดำเนินการตามกฎหมายได้ ผู้ร้องจึงได้ยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครนายก ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อขออนุญาตฟ้อง อายุ ๑๗ ปีเศษ และ

อายุ ๑๖ ปีเศษ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก ในข้อหา ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ซึ่งไม่ใช่ภรรยาตน โดยใช้กำลังประทุษร้าย อันมีลักษณะโหดร้ายทารุณ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๗๗, พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา(ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓ เพื่อจะได้นำผลคดีอาญาไปฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายเป็นคดีแพ่งในลำดับถัดไป

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครนายก พิจารณาแล้วเห็นว่ามิควรจะต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ ๑ ผู้ร้องสามารถยื่นคำฟ้องแทนผู้เยาว์ได้หรือไม่ เห็นว่า ผู้ร้อง
เป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของ ผู้เสียหาย จึงเป็นผู้แทนโดยชอบธรรม
สามารถยื่นฟ้องคดีแทนผู้เสียหายได้

ประเด็นที่ ๒ คดียังไม่ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๕

ประเด็นที่ ๓ จากข้อเท็จจริงคดีนี้ ความผิดเกิดหรือเชื่อว่าได้เกิดในท้องที่จังหวัดนครนายก ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายก ที่จะสามารถชำระคดีได้

ประเด็นที่ ๔ ผู้จะถูกฟ้องคดีคือ เกิดเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน
๒๕๔๐ ขณะเกิดเหตุอายุ ๑๗ ปีเศษ และ เกิดเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๑ ขณะ
เกิดเหตุอายุ ๑๖ ปีเศษ ทั้งสองอายุขณะต้องหาว่ากระทำความผิดอยู่ในเกณฑ์เยาวชนตามพระราชบัญญัติศาล
เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเด็นที่ ๕ คดีมีมูลหรือไม่ เมื่อได้พิจารณาจากพยานเอกสารอันได้แก่ผลการตรวจชันสูตรจากแพทย์ โรงพยาบาลนครนายก ซึ่งเป็นสถานพยาบาลของรัฐและแพทย์ผู้มิวิชาชีพเฉพาะ ที่แพทย์ได้ตรวจและมีความเห็นกรณี

พบว่า การตรวจภายในมีรอยฉีกขาด ๐.๕ เซนติเมตร ไม่มีเลือดออก เยื่อพรหมจรรย์มีรอยฉีกขาดใหม่ การตรวจห้องปฏิบัติการตรวจไม่พบอสุจิและสารคัดหลั่งเพศชาย และแพทย์ยังมีความเห็นว่า อาจจะผ่านการมีเพศสัมพันธ์มา อีกทั้งตัวผู้เสียหายซึ่งให้ถ้อยคำว่ามีรู้สึกตัวขณะเกิดเหตุ แต่เมื่อรู้สึกตัวแล้วรู้สึกเจ็บที่อวัยวะเพศ จึงน่าจะเชื่อว่ามีมูลว่าเยาวชนทั้งสองรายเป็นผู้กระทำความผิด

ประเด็นที่ ๖ กรณีมาตรา ๓๙(๔) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติไว้ว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไป เมื่อมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้อง เห็นว่าตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๙

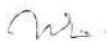
/ วรรคสองได้...

พรรคสองได้บัญญัติไว้ว่า เมื่อผู้อำนวยการสถานพินิจได้รับการร้องขอของผู้เสียหายที่จะฟ้องคดีอาญาตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจดำเนินการสืบสวนและสอบสวนว่าข้อกล่าวหาเป็นมูล สมควรอนุญาตให้ผู้เสียหายฟ้องหรือไม่ แล้วแจ้งให้ผู้เสียหายทราบว่าอนุญาตให้ผู้เสียหายฟ้องหรือไม่อนุญาตให้ฟ้อง ซึ่งตามข้อกฎหมายดังกล่าวให้ผู้อำนวยการสถานพินิจพิจารณากรณีว่า คดีมีมูลอันสมควรอนุญาตให้ผู้เสียหายฟ้องหรือไม่ ซึ่งเป็นการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงประกอบกับหลักกฎหมายที่สามารถวินิจฉัยได้อย่างชัดเจน แต่กรณีตามมาตรา ๓๙(๔) แห่งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา นั้น เป็นกรณีที่จะมีผลต่อการรับฟ้องหรือไม่รับฟ้อง ซึ่งเป็นประเด็นที่จะต้องพิจารณาถึงข้อกฎหมายที่ผู้เสียหายระบุคำขอท้ายคำฟ้องอาญา องค์ประกอบรายละเอียดแห่งข้อกล่าวหาใหม่และในคดีเดิมที่ศาลได้มีคำพิพากษาไปแล้ว จึงเป็นประเด็นข้อกฎหมายที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายกซึ่งเป็นองค์กรตามกฎหมายที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาคดีต้องเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น และเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับคู่ความที่จะใช้สิทธิต่อสู้ทางคดีตามกระบวนการยุติธรรม ไม่ตัดโอกาสในการเข้าถึงความยุติธรรม ประกอบกับได้พิจารณาถึงการพิทักษ์และคุ้มครองเยาวชนและผู้เยาว์แล้ว จึงมีคำสั่งอนุญาตให้ ผู้เสียหายฟ้องคดีเยาวชนทั้งสองรายต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครนายกได้

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

(นางพัชรินทร์ บัวแก้ว)

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครนายก

(ร่าง)

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร

ที่ /๒๕๖๒

เรื่อง ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้อง

ที่ ๑ และ

ที่ ๒

(เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา)

ความอาญา

คดีนี้

ผู้ร้อง มีความประสงค์ขออนุญาตฟ้อง

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และ

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ เป็นคดีอาญาในฐานความผิด

ข้อหา ทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส และพาอาวุธมีดไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุอันสมควร โดยมีประเด็นต้องพิจารณาว่า

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑

และ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ เป็นความผิดต่อกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒๙๕, ๒๙๗, ๓๗๑, ๓๓๑(๑), ๘๐, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๖ หรือไม่

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานที่มาให้ถ้อยคำได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ผู้ร้อง ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับ

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และ

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา

ผู้ร้องขับขี่รถจักรยานยนต์ยี่ห้อคาวาซากิ รุ่น ER ๖๕๐ N ไปรับ

อายุประมาณ ๒๐ ปี (คนรัก) ซึ่งไปงานเลี้ยงอยู่ที่ซอยลาดพร้าว ๖๓ แยก ๑๘ เมื่อผู้ร้องเดินทางไปถึงพบกลุ่มวัยรุ่น จำนวนประมาณ ๕ คน นั่งอยู่บริเวณดังกล่าว โดยมี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑

รวมอยู่ด้วย โดยผู้ร้องจอดรถประมาณ ๑ นาที เมื่อ

เดินออกมาขึ้น

รถจักรยานยนต์ก็ได้เดินทางกลับทันที โดยผู้ร้องไม่ได้มีปัญหาทะเลาะวิวาทกับผู้ใด ระหว่างทางได้มี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ขับขี่รถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้า

รุ่น PCX สีขาว โดยมี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ นั่งซ้อนท้ายแล้วตะโกน

เรียกผู้ร้อง...

เรียกผู้ร้องว่า “พี่ ๆ สีมของ” จากนั้นผู้ร้องจึงเลี้ยวรถกลับไปและหยุดรถบริเวณจุดกลับรถซอยลาดพร้าว ๘๐ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง กรุงเทพมหานคร สถานที่เกิดเหตุ เมื่อเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ตามมาแล้วจอดที่ด้านซ้ายมือของผู้ร้องห่างจากรถของผู้เสียหายประมาณ ๒ เมตร ซึ่งบริเวณนั้นมีแสงไฟสว่างส่องชัดเจน และเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองไม่ได้สวมหมวกนิรภัย จากนั้น

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เดินเข้ามาหาผู้ร้องแล้วชักอาวุธมีด ลักษณะหัวตัดยาวประมาณ ๒๐ เซนติเมตร ไม่รวมด้ามพื้ที่ขาข้างซ้ายของผู้ร้อง ๑ ครั้ง ผู้ร้องตกใจจึงวิ่งหนีข้ามถนนไปฝั่งตรงข้ามแล้วนอนลงบนทางเท้า โดยมี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ตามมา ผู้ร้องจึงพูดว่า “กูทำอะไร ขอโทษ” นายสิริวิชัย หรือเจ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ได้ใช้มีดฟันหมายจะฟันที่ศีรษะของผู้ร้องแต่ผู้ร้องยกแขนซ้ายป้องไว้เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟันได้รับบาดเจ็บที่แขน ระหว่างนั้น

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ จอดรถอยู่ไม่ได้เข้ามาร่วมทำร้ายร่างกายผู้ร้อง ต่อมา

ได้ร้องห้ามไว้ ทำให้

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และ

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ จึงหลบหนีไป

หลังเกิดเหตุ ได้มีพลเมืองตึกนำผู้เสียหายส่งโรงพยาบาลพญาไท นวมินทร์ แพทย์ได้วินิจฉัยอาการบาดเจ็บพบว่าแผลถูกฟันที่แขนซ้ายเอ็นขาด ๒ เส้น แผลถูกฟันที่ขาซ้าย เอ็นและกล้ามเนื้อขาด ๔ เส้น เส้นประสาทบางส่วนขาดแผลลึกถึงกระดูก มีรอยแตกของกระดูก ทำการรักษาด้วยการผ่าตัดเย็บติดเส้นเอ็นกล้ามเนื้อ เส้นประสาท สรุปรูความเห็นแพทย์สมควรพักรักษา ระยะเวลา ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ถึง ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ (ปรากฏหลักฐานตามใบรับรองแพทย์ (สำหรับการเจ็บป่วย/อุบัติเหตุ) โรงพยาบาลพญาไทนวมินทร์ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙) ผู้ร้องได้เข้าทำการรักษาอย่างต่อเนื่อง เสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท

หลังเกิดเหตุผู้ร้องได้เข้าพบพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลโชคชัย และเมื่อเดือน พฤษภาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องได้ติดตามความคืบหน้าของคดี จึงทราบว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหา

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ในข้อหา ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสและพกพาอาวุธมีดไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร โดยส่งตัวมายังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร คดีนี้เมื่อครบกำหนดระยะเวลาฟ้องแต่ไม่ได้ฟ้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ส่วน

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ซึ่งทำหน้าที่ขับขี่รถจักรยานยนต์ในวันที่เกิดเหตุยังไม่ได้มีการดำเนินคดี ผู้ร้องและมารดาผู้ร้องเห็นว่านับแต่เกิดเหตุคดีนี้เป็นเวลา ๑ ปี ๗ เดือน การดำเนินคดีเป็นไปด้วยความล่าช้า ปัจจุบันยังไม่ปรากฏว่ามีการฟ้องคดีต่อศาล เพื่อให้ศาลพิจารณากำหนดโทษหรือกำหนดวิธีการใด ๆ ต่อเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งสองคน อีกทั้งเยาวชนผู้กระทำผิดและผู้ปกครอง ไม่เคยติดต่อขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทนใด ๆ เพื่อแสดงความรับผิดชอบและบรรเทาความเสียหาย

ซึ่งผู้ร้อง...

ซึ่งผู้ร้องและมารดาเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม หากปล่อยปละละเลยอาจส่งผลเสียต่อผู้ร้อง และมารดาผู้ร้อง เพราะการกระทำของเยาวชนนี้อาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ทำร้ายร่างกายผู้ร้องถึงขั้นสาหัสและหมายเอาชีวิต ทั้งที่ไม่เคยรู้จักกัน หรือมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงมีเหตุอันสมควรที่จะพิจารณา อนุญาตให้ผู้ร้องฟ้องคดี

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาทั้งสอง ได้ตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี

ที่ / ๒๕๖๓

เรื่อง อนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน

ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ

วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ด้วย

ที่ ๑

ที่ ๒ ผู้ร้อง

ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา

เยาวชน ในข้อหากระทำความผิดโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับ

อันตรายสาหัสและกระทำความผิดโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ มาตรา ๓๔๐ และมาตรา ๒๙๗ ต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

มูลกรณี

เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา

ผู้ร้องที่ ๑

ขับซึ้งจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่น MSX สีดำ ทะเบียนเลขที่

ไปบนถนน

บ้านปากห้วย-บ้านสำโรง โดยมี

ผู้ร้องที่ ๒ ซ้อนท้ายมาด้วยแล่นไปตาม

ถนนบ้านปากห้วย-บ้านสำโรง ตำบลสำโรง อำเภอตาลสุม จังหวัดอุบลราชธานี มุ่งหน้าเข้าหมู่บ้านในตำบลสำโรง ซึ่งถนนดังกล่าวเป็นถนนลาดยาง ขนาด ๒ ช่องทางเดินรถมีเส้นแบ่งช่องทางเดินรถ สภาพถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ ขรุขระ แต่

เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ได้ขับรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นเวฟ ทะเบียนเลขที่

มาตามถนนดังกล่าวเพื่อมุ่งหน้าไปทางถนนสมเด็จฯ ขณะนั้นท้องฟ้าเริ่มมืด

แสงสว่างเริ่มน้อยลง แต่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาได้ขับรถจักรยานยนต์ด้วยความเร็วสูงและได้เปลี่ยนช่องทางเดินรถของตนมาในช่องทางเดินรถของผู้ร้องทั้งสองในระยะกระชั้นชิด จึงพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ของผู้ร้องทั้งสองอย่างแรง จนเป็นเหตุให้ผู้ร้องที่ ๑ ได้รับอันตรายแก่ร่างกายมีแผลลอก ร่างกายมีรอยขีด และผู้ร้องที่ ๒ ได้รับอันตรายสาหัส กระดูกไหปลาร้าหักด้านซ้าย บาดแผลฉีกขาดที่เข่าด้านขวาแผลลอกและรอยขีดตามร่างกาย ได้รับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ถึงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๓ และรถจักรยานยนต์ของผู้ร้องทั้งสองได้รับความเสียหาย ต่อมาวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๓ คู่กรณีเจรจาไกล่เกลี่ยเรื่องค่าเสียหาย ณ ที่ทำการกำนันตำบลสำโรง อำเภอตาลสุม จังหวัดอุบลราชธานี โดยเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ยอมรับผิดว่าขับรถไปตัดเลนฝั่งผู้ร้องจึงเกิดเหตุเฉี่ยวชนขึ้น ผู้ร้องทั้งสองเรียกร้องค่าเสียหายจากฝ่ายเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาทถ้วน) แต่ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา ยังไม่ตกลงจ่ายให้และขอไกล่เกลี่ยที่สถานีตำรวจ ในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๓ จึงทำบันทึกการเจรจาไกล่เกลี่ยไว้เป็นหลักฐาน ครั้นวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๓ ได้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยกันที่สถานีตำรวจภูธรตาลสุม จังหวัดอุบลราชธานี ผู้ร้องทั้งสองเรียกร้องให้เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน) แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ (ไม่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร) ต่อมาเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๓ พนักงานสอบสวนให้ฝ่ายผู้ร้องกับฝ่ายเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา เจรจาไกล่เกลี่ยกันอีกครั้ง ที่สถานีตำรวจภูธรตาลสุม ซึ่งผู้ร้องทั้งสองเรียกร้องค่าเสียหายจากเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา

จำนวน....

จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน) แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ผู้ร้องทั้งสองจึงประสงค์จะแจ้งความดำเนินคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งและรับคำร้องทุกข้อไว้เป็นคดีจราจรที่ ๑๐/๒๕๖๓ ปรากฏตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี สถานีตำรวจภูธรतालสุม กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดอุบลราชธานี ลำดับที่ ๕ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ผู้ร้องทั้งสองอ้างว่าพนักงานสอบสวนแจ้งว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดจากความประมาทร่วมกันของฝ่ายผู้ร้องกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ผู้ร้องทั้งสองไม่เห็นพ้องด้วยจึงขออนุญาตผู้อำนวยการสถานีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อฟ้องคดีอาญา เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ในข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสและกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ มาตรา ๓๔๐ และมาตรา ๒๙๗ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดอุบลราชธานี ตามมาตรา ๙๙ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อพิจารณา

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ผู้ร้องที่ ๑ ขับขี่รถจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่น MSX สีดำ ทะเบียนเลขที่ ๑ กส ๓๕๖๖ อุบลราชธานี โดยมี ผู้ร้องที่ ๒ ซ้อนท้ายมาด้วยไปบนถนน บ้านปากห้วย-บ้านสำโรง ผู้ร้องที่ ๑ ขับขี่รถไปตามถนนบ้านปากห้วย-บ้านสำโรง ตำบลสำโรง อำเภอतालสุม จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นถนนลาดยางขนาด ๒ ช่องทางเดินรถ เมื่อถึงบริเวณถนนบ้านปากห้วย-บ้านสำโรง บริเวณบ้านทุ่งเจริญ ตำบลतालสุม อำเภอतालสุม จังหวัดอุบลราชธานี ปรากฏว่า เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาซึ่งขับขี่รถจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นเวฟ ทะเบียนเลขที่ กรุงเทพมหานคร มาตามถนนบ้านปากห้วย-บ้านสำโรงดังกล่าว มุ่งหน้าไปทางถนนสมเด็จ มาด้วยความเร็วสูง ได้พุ่งชนรถจักรยานยนต์ของผู้ร้องทั้งสองในช่องทางเดินรถของผู้ร้องทั้งสองในระยะกระชั้นชิดอย่างแรง จนเป็นเหตุให้ผู้ร้องทั้งสองได้รับบาดเจ็บและรถจักรยานยนต์ของผู้ร้องทั้งสองได้รับความเสียหาย หลังเกิดเหตุ คู่กรณีได้ทำบันทึกข้อตกลงเรื่องค่าเสียหาย โดยเยาวชนผู้ถูกกล่าวหายอมรับผิดว่าเป็นผู้ขับรถไปตัดเลนฝั่งผู้ร้อง จึงเกิดเหตุเฉี่ยวชนขึ้น แต่ฝ่ายเยาวชนไม่ยินยอมชดเชยค่าเสียหายให้ผู้ร้องทั้งสองตามจำนวนที่เรียกร้อง อีกทั้งพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งความร้องทุกข์ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ แต่ยังไม่มีการฟ้องร้อง เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาต่อศาล กรณีจึงมีมูลอันควรอนุญาตให้ ผู้ร้องที่ ๑ และ ผู้ร้องที่ ๒ ฟ้องคดีอาญา เยาวชน ต่อศาลเยาวชน และครอบครัวจังหวัดอุบลราชธานี

สั่ง ณ วันที่

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปทุมธานี

ที่ / ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา นาย เยาวชน
ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ นาง ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญา
นาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) อายุ ๑๖ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาฉ้อโกง อันเป็นความผิด
ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดปทุมธานี ตามมาตรา ๙๙
แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้เสียหาย พยานบุคคล และพยานเอกสาร
ที่ผู้เสียหายนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้หาข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนหุ้น
จากแอปพลิเคชันเพชบุรี ปรากฏว่ามีผู้ส่งข้อความเข้ามาในกล่องข้อความของผู้เสียหาย แนะนำตนเองว่า
ชื่ออาจารย์เมย์ เป็นพนักงานบริษัทหลักทรัพย์ ซีจีเอส – ซีไอเอ็มบี (ประเทศไทย) จำกัด จะขอเป็นผู้แนะนำ
ในการลงทุน และแนะนำให้ผู้เสียหายเฉพาะด้านให้ผู้เสียหาย เพื่อเป็นผู้ดูแลผู้เสียหายตลอดการลงทุน ผู้เสียหาย
จึงแจ้งตอบว่า “สนใจ” และให้หมายเลขโทรศัพท์ และชื่อผู้ใช้งานไลน์ (ID Line) ของผู้เสียหายไป จากนั้น
บุคคลที่อ้างชื่อว่า อาจารย์เมย์ได้ส่งรหัสการใช้งานให้แก่ผู้เสียหาย โดยใช้ชื่อผู้ใช้งานว่า บุญญรัตน์๔๕ รหัสผ่าน
รหัสถอนเงิน (รหัสผ่านและรหัสถอนเงินเป็นหมายเลขโทรศัพท์
ของผู้เสียหาย) และแจ้งว่าจะส่งข้อมูลของผู้เสียหายให้แก่อาจารย์เมย์ ซึ่งจะเป็นผู้ดำเนินการและแนะนำ
การลงทุนให้ผู้เสียหาย

ในเวลาต่อมา ได้มีผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ ชื่อบัญชีว่า “อาจารย์เมย์” ส่งข้อความมาหา
ผู้เสียหายแนะนำการลงทุนในหุ้นโดยให้ผู้เสียหายโอนเงินลงทุนเข้าไปในบัญชีเงินฝากกลางของบริษัท
ชื่อบัญชีนาย เลขที่บัญชี ธนาคารกสิกรไทย ซึ่งเป็นบัญชีของเยาวชน
ผู้ถูกกล่าวหา ผู้เสียหายได้ตรวจสอบข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแล้วเห็นว่าชื่อบริษัทดังกล่าวอยู่จริง ผู้เสียหาย
จึงตัดสินใจลงทุนโดยโอนเงินเข้าบัญชี นาย เลขที่บัญชี ๑๓๕๘๔๔๑๔๕๒ ธนาคารกสิกรไทย
ซึ่งผู้ที่อ้างชื่อว่าอาจารย์เมย์แจ้งว่าเป็นบัญชีเงินฝากกลางของบริษัท จำนวนทั้งสิ้น ๘ ครั้ง รวมเป็นเงินทั้งสิ้น
จำนวน ๗๒๑,๗๑๔.๒๘ บาท ทั้งยังแจ้งให้ผู้เสียหายต้องโอนเงินอีกจำนวน ๑๔๙,๙๙๙ บาท เพื่อเป็นการ
ยืนยันบัญชี และทางบริษัทจะโอนเงินให้ผู้เสียหายทั้งหมดเป็นเงินจำนวน ๒,๗๔๕,๔๔๔.๖๒ บาท
แต่ผู้เสียหายไม่โอนเงิน ผู้ที่อ้างตัวว่าชื่อนางสาวกชกร มาลัย แจ้งกับผู้เสียหายว่าหากผู้เสียหายไม่โอน
ก็จะไม่ได้รับเงินทั้งหมดเพราะผู้เสียหายไม่ทำตามกติกา ผู้เสียหายจึงทราบว่าถูกหลอก

การที่...

การใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื้อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” ได้แสดงข้อความอันเป็นเท็จหลอกลวง ผู้เสียหายว่า เป็นผู้ดูแลให้คำแนะนำการลงทุนให้ผู้เสียหาย และดูแลผู้เสียหายตลอดการลงทุน โดยอาศัยความที่ผู้เสียหายไม่รู้เรื่องการลงทุน และอ้างว่าเป็นการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ ทั้งที่ในขณะที่เกิดเหตุอยู่นอกเวลาเปิดทำการของตลาดหลักทรัพย์ซึ่งจะไม่สามารถซื้อขายหุ้นได้อย่างแน่นอน ถือได้ว่าเป็นการหลอกลวงผู้อื่น โดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง กล่าวคือ ผู้เสียหายหลงเชื่อและยอมโอนเงินลงทุนให้แก่ผู้กระทำความผิดจำนวน ๘ ครั้ง เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๗๒๑,๗๑๔.๒๘ บาท โดยผู้เสียหายได้โอนเงินลงทุนดังกล่าวไปยังบัญชีที่ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื้อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” แจ้งไว้ ซึ่งเป็นบัญชีของนาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) นั้น ถือได้ว่าผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื้อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” ได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ แล้ว แม้ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่าผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื้อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” และนาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) เป็นบุคคลเดียวกัน แต่เลขบัญชีที่ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื้อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” แจ้งให้ผู้เสียหายโอนเงินลงทุนนั้น เป็นบัญชีของนาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ชื้อบัญชีว่า “อาจารย์เลย” และนาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) มีความเกี่ยวข้องกันในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงครั้งนี้

คดีนี้ปรากฏพยานหลักฐานต่อว่า เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ ผู้เสียหายได้ไปร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ และแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่ผู้กระทำความผิดจนกว่าคดีจะถึงที่สุด จึงถือได้ว่าผู้เสียหายได้ดำเนินการใช้สิทธิฟ้องคดีอาญาตามขั้นตอนปกติแล้ว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปทุมธานีได้สอบถามความคืบหน้าคดีไปยังพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวน โดยยังไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองประโยชน์สวัสดิภาพของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาตามหลักการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน จึงเห็นสมควรให้ผู้เสียหายดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรมเสียก่อน หากภายหลังพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อขออนุญาตยื่นฟ้องตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว จึงเห็นว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรอนุญาตให้นาง ผู้เสียหาย ฟ้องคดีอาญานาย เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

อนึ่ง คำสั่งยังไม่ถึงที่สุด ผู้ร้องยังสามารถร้องขอต่อศาลขอให้อนุญาตก็ได้ตามความในมาตรา ๙๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

คำสั่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดตาก

ที่ / ๒๕๖๖

เรื่อง ขออนุญาตฟ้องคดีอาญา คดีอาญานาย เยาวชน
ตามนัยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว
และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ นางสาว (ผู้ร้อง) อายุ ๔๓ ปี ยื่นคำร้องขออนุญาตฟ้องคดีอาญานาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ขณะกระทำความผิดอายุ ๑๗ ปีเศษ ในข้อกล่าวหาพร้อมกันฉ้อโกง อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดตาก (แม่สอด) ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ปรากฏข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของผู้ร้อง พยานบุคคล และพยานเอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๔ ต่อเนื่องกัน นายอนุสรณ์ หมวกน้อย และนางสาววันวิสาข์ มารศรี เป็นเจ้าของร้านขายโทรศัพท์มือถือชื่อร้านว่า “Hmobile” มีเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเป็นพนักงานในร้าน โดยร้านของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวกมีลูกค้ามาติดต่อขอจำหน่ายโทรศัพท์จำนวนมาก เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวกไม่มีเงินทุนมากพอที่จะรับจำหน่าย จึงชักชวนให้ผู้ร้องรับจำหน่ายโทรศัพท์มือถือยี่ห้อแอปเปิลไอโฟนของลูกค้าไว้แทน โดยเสนอจะให้ผลประโยชน์กับผู้ร้องในอัตราร้อยละ ๑๐ ต่อ ๑๕ วัน ผู้ร้องหลงเชื่อได้โอนเงินให้กับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวกเป็นค่ารับจำหน่ายโทรศัพท์มือถือจำนวน ๒๔ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๑,๑๑๕,๖๕๐ บาท (หนึ่งล้านหนึ่งแสนหนึ่งหมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบบาทถ้วน) ซึ่งในการกระทำความผิดทั้ง ๒๔ ครั้งดังกล่าว เยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจะเป็นผู้นำโทรศัพท์มือถือที่อ้างว่ารับจำหน่ายมาจากลูกค้ามาส่งมอบให้แก่ผู้ร้อง และผู้ร้องได้เคยโอนเงินเข้าไปยังบัญชีของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินจำนวน ๗๕,๐๐๐ บาท (เจ็ดหมื่นห้าพันบาทถ้วน) และจำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท (สองหมื่นห้าพันบาทถ้วน)

ภายหลังจากผู้ร้องโอนเงินให้กับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวกแล้ว เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา หรือ นายอนุสรณ์ หมวกน้อย จะนำโทรศัพท์มาให้ผู้ร้องเก็บรักษาไว้ แต่จะอ้างว่าบรรจุโทรศัพท์ใส่กล่องและหุ้มด้วยพลาสติกต่อหน้าลูกค้าแล้ว จึงห้ามไม่ให้ผู้ร้องแกะกล่องดูเด็ดขาด เพราะหากลูกค้ามารับโทรศัพท์คืน และเห็นว่ามีกล่อง ลูกค้าน่าจะอ้างว่าโทรศัพท์เสียหายหรือมีการสลับเครื่องซึ่งจะทำให้มีปัญหา กับลูกค้าได้ โดยระยะหลังเยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวก ไม่จ่ายผลตอบแทนให้กับผู้ร้อง และบายเบี่ยงที่จะคืนเงินต้นให้กับผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องเกิดความสงสัย และได้ตัดสินใจแกะกล่องโทรศัพท์ที่รับจำหน่ายไว้ดู จึงพบว่าโทรศัพท์ทุกเครื่องเป็นของปลอม เป็นโทรศัพท์โมเดลที่ทำจากพลาสติกเลียนแบบจำลองให้เหมือนโทรศัพท์จริงทั้งรูปร่างและน้ำหนัก จากข้อเท็จจริงดังกล่าวการที่เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา กับพวก ร่วมกันแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง โดยหลอกลวงชักชวนให้ผู้ร้องรับจำหน่าย...

รับจํานําโทรศัพท์มือถือยี่ห้อแอปเปิ้ลไอโฟนซึ่งผู้ร้องไม่ทราบว่าเป็นของปลอม และเสนอจะให้ผลประโยชน์กับผู้ร้องในอัตราร้อยละ ๑๐ ต่อ ๑๕ วัน โดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง กล่าวคือ ผู้ร้องหลงเชื่อและรับจํานําโทรศัพท์ปลอมดังกล่าวไว้ โดยผู้ร้องได้ออนเงินค่ารับจํานําโทรศัพท์ให้กับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวกหลายครั้ง มีเหตุน่าเชื่อถือได้ว่า การกระทำของเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับพวก มีมูลความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ และเนื่องจากระยะเวลาได้ผ่านมาเกือบ ๑ ปีแล้วนับตั้งแต่วันที่ผู้ร้องร้องทุกข์ต่อนักงานสอบสวน แต่นักงานสอบสวน ยังไม่ได้ดำเนินคดีกับเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิจากการดำเนิน กระบวนการยุติธรรมที่ล่าช้า จึงมีเหตุสมควรอนุญาตให้นางสาว (ผู้ร้อง) ฟ้องคดีอาญานาย (เยาวชนผู้ถูกกล่าวหา) ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดตาก (แม่สอด) ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

สั่ง ณ วันที่.....

